

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Rumohr, Theodor Vilhelm Kjerstrup.; af
Theodor Kjerstrup Rumohr.

Titel | Title:

Selvmoderen eller Vandring gennem Maanen
og Jorden i det 33. Aarhundrede : et episk Digt

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Fabritius de Tengnagel, 1830

Fysiske størrelse | Physical extent:

139 s.

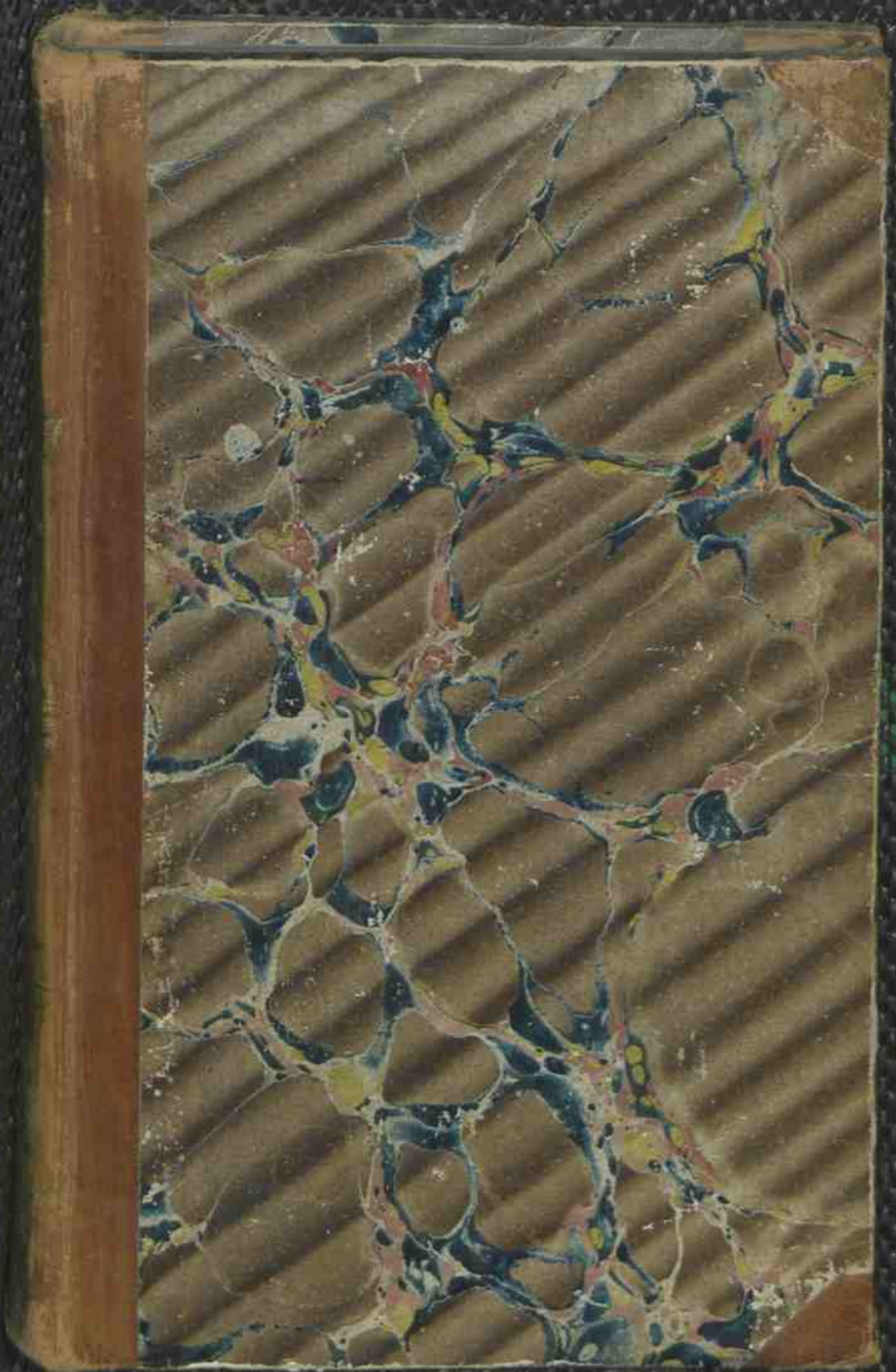
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

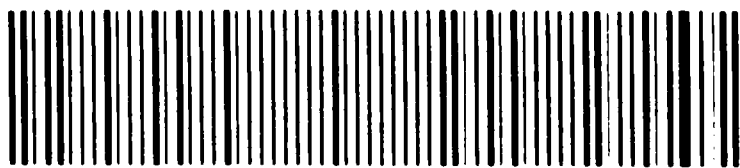
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54 - 14

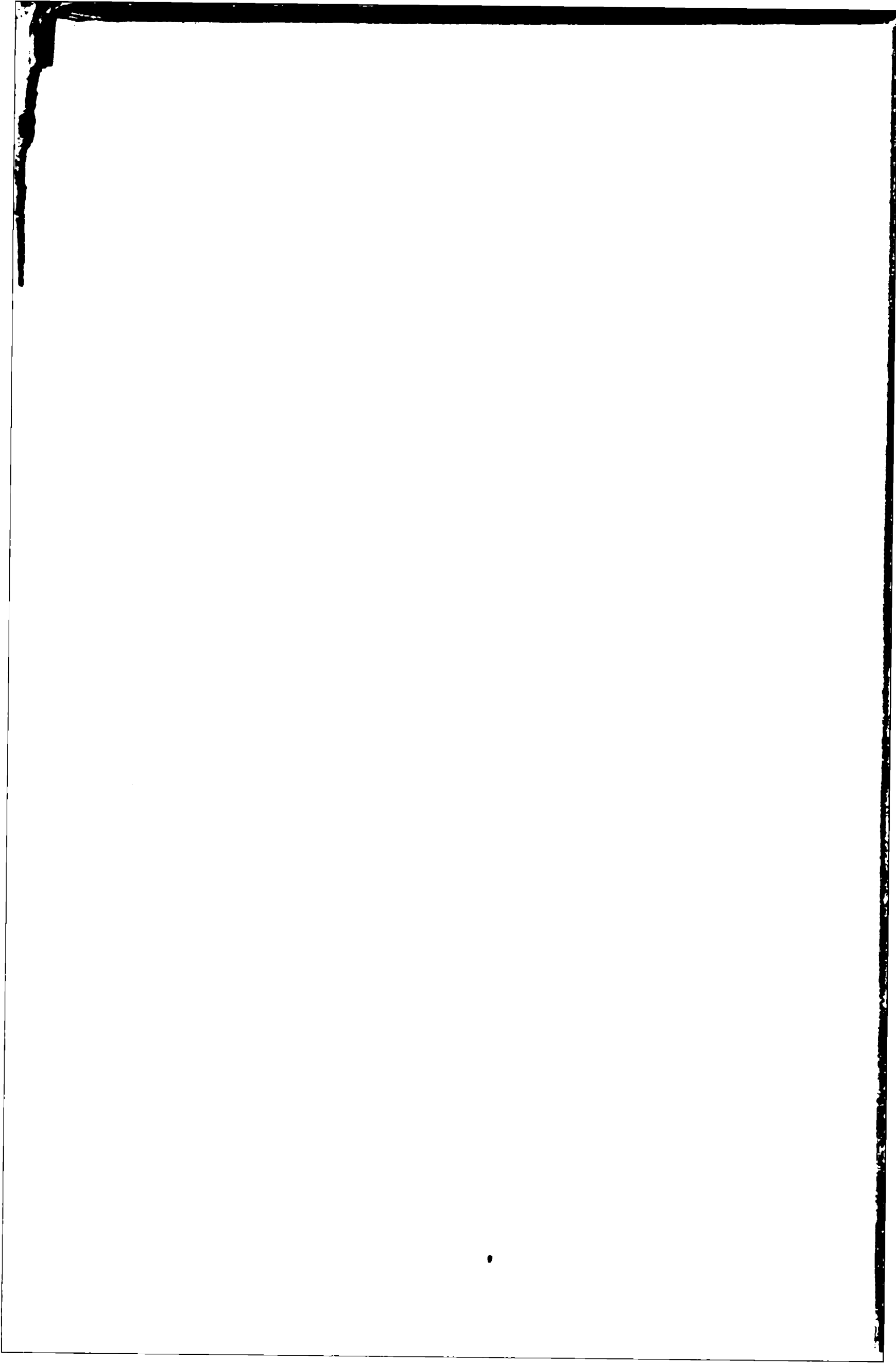
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

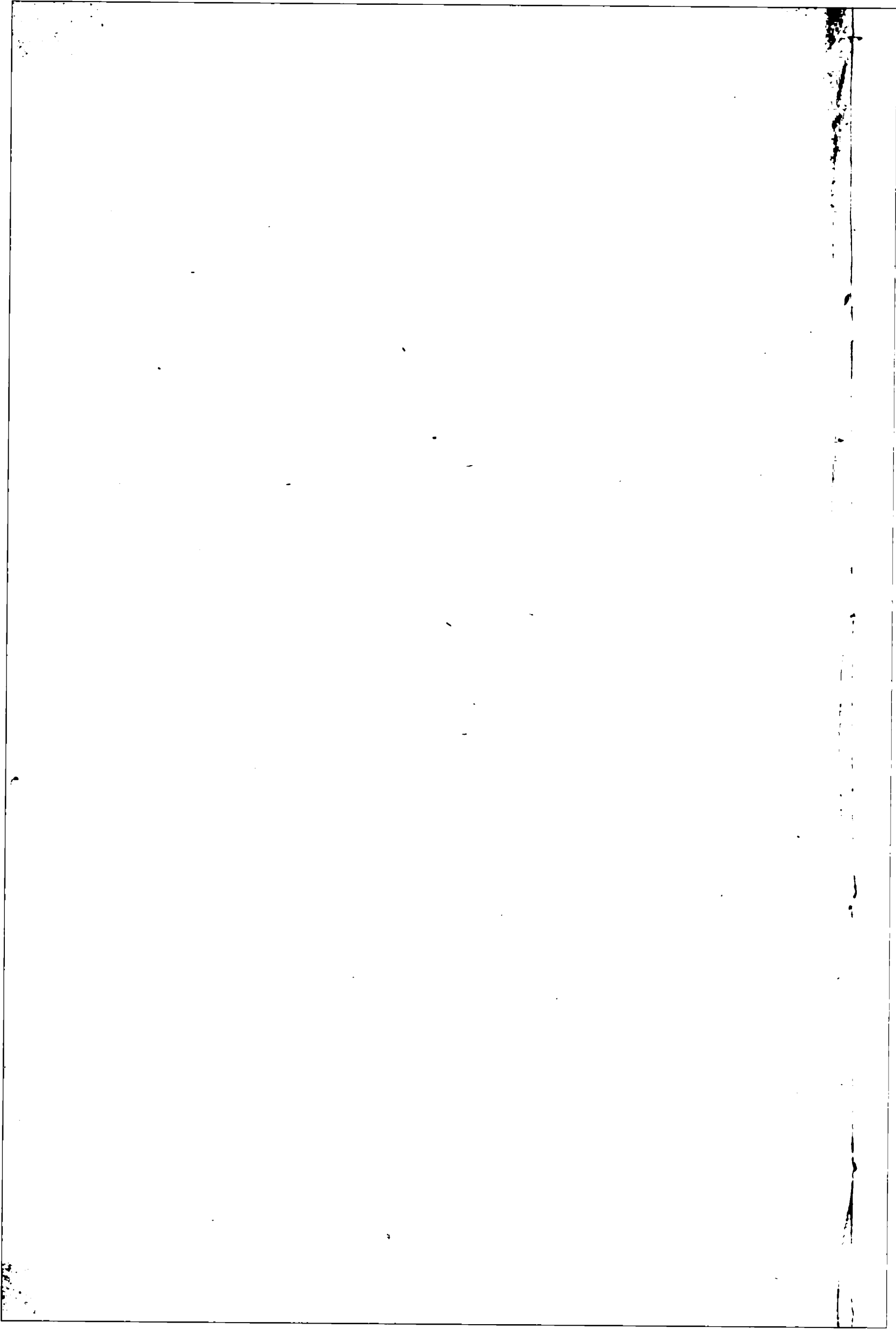

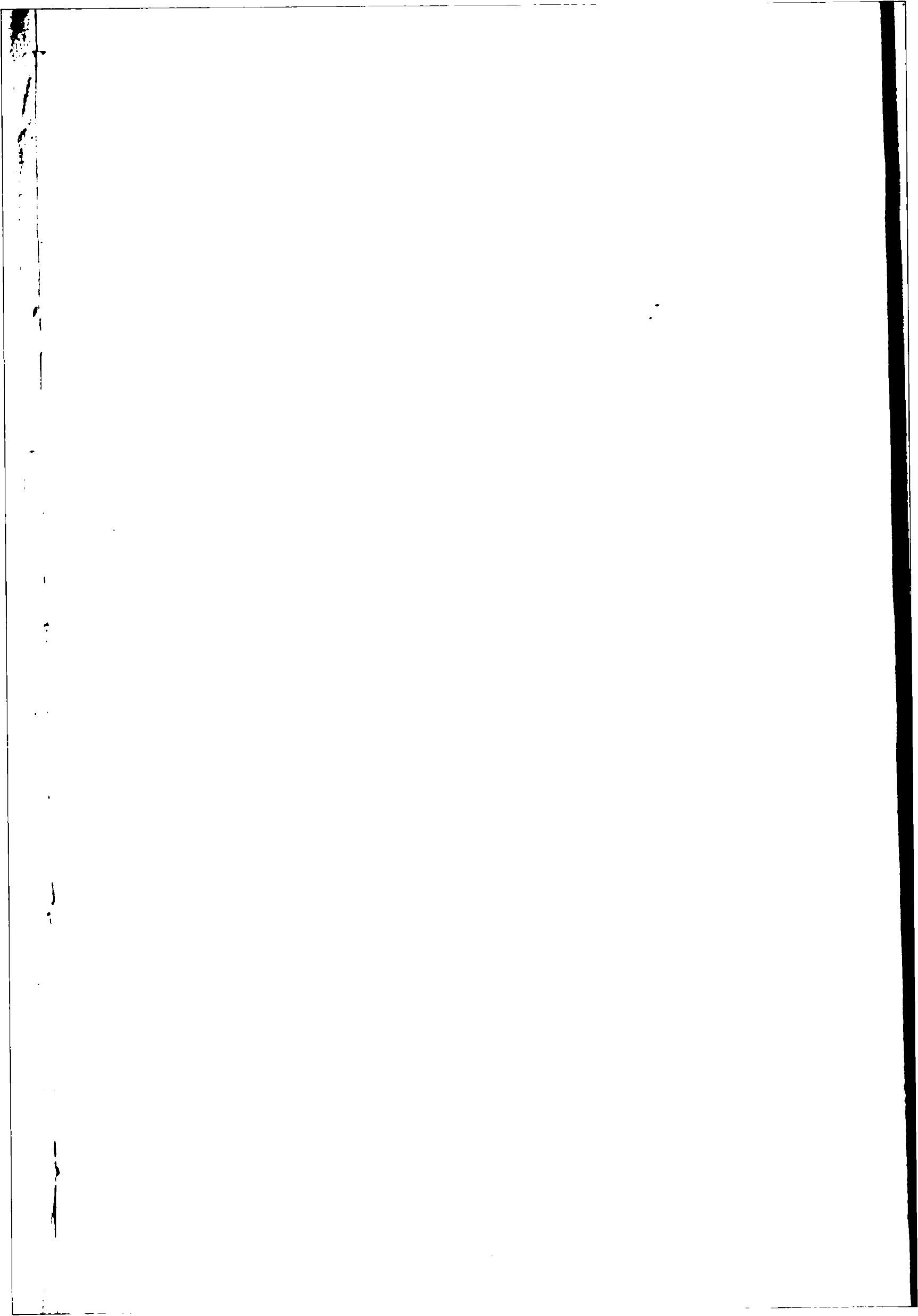
1 1 54 0 8 00350 6

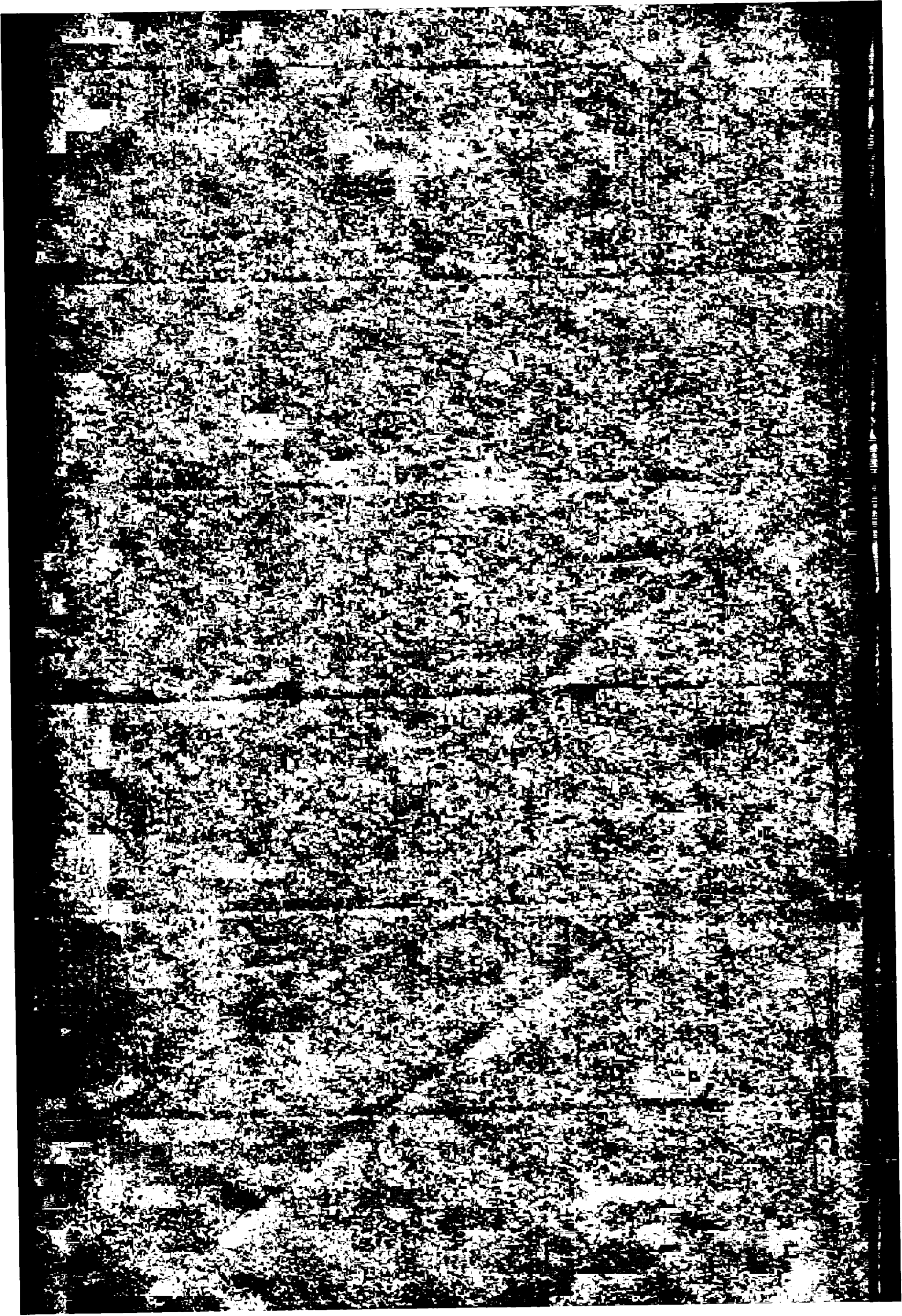
FREX

Selvorderen

eller

Vandring gennem Naanen og Jorden
i det 33te Aarhundrede.

Et episk Digt

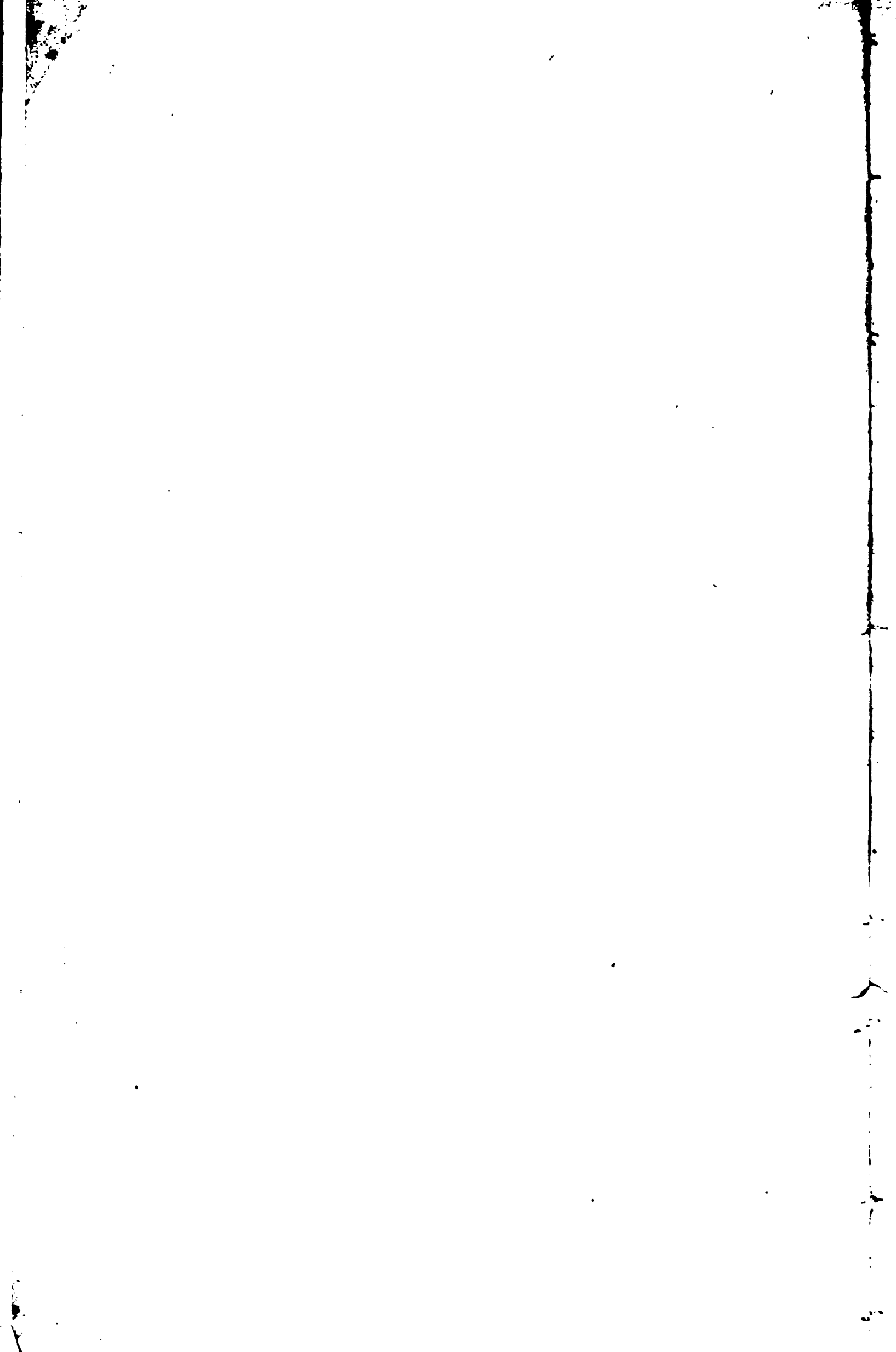
af

Theodor Kjerstrup Kumohr.

Kjöbenhavn.

Trykt hos og forlagt af Sabritius de Tengnagel.

1830.

Detlev Christian v. Rumohr,

min Belgjører og Fader,

helliget

med sønlig Taknemmelighed

af

Sorfatteren.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

En Vaar jeg veed, som Kloderne ei kjende,
Som ei i Eighed kan tabe sig,
Hvor Millioner Sole Straaler sende,
Hvis Farvestjær sig blander underlig.
En Dal jeg veed, hvis Blomster ere skjonne;
De sprede Bellugt rundt, som Dunster smaae,
Med Græs og Klover, fine, lysegroenne:
Saa skjondt et Syn man ei i Verden saae.
De klare Kilder perle smukt i Eivet,
En iler snar, en anden langsomt frem;
De klare Kilder forestille Livet,
Dg deres Udspring er vort rette Hjem.
Ei Aften eller Morgen Solen skinner
I hine Egne; Lyset hersker der;
Dog Duggens Perler man paa Rosen finder,
Dg Liliens hvide Blade Niimfrost bær.
Thi flux paa Eighedens Roser samle
Sig Verdens Glædestaarer uden Tal:
Naar vi i mørk Fortviølelse da samle,

Og vinke Taarerne i Lysets Dal.
 Og naar Uskyldighedens Taarer flyde
 Opsamlc Evighedens Lilier dem;
 Som Niimfrost de de hvide Blade pryde;
 Thi ikkun hisset finde de et Hjem.
 Og smaa Cheruber med de gule Binger
 Opsamlc flittig Taarerne i Haand;
 Hver Cherub glad med Taarerne sig svinger
 Til Almagts Fader, Verdens store Mand.
 Med Faderomhed han dem alle fatter,
 Hver efter sin Fortjeneste i Krands;
 Som Evighedens Edelstene skatter
 Man dem i Himmelen for deres Glands.
 Men disse Edelstene Speile ere
 For første Eiers Gjerning, god og slet:
 Hvis Hjertet bliver reent, de Glansen bære;
 Hver Last og Ondskab giver dem en Plet;
 Paa Guddomsthronen sidder Alles Fader,
 Og skjælnr Last og Dyd og Uskylds Wei;
 Hver Skabning, Engel og hver Mand sig bader
 I Guddomsstraalen; de ham frygte ei.
 Og Thronen er saa skjon: slet ingen Tanke
 Kan fatte hvad, hvoraf, hvor stor den er;
 Den er ei bygt af Marmor eller Planke,
 Og ingen Guld og Soly man paa den seer.
 Som Morgenroden — Dagens Dronning stiger
 Ved skyefrie Horizont fra Havets Skjod,
 Og Grue og Nat og Skye og Sorg bortviger,

Hun maler Hav og Jord og Himmel rød.
 Og liden Spurv og Lærke, Stær og Duen
 Omflagre, quidre, floite, kurre smukt,
 Og hver en Blomst udfolder sig i Luen;
 Naar den ei flammer, har hver Blomst sig lukt.
 Saa Herrens Throne majestætisk luer,
 Saa hoi, saa vederqvægende og mild;
 Ei Liv og Glæde Majestæten fuer:
 Det er et saligt, majestætisk Smil.
 Og Thronen støttes af de trende Piller;
 Det Almagt, Viisdom og Algodhed er,
 Saa gjennemsigtige som Jordens Kilder,
 De kunne sees og mærkes fjernt og nær.
 Og over Thronen sig en Hvælving hæver
 Af Sole, Maaner og af Stjerner's Hær,
 Og rundt om Thronen smaa Cheruber svæver:
 Smaa dode Børn, som Herren haver kjær.
 Og til hans Høire seer man blege Sjæle,
 Utallige som Sand i Verdens Hav;
 Det ere dem, der ikke mere dvæle
 I Livets Legeme, som Herren gav.
 Nu stirre de saa ængstelig paa Krandsen,
 Hvor Klarhed Edelstenene forlod;
 Men, o! hvad Under! den har atter Glandsen;
 Hver Plet er vasket af med helligt Blod!
 Og rene, luttrede for Verdens Synder,
 Hver foler ukjendt Glæde i sin Sjæl;
 Thi Himlens Salighed kun Dyden lønner,

Den her forladte, uden Maal og Skjæl.
 Kun nogle Edelstene rødligt funkle,
 Selvmorderne betragte dem med Gru;
 De andre Edelstene dem fordunkle,
 Den Gjernings Nædsel rinder dem i Hu.
 Dog Herren seer paa dem med Faderøie,
 Og spørger: hvorfor gjorde J mig det?
 Til Straf J atter bære Livets Moie,
 Indtil J tvætte af den røde Plet.
 Nu knæler ydmygt ned for Almagts Thronen
 En Livets Mand; og han med freidigt Mod:
 "Alfader! vinket hid af Stjernekrone,
 Jeg egenmægtig Jorderig forlod.
 Alfader! Byrden kunde jeg ei bære;
 Den var for tung, jeg var ulykkelig;
 Mig Livets Lænker vare altfor svære,
 Jeg kasted' dem og ilte hen til Dig."
 Saa taler han og bonligen udstrækker
 Han sine Hænder mod den store Mand;
 Men kun hos Svaghed, Svaghed Medynk vækker,
 Og ei hos ham, der veier Synd i Haand.
 "Jeg gav Dig Livet, svarer Alles Fader,
 For at Du skulde fryde Dig derved,
 Nu mod min Villie Du det forlader,
 For Hostens Tid, som grøn, umoden Sæd.
 Hvad var vel Livet og hvad var dets Glæder,
 Hvis jeg ei sendte Sorg og Graad iblandt!
 Kortsynede! Du over Armod græder,

Hvorved Du Sjæleroe og Sundhed vandt.
 Jeg med en Guddomsgniist nedsender Eder
 Til Kloderne, at gennemvandre dem;
 Vogt Gnisten vel, den Eder engang leder
 Igjen til Himlen, eders rette Hjem.
 Det store Maal Dig vinked' alt imode,
 Det Maal, som faa paa tusind Kloder fandt:
 At puste Gnisten op til Flammer røde;
 Da ved din Svaghed atter Maalet frandt,
 Nu skal Du gennem tvende Kloder vandre,
 Og prove alt med Sindighed og Klogt —
 Det Bud staaer fast, Du skal det ei forandre,
 Hav Taalmod og for Skjæbnen aldrig frygt.
 En Tid saa lang, som Kloden vel behøver
 At dreie sig omkring sin Ares Rand,
 I hver en Kreds, den rundt om Solen lober,
 Jeg skjænker Dig guddommelig Forstand;
 At Du kan skue grant med Wiisdoms Die
 Hvad al Naturen virker, hvad den er;
 Det lette Dig et dobbelt Liv og Møie,
 Derved, hvorfor Du lever, ogsaa lær".
 Saa talte Herren, den Bortviste hæved
 Sig atter op, tog Byrden paa igjen;
 Og bort fra Himlens Herlighed han svæved',
 Med vaade Blik han stirred' tit derhen!
 Men de Tilbageblevne sig adspredte,
 Opsogte Fader, Moder, Elsker, Ven,
 Kun nogle faa af dem forgjæves ledte,

Men Gjensyns Glæden tølker ingen Pen.
 Hist Elskeren som Sommerfugl i Haven
 Omfavner Pigen, der forlod ham her:
 Hun har ham, atter — glæd Jer, over Graven
 Forsamlende, I skilles aldrig meer.
 En Kriger finder Fader, Moder, Søster,
 Paa Jorden værned' han om deres Fred,
 I salig Nuus han dem til Hjertet kryster;
 Han glemmer Jorden, glemmer hvad han leed.
 En Engleskote, smaa Glutter tidlig døde,
 Omflagre Moder, som fremiler der;
 Hvor hendes Moderglæder ere søde,
 Kun den kan føle det, som Moder er. —

Udenfor Døren paa kalkede Steen sad den gamle Matrone,
Saae ned ad Veien, den stovede, brede, tit med Forventning,
Flettende Klædningestykker til Sønnen med knoklede Fingre:
Suilddt af de unge Stammer hun skrællede Barken i Vaaren,
Lagde dem ned i Jorden og hentede om Som'ren dem atter;
Nu de i Hobe laae om paa Stenene, kalkede, hvide;
Thi hvor hun boede var Jorden ufrugtbar og sjælden kun
saae man
Mos spire frem mellem Klosterne, sparsomt og ikke til
Næring
For noget Menedyr, det eneste Huusdyr man havde paa
Maanen.
Derfor var Kno, saadan heed hendes Son, alt om Morgen
tidlig
Dragen med Hjorden langt bort til en Elette, hvor Mosset
var hyppigt
Mra, det var Moderens Navn, nu udbredte den herlige
Klædning,
Stor, til at svøbe om Skuld'ren og vikle om Brystet og
Maven;

Thi de ei brugte Bedækning til Fodderne, Arme og Hoved.
 Moderen havde besluttet at sende sin elskede Yngling,
 Der nu just fyldte det tiende Aar, og heel mandig var bleven,
 Hen til den mægtige Sno, der var Hovding og Hersker paa
 Maanen;

Snildt han opbygte sit Eerde paa Lysets fortryllende Side;
 Thi han var stor i Forstand; men han havde en eneste
 Datter,

Der var for smuk til at dvæle paa Maanen; skjon Bæ blev
 hun kaldet;

Knipst hun bortjog alle Friere fra sig, skjont ni Aar alt
 gammel.

Kjørende ene saa tit om i Landet, hun svær kun at ægte
 Den, der med egen Fare tilfældigen reddede hende,
 Hvis hun engang, ene kjørende rundt omkring, kom i en
 Fare.

Medens nu Aa, denne kjærlige Moder, betænkte med
 Omforg,

Net at udsmykke sin elskede Kno, for at han med Ære
 Kunde i Morgen fremstille hos Sno sig, den Herre, ved
 Hove,

Saae hun ham komme gesvindt ned ad Veien, den
 stovede, brede,

Drivende Hjorden foran sig, der ilte at komme til Hvile.
 Moderen reiste sig, vendte med kjærligste Hilsen ham
 Ringgen;

Kno endnu kjærlig're gjengjældte Hilsnen, ved rundt sig
 at dreie;

(Saaledes hilste de) derpaa med Huien og smeldende
 Vidsten
 Forte han Hjorden i Stald, der han bandt den og lukkede
 Laagen.

Jnd han nu treen til sin Moder i Hytten, der festlig var
 smykket:

Feiet i Flammer var Gulvet, bestroet med fineste Kalksand;
 Fire smaae Stole, der stode i Stuen, Betrækket af Barktraad;
 Og hist i Krogen en Lænestoel stod og, men underlig var den:
 Benene vare som Elfenbeen hvide og smukke at see til,
 Tilhorte engang Knos Fader, da han endnu vandrede blant
 dem;

Men da han dode, Nra skjar dem fra Kroppen, som Skif
 var og Brugen,

Afsnitted' Kjødet, polerte dem net, saa de glindsede fine;
 Skjar derpaa Armene af; dem polerte hun ogsaa, med
 Smerte,

Satte dem under sin Lænestoel fortil, men Benene bagtil;
 Og tæt ved Siden af denne stod Bordet, hvidt vasket og
 skuret;

Pladen var gjort af det fineste Træ som man havde i Landet.
 Dernæst i Stuen stod Moderens Leie, med Buer derover,
 Lagte i Kors og vel foiede sammen, paa Midten man kjendte
 Faderens Pandeskæl, hvid aspoleret, fasthæftet med Nagler.
 Moderen rykkede Bordet til Nette og fremsatte Maden:
 Kostelig duftende Frugter af Jorden, Kartofler de kaldes,
 Kogte i Melken af Nensdyr, hvis Bøv hun paa Bordet
 og satte,

Banket imellem to Stene, men dog endnu blodig og saftig.
 Derpaa fremtog hun to Knive med Gaffler af Faderens
 Knokler,

Beltilberedte, tilsløbne, hvæssede skarpe paa Stene;
 Bød derpaa Sønnen, den herlige Yngling, at lange til
 Fadet;

Selv hun sig satte i Stolen, paa Faderens Arme og Beene.
 Kno, der var hungrig, nu over for hende, skjar lystig i
 Braden;

Tog saa imellem Kartofler af Fadet, med Skallen dem spiste;
 Moderen glædede sig over Sønnens fortreffelige Madlyst.
 Men da nu Maden aldeles var opspist, hver Knokkel var
 gnavet,

Reiste de sig fra det landlige Maaltid og ilte til Stalden,
 Hvor de af Mensdyrets svulmende Brere sugede Mælken;
 Atter tilbage til Stuen de gif saa, og Mra tog af Bordet;
 Derpaa hun satte sig ned paa sin Stoel, bød sin Son og
 at sidde,

Og mens han ganske forbausset nu horte paa hende begjærlig,
 Talte den sindige Kone de klogtige Ord med Betænkning:
 Vel har jeg altid som Moder og kjærlig opført mig imod
 dig,

Pleiet dig vel i din spædste Barndom, opoffrende meget,
 Lygget det bankede Kjød, da du ei havde Tænder i Munden,
 Puttet det ind i din Mund, ufortroden, naar du det udspy'de;
 Baaren dig tit paa min Nys, naar jeg vogtede Hjorden i
 Dalen;

Thi du var faderløs længe alt forend du fødtes til Verden;

Lært dig at samflette Traade af Barken til Klædning og
Leie ;

Lært dig at indsuge Melken, naar Nensdyrets Dværg svulme,
Og at opsoge de fedeste Enge, hvor Hjorden kan græsse ;
Det har jeg gjort, men kun ringe for Manden er saadan
Bestilling ;

Og du er klogtig, selv ikke din Fader i Livet saa klog var.
Derfor min Mening er denne : I Morgen du vandrer til
Hove,

Tilbyder Sno, der er mægtig i Landet, at tjene ham troelig.
Alt, hvad paa Maanen der boer vil i Morgen vist ile til
Slottet,

For at betragte den deilige Klode ; i Morgen er Dagen,
Da man kan see den saa klar svæve hen under Himmels
Hvælving.

Bjerge og Skove man seer, ogsaa det, der saa blaaligen
deiligt

Synes at svulme og synke og bruse med Larmen og Rædsel ;
Selv ogsaa vilde jeg gierne derhen, for at see den Spectakel ;
Men jeg er gammel og svag, derfor Veien vil trætte for
meget.

Saaledes talte den sindige Kone, men Sonnen sig glæded'
Over det Forslag ; han svarte beskedent og hovist saalunde :
Vel har du pleiet mig, da jeg var lille, som kjærligste
Moder,

Hvorfor jeg takker dig meget, og aldrig det glemmer i Livet ;
Ei jeg nu skulde forlade dig Gamle, og lade dig ene,
Hvis jeg ei haabede, snart at erhverve saa meget paa Slottet,

At jeg om føie Tid kan dig føre til Hove med Lethed,
 Kjørende rask i en Kerre med Mensdyrskind sunkt overtrukken.
 Dragen af tvende letfodede Mensdyr og nette at see til,
 For at du næste Gang med al Bequemmelighed kan betragte
 Denne Planet, om hvis Skjønhed du ofte fortalte mig meget,
 Som man kun seer hist paa Lysets fortryllende Side hvor
 Sno er.

Saadanne samtalte Moder og Søn over Reisen til Hove.
 Midlertid vare de søvnige begge; Mira gif til sit Leie,
 Og nogle Toner, der skurrede sagte, snart overbeviste
 Kno at hans Moder alt slumrede trygt: han da lagde sig
 ogsaa

Paa sin udbredte, længst ludslidte Klædning, han selv havde
 flettet,

Ugjennemsigtig og tæt af de barkede, seigblevne Traade.
 Tidlig om Morgenen reiste sig Moder og Søn op fra Leiet;
 Iste saa hurtig til Stalden og drak af de svulmende Øer;
 Derpaa den hjærlige Moder besørgede Føde til Reisen;
 Thi hun betænkte at Veien var lang og at Sulten udmatter:
 Pakkede derfor i Sækken, tæt flettet af barkede Traade,
 Mensdyrboven, vel banket med Stene, dog blodig og saftig,
 Samt de velsmagende Frugter af Jorden, man kalder Kartofler.
 Kno, hendes elskede Yngling, hun pyntede prægtigt med
 Kjortlen,

Som hun med knoklede Fingere havde om Afstienen flettet,
 Siddende udenfor Døren, naar Solen bag Bjergene daled'.
 Derpaa med barkede Remme hun spændte ham Sækken paa
 Ryggen,

Rakte ham ogsaa det herlige Vaaben, der sommer sig
Manden,

For at forsvare sig fjært imod Rovere og imod Rovdyr:

Det var en Landse, saa høi som han selv; den var snittet
af Grenen,

Der som en Yngling i Vaaren fra faderlig Stamme sig
finder,

Skæftet, som Haanden, den kraftige, senede, fatter med Styrke,
Harde han selv udarbejdet af Faderens hellige Been, og
Yderst paa Enden af Landseu en glindsende Epidse var
fastgjort,

Det var det ene af Faderens Hoftbeen, poleret og sleben.

Saadan udrustet til Vandringen stod nu den blussende
Yngling,

Skjon, som et Rendsdyr, der springer paa Stenen, og hopper
paa Møset:

Mra ham betragtede længe med inderlig, moderlig Glæde,
Kyste ham Nyggen til Afsked, Kns kyste og kjærligen hendes;
Gik saa med vingede Skridt hen ad Veien, den stovede, brede;
Men den forladte og eensomme Moder bortviskede Taarer.
Ynglingens Hjerte var rørt og han sorged', jo længer han
vandrede,

Tænkende paa sin bedagede Moder, der ene nu boede:

Kort ikkun dvæler dog Skyen, der furer ungdommelig Pande;
Let som en Taage, der aarle bedækker hver Spire paa Marken,
Kjøligen udbreder fugtige Slør over Blomsternes Blade;
Snarligen Solen, den prægtige, hæver sig, udsender Straaler;
Glimrer da Duggen, som tallose Perler og smukke at see til,

Svinder dog snart, men den lader tilbage nye Spire for
Livet.

Saa gif det Kno; han betragtede Solen, hvis ildrode Kugle,
Hævede stolt sig, og malte med Purpurrets Farve hver
Bjergaas:

Deiligt at see var' de kridhvvide Fjelde af Halvlys oplyste,
Mossjet i Dalen med sparsomme Grønt ogsaa laante en
Straale;

Ornen, den eneste Fugl, man der kjendte, slog Vingen mod
Solen,

Lokkede Ungerne ud af den sværende Nede paa Klippen.

Hist mellem Trærnes enkelte Stammer, de sparsomt kun
groede,

Hopped' smaae Næsdyr med Raadhed omkring de fornuftig're
Gamle,

Rappede Moderen ofte i Overets, Vorter, og undveeg,

Naar den paa Skront da fortørnede Moder dem trued'
med Landen.

Kno, ganske tabt i Beskuelsen, glemte sin Sorg og sin Moder,

• Vandrede lystelig frem, indtil Middagens brændende Hede

Mindede ham om at Tiden til Hvile og Epise var kommen;

Satte sig derfor ved Foden af Fjeldet, paa Mossjet i Dalen

Under det sparsomme Løv af et Træ, der kun lidet beskytted'

ham imod Solens de brændende Straaler, der trængte
igjennem;

Koste af Nyggen sin Sæf, der med barkede Knuder var
bunden,

Udtog saa Braden, som Moderen tjærligen havde indpakked,

Samt de i Jorden sig skjulende Frugter, der mætte og
styrke;

Derpaa han spiste med god Appetit, som jo Ungdommen
pleier,

Tænkende derved igjen paa sin Moder, der eenligen boede.

Som han nu sad saa, og spiste, og Egnen var eensom
omkring ham,

Hørte han pludselig bag sig et Strig, som af Angsten
udpresset,

Vendte sig derfor forbauset, og saae, hvad hans Dine ei
troede:

Med foer en Kerre af nærmeste Skrentning, tre Mensdyr
den droge;

Forrest paa Sædet en Qvinde stod opreist, som Jagtens
Gudinde,

Holdende næppe de barkede Toiler i Haanden af Angest;

Thi paa det forreste Mensdyr en Uly med de blodige Tænder

Gjorde bestandige Angreb, og beed den i Siden og Halsen;

Dyret af Smerte, fortvivlet og rasende, styrtede fremad,

Dragende med sig de andre, der nødvingne fulgte, ei gjerne;

Kerren blev revet afsted i en Fart ad den skrænende Bakke,

Truede tit med at vælte, og Afgrunde gabede om den.

Kort kun betænkte sig Kno, han sprang op, og greb hurtig
sin Landse,

Styrtede sig saa imode, at standse de hurtige Mensdyr;

Virkelig standsed' det forreste, skrækket ved Synet af Manden;

Thi han det trued' at stode den udstrakte Landse i Livet.

Ulven forlod nu sit Bytte og viste de blodige Tænder,

Sprang i en Kreds omkring Unglingen, søgende Punctet
til Angreb.

Kno sig kun dreiede hurtigt med Landsen, for ikke at blottes,
Tænkende paa, naar han best kunde stode, og kraftigst ham
saare;

Mensdyr'ne gloede paa Kampen, end rystende heftigt af
Strækken.

Qvinden i Kerren, ved Frygten end skjonnere, saae det med
Gysen,

Bovende neppe at drage sin Aande, og Hjertet hun horte
Banke med heftige Slag; thi den Ungling var driftig og
vakkert.

Pludselig stodte Kno til med sin Landse, traf Ulven i
Etvælget,

Borede den i det dampende Gab, derpaa dreied den rundt
om;

Fraadende styrtede Ulven til Jorden med omvendte Pine,
Udstrakte Kløerne, for end i Døden at saare sin Fiende;
Men den var dod, og paa Pelsen afvidskede Kno nu sin
Landse;

Vendte sig derpaa til Qvinden i Kerren med hoviske Miner,
Spurgte forundret, hvi ene hun kjorte omkring saa i Landet.
Nu forst betragtede han hende, undredes over den Vnde,
Der heel fortryllende over den deilige Qvinde var udbredt.
Som den fra Skaberens Haand nyelig udsprungne, feilfrie
Etabning,

Da end Naturen var ung og Frembringelsen ikke gjentagen,

Stod hun paa Kerren med hoirode Kinder; thi Skrækken
dem malte;

Diet var blaat, som den hvælvede Himmel; man syntes
at skue

Dybt ned i Sjælen, der reen var, som Speilets polerede
Glade;

Læberne vare to røde Koraller, der kyssede hinanden;

Halsen var deilig, som Mensdyrets Hals, naar den kneiser
i Solen;

Nedenfor bølgede Barmen, to Halvfugler hoppede venligt,

Som de smaae Engle, der titte i Skyen og neddugge atter.

Rundt om den yndige Skabning var slynget et Klæde af
Barktraad;

Fiint var det flettet og heftet tilsammen om Bryst og om Arme;

Fodderne kun vare nogne, og Haarene flagrede løse,

Naaende lige til Hælene, vare de gule som Horren.

Kno kun betragtede hende, og saae ikke andet omkring sig;

Tabt i Henrykkelse dode hvert Ord ham paa Læben, han
glemte

Ganske at hilse den deilige Dvinde, der blussende stræbte

Hurtig at bringe i Orden bluefærdig sin flagrende Klædning;

Derpaa hun steg ned af Kerren og hilste den modige Yngling,

Takked' undseelig med tryllende Mine, fordi han befried'

Hende fra Faren at vorde et Rov for det graadige Rovdyr.

"Bisselig, sagde hun, kastende Diet til Jorden besfeden,

J har for evig forbunden mig Eder; min Fader vil vistnok

Lønne meer syndigt den dristige Daad, der har reddet hans

Datter;

Thi I maac vide, min Fader er mægtig; Sno hedder
han, og er
Hovding paa Lysets fortryllende Side, hvorhen I nu ogsaa
Maa med mig drage; min Kerre er stor nok, den rummer
os begge.

Kno, sig snart fattende, svarte med Anstand og Hoflighed
saadan:

"Sandelig deiligste Qvinde, som endnu jeg seet har paa
Maanen,

I har at tale om fyndig Belønning, naar først man har
opnaaet

Saadan en Lykke, som Eder at skue og Livet at rove
For at befrie denne yndigste Skabning, Naturen end formed',
Fra en forsmædelig Dod: at fortæres af hungrige Ulve.

Men I nu agter kun slet at belønne min tjærlige Gjerning
Ved at forstyrre min Rolighed og at antænde mit Hjerte;
Da I forlanger, at jeg skal fortsætte min Reise med Eder."

Saaledes talte med Anstand den modige Yngling; han
kunde

Ei see sig næt paa den rodmende Qvinde, der gjengav ham
Ordet:

"Nu vel, jeg den Rolighed, som I befrygter at miste, vil
gjemme;

Troeligen giver jeg Eder den atter, saasnart I forlanger;
Men lad os ile, at vi kunne komme til Hjemmet betidsnok
For at betragte det herlige Syn af den opluste Klode,
Som man kan see ganske tydelig svæve i blaalige Æther."
Saaledes talte Snos Datter, den yndige Bæ, og steg op paa

Kerren, der smukt var betrukket med Skind af de hurtige
Mensdyr ;

Kno saa greb Toilerne, satte med Velbehag sig tæt ved
hende,

Smælded' med Pidsken ; de lystige Mensdyr ad Veien henilte,
Sparkende Jorden med vingede Fodder, og Stovet steg
opad.

Kjærlighed denne fortreff'lige Lærer, der ofte forvandler
Narren til Wiismand og Wiismand til Nar, at han spottes
af Pilde,

Gjorde snart Kno overgiven og munter, at selv han sig
undred'

Over det herlige Lune, der pludselig var ham paakommen.
Veien var lang og de modige Mensdyr gik langsomt i
Stridtgang ;

Slyngede Kno da de barkede Toiler forsigtig om Eædet,
Vendte sig saa til den deilige Bæ, hendes Hænder han
lyste,

Saae hende i de uskyldige Dine, og spurgte med Omhed :
"Siig mig, o Bæ ! er det sandt, hvad det flagrende Yngte
fortæller :

At til den Yngling, der Eder tilfældigen frier af Fare,
I kun vil skjænke Jer Haand og Jer Hjerter til Modets
Belønning ?

Modmende kastede Bæ sine deilige Dine til Jorden,
Bovede ikke at høre dem op til den dristige Spørger,
Der endnu hæftig're trængte i hende at svare oprigtigt.
Efter lidt Overlæg svarte hun endelig stammende saadan :

"Rigtignok er det som Nygten fortæller, jeg gjorde det Lorte.
 Og — men maaskee I forundres derover — jeg angret det
 ikke;

Pludselig taug hun, bemærkende vel, at hun sagde for meget.
 Kno dog, den elskende Yngling, forstod det og indsaae sin
 Lykke,

Stungede Armen omkring hendes Liv og udraabte begejstret:
 "Nu forst begriber jeg, hvorfor vi leve, nu kjenner jeg
 Grunden;

Og ved min Faders det hellige Been, der omfatter min
 Landse,

Hvorned jeg dræbte det hungrige Nordyr, der trued' at
 myrde

Den, der alene formaaer at forsøde mig Livet henede,
 Aldrig jeg skal dig forlade, at elske dig aldrig ophøre —
 Blegnende holdt her den yndige Bæ sine sneehvide Hænder
 For hans besværgende Mund og ham bad ei at fuldende
 Eeden;

"Rigtignok, sagde hun, sommer det sig ei for Qvinden at
 tilstaae

Forst at hun Ynglingen elsker, thi han bør begynde med
 saadant?

Men da I alt nu har mærket, hvad Hjertet forsigtig bør
 skjule,

Vil jeg oprigtigen tilstaae, at jeg Eder agter og elsker,
 Thi I er blandt de utallige Ynglinge, der have beilet
 Ei til min Kjerlighed, men til den mægtige Høvdings,
 Snos Datter,

Ikkun den eneste ædle og modige Mand, jeg kan elske;
 Det er min Mening, oprigtigen udtalt, maaskee for oprigtig.
 Dog, som i Livet os aldrig kan møde en eneste Glæde,
 Uden at Sorgen, den bitre, sig trænger med Hurtighed
 efter,
 Saaledes skeer det og nu, da det synes, at Glæden kun
 vinker:

I maae nu vide, da engang min Fader Arbeidere sendte,
 Der skulde grave ham kjolige Kjældere dybt under Jorden,
 Hvori han pleier at gjemme de Ulve og Bjorne, han fælder,
 Naar han i Kjældenes fattige Stove omstreifer med Buen,
 Hvoraf han udsender Pile med Faderens Knokler paa Enden,
 Kom de forfærdede Arbeidsfolk hjem forend Timen var
 omme,

Meldte min Fader med stammende Tunge en Sag, heel
 utroelig:

At da de gravede flittigen dybt i den kalkede Jordbund,
 Havde de pludselig mærket, at Jorden forandrede Farve;
 Thi den jo ellers er hvidgraa og kalket; men denne var
 sandet,

Og da de dybere grove den svær blev og sort, saa de næppe
 Kunde den magte at kaste fra Skovlen, der bred er og
 vægrig;

Da var en af dem imod deres Villie sprungen i Hullet
 Nysgjerrig, for at betragte det Særspn; men Jorden gav
 efter,

Sant saa, og Manden sant med, de hant horte sælt skrige
 i Dybet.

Nu gik min Fader, min Moder og alle forbausede selv hen
 For at betragte den Jord, der var sort og den bundløse
 Afgrund.

Altid de fandt, saasom Mændene sagde: et Hul var i
 Jorden,

Sort kun og ugjennemtrængeligt var det at see til dernede;
 Men naar man lagde sig langs hen ad Munden og talte i
 Hulen,

Horte man nogle gjensvare, og underligt var det tilviſse,
 At man fornam kun de Ord, som man sagde, heel troelig
 gjengivne.

Ligesom naar man seer dybt ned i Fadet, der fyldt er med
 Mælk, og

Gjør en Grimasse, man faaer kun tilbage den samme
 Grimasse,

Rækker man Tunge, Figuren i Mælken og udstrækker Tungen:
 Saaledes var det med Stemmen, der gyseligt talte i Hulen.

Ærgerlig raabte min Fader "Hvo er du, Du Nar!" men
 kun Stemmen

Raabte i ligesaa ærgerlig Tone, Du Nar"! og min Fader
 Stampede i Jorden af Harmen, og svævede at den Dugling,
 der hented'

Den, der saa grovt ham beegned', min Mand skulde blive,
 og gik saa

Atter tilbage til Slottet; forskrækkede Friere fulgte,

Ehi de ei vilde sig vove i Hulen, hvor Mørket dem trued',
 Og det dem syntes for kostbart at kjøbe min Elskov for
 den Priis.

Ene jeg kjorte nu rundt om i Landet og søgte en Ungling,
 Der havde Mod nok til dristig at vove en Nedfart i Hulen.
 Saaledes talte den deilige Bæ, og med spørgende Blikke
 Saae hun paa Kno; men han svarte med Fryghed kysjende
 hende:

"Elskede Qvinde! om tusinde Dæmoner end havde skjult sig
 I denne rædsomme Hule, og truede med alle Qvaler
 At sønderlide den dristige Ekabning, der vover at stige
 Ned for at høre det magiske Sloer, der tilhyller der' Jdræt,
 Vil jeg dog prøve den farlige Nedfart og vinde dit Hjerte.
 Verlende kjærlige Ord, var det elskende Par alt ankommen
 Til den mørktruede Huulvei, der er mellem Taagen og
 Lyset.

Som naar den Blinde, der blind var fra Fødselen, engang
 faaer Synet,
 Ikke kan fatte de Ting, han nu seer, thi han kjender dem
 ikke;

Dunkelt han ahuede deres Tilværelse, da han end blind var:
 Blændet af al denne Herlighed, lukker han Pinene atter;
 Solens de pragtfulde Straaler han ikke kan taale, thi for
 kun

Kjendte han dem, som opvarmende, ei at de lyste begreb
 han;

Han det kun ahuede, naar gjennem Hinden en Straale
 imellem

Etjal sig, som Rosenkjær, frydede Hjertet, som fyldtes med
 Længsel:

Saaledes stirrede Kno med Beundring, da Kerren henilte

Over den oplyste, venlige Slette, der for ham laae udbredt.
Forstegang saae han det haabgrønne Græsstraa, der spirede
frodigt,

Mange smaae Blomster, han aldrig før kjendte, ham smilte
imode,

Udbredte Døllugt i Luften, der reen var og liflig at aande;
Eparfomt kun hist og her steggede Træer med lovrige
Kroner,

Mange vel nærrede Mændyr sprang lystig paa Sletten i
Solen.

Undrende stirrede Kno hen paa Himlen, der saae han et
Noget:

Let det ad blaanende Bue hendandsede, spille i Lyset,
Skiftende hyppigen Farve, som Taagesløer, mat gjennemsigtig;
Som naar smaae Drengene i barnlige Lege af Erbeskum
blæse

Bobler, der stige i Veiret, saa skjonne de straale i Solen;
Drengene skrig og springe af Glæde jo hoi're de stige;
Saaledes gif det og Kno, der betragtede Synet paa Himlen.
Bæ nu belærende sagde de klogtige Ord til sin Elsker:

"Undrende seer jeg betragter Du det, der som Taage
hensvæver

Ad den sig hvælvende, lyseblaa Himmel, men Skjære! det
er just

Kloden som vi skulle see med Beundring, naar Solen er
dalet;

Thi da først straaler den i al sin Herlighed, ene den lyser

Paa den formorkede Himmel; dog ikke som Solens dens
Ekin er;

Matte kun ere dens Straaler, men dog ubeskrivelig skjonne.
Saaledes talte hun; Kno med en Taare i Diet omfavned'
Hende, og trykte den smilende Qvinde til bankende Hjerter.
Hist paa en Vække sig hævede prægtigt en Bygning i
Solen;

Derhen nu styrede Kno paa Bærs Ordre de hurtige Reusdyr;
Thi hun fortalte ham, at det var Faderens Slot, han
betragted'

Det med Opmærksomhed, thi han før kjendte kun Hytter i
Dalen.

Rundt omkring Bygningen, der af den hyideste Kalksteen
var opført

Saae man en Vold; den var grøn og beplantet med enkelte
Træer.

Portene, een til hver Kant, vare hvælvede, høie og brede;
Mænd tæt indhylled' i Klæder af Barktraad, med Landsjer
paa Nakken,

Stode i Portene, gik om paa Voldene; Livvagten var det.
Omkring paa Eletten, hvor Træerne tilbode Kjoling og
Efygge,

Havde sig leiret utallige Skarer af Mænd og af Qvinder,
Som vare dragne herhid fra de længere fjernede Eletter,
For at betragte det deilige Syn af den oplyste Klode;
Nu i fortroelige Kredse, familievîis, sadde de adspredt
Rundt om et tarveligt Maaltid, hvor Grønsværet tjente til
Borddug.

Bornene, smukke, guullokkede legede glade tilsammen,
 Balthrede sig i det boligende Græs, som heel uvant var for
 dem.

"Hvo er hiin deilige Qvinde, som kjører med Ynglingen
 sammen,

Spurgte en Mand, han var nyelig ankommen, sin Nabo i
 Dret?

Denne, der boede paa Lysets fortryllende Side, ham svarte:
 "Storligen undrer det mig, at I Qvinden i Kerren ei kjender;
 Det er vor Hordings, Snos Datter, den smukkeste Qvinde
 i Landet;

Skjon er hun, herlig tilvisse af Udvortes, men endnu mere
 Agter jeg Hjertet, der boer i det Legeme; ædel og god er
 Hun imod fattige Folk, der hidkomme og bede om Noget;
 Men hvad den Yngling angaaer, som nu sidder hos hende
 i Kerren,

Veed jeg slet ikke, hvo han er, jeg aldrig ham saae for ved
 Hove."

Saadanne talede Mændene sammen; men Kerren sig
 nærmed'

Snart til den mægtige Port, hvis to Floidore vidt stode
 aabne.

Udenfor Porten, ved Foden af Volden, hvor Græsset var
 frodigst,

Sadde forsamlende Slottets Indraanere, samtalte meget,
 Ofte om Kloden, der større og større alt saaes i Luften.

Forrest for alle sad Sno, denne mægtige Hovding paa
 Maanen,

Klædt, som de andre i Kjole af Barktraad, paa Hovedet
harde

Han som Udmærkelsestegn kun en Hue; af Rensdyrskin
var den;

Med over Brystet, hans graanende Skjæg hang i ordnede
Lokker;

Sonnen, han avled' med Bla, dette kjæmmed' og salved'
hver Morgen.

Sno nu med Scepteret, det var af Faderens Been udarbeidet,
Pegede hen ad den stovede Landevei, udraabte derpaa:

"Visselig, det er min Datter, der kommer; Bæ er det;
men see dog,

Hos hende sidder en Yngling og styrer de hurtige Rensdyr;
Bistnok, det ahner mig, han har befriet fra truende Fare

Bæ, der alene omkjører i Landet og søger en Yngling,
Som vil nedstige i Hulen, til Lon hendes Kjærlighed vinde.

Bla! blev han ved og han vendte sig om til sin aldrende
Hustru,

Der, som en værdig Matrone med forslagte Been sad bag
ved ham,

Stynd dig nu, Gamle, til Stegersjet, sorg for et rigeligt
Maaltid,

Spar ikke noget, thi nu komme Gjæster: vor Bæ med en
Fremmed,

Der vist er hungrig, som Ungdommen pleier, naar Dagen
vil svinde.

Endnu i Kjælderen ligger en Uly, som jeg dræbte paa
Jagten,

Med den af Faderens Knokler tilspidsede Piiil jeg den
fældte;

Hurtig lad Qvinderne afdrage Pelsen, den være en Gave
For denne fremmede Yngling, der kommer med Bæ til min
Hjemstavn.

Lad dem saa banke med falkede Stene de glinsende Bøve,
Alt det kan blive en Brad, der er mor, men dog blodig og
saftig.

Lad og de trende bedst mædskede Mensdyr, min Fader har
opfodt;

Drive herhid, at vi kunde os qvæge med Gvernes Bærdffe;"
Saaledes talte den mægtige Sno, ogsaa kyndig i Smaating.
Bla, den dybtfolende Moder først vendte sig, saae ned ad
Veien,

Sagde derpaa med Bæfedenhed følgende Ord til sin
Huusbond:

"Hurtig, som du mig har sagt, jeg vil gaae og berede et
Maaltid;

Men jeg dog gjerne først hilste min Datter, hun længe var
berte;

Hun er den kjereste af mine Born, og en Datter sædvanlig
Holder sig meest til sin Moder, hun taler fortroelig til hende,
Sigende Moderen Ting, som hun nodig betroer til sin
Fader,

Thi han er haard og udleer ikke sjelden den kjelne Pige —
Bla vilde sige end mere, men saae alt sin aldrende Huusbond
Mork drage saammen de ryntede Bryn, derfor ilte hun hurtig

Bort, og småsnakkede end med sig selv, som de gamle
Folk pleie,
Fulgt af de mange opvartende Qvinder, der tjente hos
hende.

Da hun sig nærmede Porten, hvor Skildvagten stod med
sin Landse,

Dreiede denne sig rundt om og nedstødte Spidsen i Jorden;
Saadan han hilste; men Bla, den iisfærdige Moder løb
hurtig,

Glemte at takke den hoviske Svend; dog de andre ham
hilste.

Midlertid reiste sig Sno med sit Folge og gik ned ad
Veien,

Glædende sig over Datterens Hjemkomst; hans Diesteen
var hun.

Kno flur holdt stille, bandt Tommen til Sædet og sprang
ned af Kerren,

Løstede Bæ, den smukt rodmende Qvinde, fra Sædet til
Jorden.

Hurtig hun løb til sin Fader og hilste ham kjerligt saalunde:
"Kjæreste Fader! Du er dog ei vred, for jeg biede saalænge;
Sandelig nær' var det, at du ei havde mig 'feet meer i
Livet;

Hvis ei den modige Yngling derhenne mig havde befriet,
Bovende Livet, en Uly vist alt havde fortæret din Datter.
Derpaa fortalte hun alting omstændeligt, glemte slet intet,
Saasom vel Qvinderne pleie, naar Kjærlighed kommer i
Spillet.

Kno stod besteden i Graastand og rødmede over den Tale,
 Menende at hun ham roste for meget, meer end han fortjente.
 Faderen vendte sig derpaa til Ynglingen, sagde med Mildhed:
 "Vær mig velkommen, du hoviske Evend, i hvorfra du end
 kommer;

Ikke jeg kjender dit Navn og ei veed hvo din Fader har
 været,

Men du har reddet min Datter, og det er en god Anbefaling;
 Thi til Forældrenes Hjerter gaaer Veien dog først gjennem
 Barnets.

Hvis du og vover, hvorom jeg ei tvivler, en Medfart i
 Hulen

Giver jeg gjerne dig hende til Huustroe; den Priis hun
 nok værd er.

Men kom nu herhen og sæt dig i Græsset; vi ville os
 fryde

Ved den velsignede Epise, der styrker og opliver Hjertet;
 Dernæst naar Natten sig hæver, formørkende Himlen og
 Maanen,

Wille vi nyde det herlige Syn af den lysende Klode."

Dette var Hovdingens Hilsen, han venlig drog Ynglingen
 med sig,

Der ham fortalte sit Navn og sin Herkomst, forsikkrende
 derhos,

At han kun higede efter at randsage Hulen i Jorden.

Nu man sig leirede glade i Græsset, ved Foden af Borden;
 Alle berømte hoiroftede Kno for hans modige Gjerning,

Smigrende ham, da de mærkede vel at Sno yndede
Manden.

Bæ stjal sig bort, og hun talte med Moderen længe i
Eenrum,

Derpaa hun hjalp hende huuslig at lave det qvægende
Maaltid,

Var det tilligemed Qvinderne ud, derpaa satte sig høvisk
Tæt ved den elskede Kno, ham betragtende ofte umærket.
Mændene skjare snart lystig i Braden og langte til Fadet,
Hvor de velsmagende Frugter af Jorden end dampede hede;
Qvinderne heller ei skaanede Maden; de spiste og dygtigt;
Ordene krydrede Spisen og Drikken, thi Qvinderne pleie
Altid at snakke ret meget, især naar der mange er sammen.
Saaledes spiste det lystige Selskab; snart Matten begyndte
Kjøligt at udbrede Eløret, der inddybsjer Manden og
Qvinden,

Barnet og Ulven og Fuglen og Blomsten og Alt, hvori Liv er;
Eløret, det stjernebestroede, der tildækker Sorger og Glæder;
Men naar det loftes ved Dagens de rødmennde Fingere atter,
Opdækkes Sorger og Glæder og Døde og nyefødte Glutter.
Endt var alt Maaltidet, huusligen sørgede Bla for at
Bagten

Og at de tjenende Qvinder og Karle fik det, der var leynet.
Derpaa den magtige Sno førte Selskabet heelt op paa
Taget

Uf sit velbyggede Slot; det var plat med Gelænder
omgivet.

Her man langt bedre end nede ved Foden af Borden nød
 Synet

Af den hensvævende Klode, der ene var oplyst i Rummet.
 Det var et Syn, hvorved Kno heel forstenet blev staaende
 stille:

Som naar et Stjernefud sender ad Hvalvingen, daler
 histhenne,
 Men den forbausede Vandringsmand standser og stirrer og
 grubler,

Hvad det kan være; han taber sig ganske i Ahnelse om de
 Ukjendte Kræfter, Naturen, den skabende, tit aabenbarer.

Saaledes stirrede Kno paa hin Kugle, hvorum vare dragne
 Kredse af Dunster og Skyer, hvis Farvespil verledte ofte,
 Hoirode Farver og Lyse, og gule og blaa løbe sammen;
 Kloden som nyfødt selv svømmede midt i, den stor var at
 see til;

Nærmere syntes den altid at svæve, jo mere man stirred';
 Lydeligt saaes de taarnende Fjelde fremrage i Skyen,
 Skarpt sig fremtegnede Klippernes Omrids i hoirode Farver;
 Medens en lysere Blodme bemalte de sneedakte Isser.

Bjergenes Midte var trint om bedækket af sortbrune
 Kredse;

Det vare Skovenes mægtige Løvært, som Skyen ei malte.
 Men hist fra Foden af Bjergene strakte sig uhyre Eletter,
 Grønne de vare, som Lysstraaler magisk beskinne Smaragden:
 Og fra det yderste Omrids af Kuglen sig udbredte blaalig
 Havet, det uhyre Hav, der i Bugter omsnoede Landet.

Floderne vare som flintdragne Harer, paa Kryds og paa
 Tværs de

Lobe og krydse hinanden, men Diet kan næppe dem følge;
 Saadan de snoe sig, som lysblaa Slangar de omgjorde Kuglen.
 Men naar man nærmere Havet betragter, det synes at høre
 Sig, og at synke, at gynge sig, bruse og skumme og brage:
 Underlig bliver man derved, det er som om Hjertet alt vilde
 Briste i Livet; man vender sig bort derfra, taaler ei Synet.
 Yderst paa Nanden af Kuglen, hvor Havet sig synes at
 boie,

Dg at frembyde en Kant imod Lysets de brydende Straaler,
 Spiller det solhvidt og blankt, man med blinkende Pine kun
 seer det.

Saadan var Kloden, der snart svæved' stille, høitidelig let
 hen,

Som naar den sneehvide Evane paa speilklare Glade henseiler,
 Hævende Halsen og seende om sig med rolige Blikke,
 Medens det natlige Maanelys nedsender doende Straaler,
 Dplyser mat kun de hvælvede Buske, der omgive Parken;
 Dybt i de kjolige Lunde smaae Skjerlighedsguder fremtitte.
 Snart den henbruste og syntes at nærme sig, stormende
 fremad,

Som naar paa Havet ved natlige Himmel et Skib sig
 fremstjyder;

Windene hyle og hente fra Havets de bundløse Huler
 Bolgerne, gjemte i Hundrede Vint're; nu storme de opad,
 Skummende omdandse Skibets fælt knagende Sider og
 Planter,

True at rive det om og begrave det dybt i sin Afgrund:
 Brusende udvittes Scilenes mægtige Bryster for Stormen,
 Tongene klappre om Måsterne, der snart nedstyrte paa
 Dækket;

Fraadende, uvillig aabner sig Volgen for Kjolen og luffer
 Atter sig bagved og truer at afbryde Moret; men Skibet
 Bryder dog fremad, og lader langt bag sig en Skum-Bei,
 der hvidguul

Tjener som Speil for det vrelende Natlys, der seer gennem
 Skyen.

Dybeste Taushed, som Gravens, der herskede rundt om paa
 Eletten,

Stjont den var opfyldt med tusinde Mænd og med Qvinder
 og Born;

Alt kun betragtede, tabt i Henrykkelse, Synet paa Himlen.

Lidt efter lidt den fordunklede Klode sig syntes at fjerne,

Svævende stille, dog hurtig af Buen, som dalende Stjern'skud;

Og det ei varede længe for hyllet i Dunster og Skyer;

Kuglen unddrog sig for Diet; da horte man rundt om paa

Eletten

Fra hine Tusinders Munde et "ak!" men det lod som af
 een kun.

Troende endnu at see den forsvundene Klode for Diet,

Stirrede Kno op i Luften og glemte Tilværelsen ganske;

Da han sig folte omfattet af tvende omtrykkende Arme,

Sukkende dybt op, han vendte sig om, og saae Bæ staae
 foran sig;

Alle de andre alt vare bortgangne fra Taget til Hvile.

Stille med Taarer i Diet de Elskende favnedes længe:
 Nær havde Kjerlighed vundet en Seier for Pagten var
 sluttet;

Venlig dog Bæ, men alvorlig sig løste af Ynglingens Arme,
 Ite foran ham og viste ham Leiet, hun selv havde redet,
 Trykte hans Haand saa, og skyndte sig bort for at komme
 til Hvile.

Solen, det evige Lys, der hver Morgen staaer op af sin
 Bugge,

Deiligt forgyldte alt Fjeldenes kalkede, kridhvvide Toppe,
 Da end paa Eletten og inde i Slottet de slumrede Alle.
 Snart man dog hist og her fremkomme saae de stærkt
 gabende Hyrder,

Der dreve Mensdyrehjordene ud paa de mosrige Enge;
 Ved disse larmende, lystige Dyr snart opvaagnede Mængden,
 Der i forskjællige Grupper henstrakt, endnu hvile i Græsset.
 Kno paa sit eensomme Leie laae vaagen og tænkte paa meget:
 Paa sin forladte og eensomme Moder, paa Bæ, og paa det,
 han

Harde i Aftes betragtet med Undren, den oplyste Klode:
 Underlig var han tilmode, hans Hjerte og bankede heftigt;
 Noget, han kunde det selv ei beskrive, oplyste hans Indre,
 Gjorde at han med en Klarhed, som han selv ei vidste
 hvorfra kom,

Indsaae hvorledes den oplyste Klode saa skjon kunde være;
 Ogsaa indsaae han, hans Indre ham sagde det, at det var
 Havet,

Der saadan bruste og gnyged, at Gysen betog hver, der saac
det;

Dg at de tallose Flarer, der slangeviis omslunge Kuglen,
Ere de herlige Floder, hvis Udspring man finder paa Bjerge.
Dgsaa indsaac han at Væfner beboe denne vidige Klode;
Dg en tilforn ukjendt, ubegribelig Ahnelse sagde
Ham ganske dunkelt, at noget langt høiere styrede Alting.
Hefstigt han længtes nu efter at komme i Hulen, han vidste
Sikkert at noget Besynderligt vilde ham møde dernede.

Endnu fordybet i disse Betragtninger, kom der en Qvinde,
Sendt fra den mægtige Sno for at vække ham, og for at
sige

Ham, at den klogtige Hording med Hustru og Datter og
Hoffolk

Allt var tilstede ved Hulen og ventede kun paa hans Ankomst.
Kno sprang nu op fra sit Leie og fulgte den tjenende Qvinde,
Der ham igjennem forskellige Gjenveie førte til Porten,
Hvor den vagthavende Evend begge hilste med nedsjænket
Landsse.

Kno snart sit Die paa Selskabet, der var forsamlet om
Hulen,

Dg ganske spændt af Forventning, hvad der maatte være
dernede.

Hulen ikkun var et Hul dybt i Jorden, men bundløst det
syntes;

Trindtom var Klipper, der taarnede mægtigt med kridhyvide
Vægge;

Jorden om Hulen, der sort var som Natten, naar Diet er
 lukket,

Saae derfor underlig ud imod Kalken og Kridtet, der hvidt var.
 Kno saae med længselsfuld Ahnelse ned i den bældmørke
 Dybde;

Bæ stod ved Siden og stirrede nedad med Taarer i Diet;
 Bæ, den ærværdige Moder var rørt over Datterens Kummer;
 Gjerne hun havde befriet den elskede Yngling fra Proven,
 Men hendes Huusbond, den mægtige Hovding, alt rynkede
 Brynet

Over de Taarer, som Datteren fældte, og Moderens Miner.
 Hoffolket rundt om var blegt alt som Kalken og holdt sig
 i Afstand.

Stuende ned i det boligende Mørke, en Yngling stod tæt ved
 Kno, og astorrede hyppige Taarer, der trilled' paa Kinden:
 „Fader! hvi kommer Du ikke tilbage” han raabte i Hulen;
 Men dybt fra Hulen en Stemme gjensvarede: „Ikke tilbage”
 „Hvor skal jeg, vedblev han, finde Dit Legeme, at jeg kan
 skjære,

Kjodet fra Knoelkerne, foie Dit hellige Been til min Landse,
 Sætte Dit Hofr'been, poleret og sleben paa Enden, for
 at jeg

Dste kan tænke paa Dig og Dig hædre, naar Landsen jeg
 fatter.”

Saaledes klaged' den sorgende Knos, thi hans Fader var
 Manden,

Der ved at grave den kjolige Kjælder var sjunken i Jorden.

Gysende ved disse Ord, som hiin sagde, foer Kno rask i
Veiret;

Ikke han vidste hvorfor, men vanhelligt det syntes ham,
grusomt

Saadan at handle med Faderens Been, der os hellige ere;

Hurtig han slyngede Nebet, det bartede tykke, om Livet,

Tusinde Men det var vel i Længden, og dertil just spunden.

Hovdingen selv og den sorgende Yngling nu fattede Touget.

Kno sprang i Hulen og nedscæntes langsomt, hans Vind
end ilte

Opad, opsogte den elskede Qvinde; en Taare, der brændte,

Faldt paa hans blegnende Kind, af! den grædende Bæ havde
tabt den.

Pludselig hørtes et „Ut“ af dem Alle, men derpaa var
Stilhed,

Og ingen vovede blande at drage, men stirrede nedad.

Dybere, dybere sank han i Mørket, selv Lynet, der maat kun

Trængte sig ind gjennem Abningen ovenfra, tabte sig
ganske.

Gravens forfærdende Mørke og Tausked der herskede
rundtom.

Kno dog, ei tabende Mod og Besindighed, folte omkring sig,

Men, som han dybere sank, sig forstørrede Hulen i Omfang,

Saa at hans Hænder ei mødte den ringeste Gjenstand i
Mørket.

Længe han dalede langsomt, det syntes ham græsseligt længe;

Pludselig traf hans fremstirrende Vind en Straale af Lykning,

Der i et Mørke, han fast kunde gribe, sig trængte igjennem.

Som han nu nærmere kom den fremtrængende Straale af
Lysning,

Hørte han Toner, der lode som Bolger i Klippernes Rifter,
Naar de frembrusende Storme dem ægge til Kamp imod
Landet.

Lysere blev det, og snart han alt kunde see tydeligt om sig.
Hulen var stor, og omkring ham sig hvælvede uhyre Buer;
Stene, som hugne med Meiselen, sadde i Orden og Række,
Af de forskjelligste Farver og mange gav Lyset tilbage.

Enkelte Steder hensnoede sig Klarer af ædle Metaller;
Først saae han Guld: som Koraller det spirede frem mellem
Stene;

Maar kun var Glandsen, men deiligt det Gule staf af imod
Stenen.

Dernæst kom Solvet, vel ikke saa prægtigt, men glindsende mere.
Blyglands og Tin han opdagede ogsaa blandt andre Metaller.
Som han nu saae med Forundring omkring sig, og ikke
begreb end

Hverfra han kjendte her alting saa noie, det lysnede mere,
Og han opdagede nede i Dybet, hvorover han svæved,
Kjæmpetrin, der vare hugne i Klippen, umaadelig store;
Opad, saalangt som hans Pine formaaede at skimte i
Morket,

Kunde han følge de mægtige Trin i en skrænende Rækning.
Nærmere dalede han imod Trappen, og snart fik han Færste
Paa den i Klippen udhugne Glade; forsigtig han standsed,
Thi han var bleven lidt svimmel af Stillingen, hvori han
svæved'.

Kno løste hurtig de barkede Touge, han havde om Livet,
 Bandt dem forsigtigen fast om en Steen, der udfjod sig
 fra Klippen;

Hurtig han skreed saa til Manden af Gladen, og studsede over
 Denne forbausende Trappe, hvis Trin vare høie, som
 Manden,

Naar han staaer opreist, fra Tøsen til Foden; tre Albuer
 næsten.

Dog uden Nolen, han dristig sprang til, fra et Trin til
 et andet.

Kjæmpespor opdaged' Kno paa hver Glade af Trappen for
 Kjæmper,

Indtrykt af Fodder, hvis Eier vist ikke var født af en Qvinde.
 Efter vel Hundrede Spring var han nede ved Enden af
 Trappen;

Nysgjerrig ilte han gjennem en Hvalving, der endnu forbød
 ham

Ganske at se den Verden, der her var forborgen i Maanen.
 Skummende brøde de mægtige Bover mod Klipper, der
 rundtom

Sluttede Havet og pressede det i de afmaalte Grændser;
 Ystigen dansede Skum paa de mægtige, taarnhøie Bolger,
 Som de smaae bleggule Alfes i Mosen, naar Maanen
 fremtitter;

Snart dog nedbrødes den mægtige Bove af den, der kom
 efter,

Skummet begroves i Dybet: et levende Billed af Livet.

Hist, fjernt i Havet, to Der sig hævede; begge kun vare

Klipper, der vagede frem over Gladen; den ene dog grøn var,
 Venlig at see til, som Haabet, der vinker os langt i det Fjerne,
 Medens det skummende, Ulykkens Hav os vil strække tilbage.
 Truende, iisgraa, som Mindet om Sorger, den anden laae
 tæt ved,

Nogen og sorgende, liig en Ruin fra chaotiske Dage.
 Over det hele sig hvælvede Himlen; men ikke som den, der
 Smilende blaalig sig boier om Kloderne, oppe i Rummet;
 Thi den ei havde en egentlig Farve, en Glans ikkun lyste,
 Der med skarptegnede Straaler gik ud fra et Lyspunct i
 Midten.

Dette forbausende Lyspunct, som næppe gav efter for
 Solen,

Sad som et Som, man har naglet i Loftet, i Hvalvingens
 Midte,

udskjød utallige Straaler: en Demant i Alherrens Krone.
 Som af en Tryllestav pludselig truffen, stod Kno ganske
 maalloos,

Vidste ei, om det han saae, var og virkeligt eller han
 drømte.

„Mange Aarhundreder svunde tilviisne og omkom i Tiden,
 Siden jeg saae sidst et dødeligt Væsen, som Du nok maa
 være,

Stjont Du er liden, heel uliig de Mennecker, jeg ofte
 seet har,

Naar de sig rovede ned i det Rige, hvor Stygger kun komme.
 Dengang jeg stolt var, og kraftig til Baaden at styre paa
 Volgen,

Bortjog med kraftige Arme de klynkende Hobe, jeg ikke
 Vilde optage, da de ikke kunde betale for Farten:
 Nu er jeg gammel og svag; thi al Kraft er bortvegen med
 Tiden."

Oprakt af Ahnensens undrende Dromme, seer Kno rast i
 Veiret,
 Saae rundt omkring sig, i Haabet at opdage, hvorfra de
 Ord kom,
 Der som en Stemme fra Oldtidens Mørke, ham tonede
 langt fra:
 Nede ved Foden af Klippen, hvor Havet sig bugter i
 Landet,
 Hopped' paa Volgen en gyngende Baad, der saa stor som
 et Skib var:
 Planterne, gamle, forgnarne af Orme, ved Gynningen
 knarked';
 Brædderne havde alt løsnet sig fra deres Joining paa
 Siden,
 Sæderne nede i Baaden og vare forfaldne af Ælde.
 Yderst ved Roret, en Plante af Eeg, men forfalden og
 raaden,
 Pibende sorgeligt, hvergang en legende Bolge det dreied',
 Hvilte et Menneske, Skæmpe af Storrelse; underlig var han:
 Skjæget, saa hyidt, som den nysfaldne Snee, ham nedbolged'
 til Foden;

Rundt om de ældgamle Hoster og gandske fortorrede Arme
 Hang der et Klædeben; hvoraf det var og hvad Farve det
 havde

Kunde ei skjæles; engang som hans Stjerg det vel hvide
 havde været.

Stirrende op gjennem udslukte Dine, han syntes at ligne
 Sagnet fra ældgamle Tider om glemte Forfædres Bedrifter.
 Kno uvilkaarlig ved Synet af Manden foer sammen, men
 gif dog

Nærmere til den længst graanedede Skjæmpe, der sad som et
 Varsel,

Stille og taus, udforskelig, som naar paa Himlen man
 oiner

Langt i det Fjerne, ved Manden af Havet, et Punkt,
 uheldsvangert,

Lidet og sort: det er Sknen, som Søemanden kjender med
 Øynen.

„Hvor Du end er, Du forbausende Stikkelse, gammel som
 Tiden,

Mælede Kno, da han stod tæt ved Baaden, der stodre mod
 Klippen;

Stig, vil Du fore mig over til Den, der ligger hithenne,
 Deilig og liflig den vinter, som volgende Marker i Vaaren?”

„Du er heel dristig, skiont Dverg kun at see til, gjensvarede
 Manden;

Men det behager mig, og jeg er rede at fore dig over,
 Derjom Du Mod har, paa Klippen derhenne at stige i Land
 først;

Den er vel ulig den anden, og truer at styrte i Havet.

Stig da i Baaden og sæt Dig paa Bænken der, medens
 jeg løser

Rebet, hvis Knude jeg bandt her ved Klippen for tusinde
 Mar alt."

Kno op paa Bænten sig svang, der var hoi og for Skjærper
 kun tomret,

Holdt sig forsigtig ved Randen af Baaden, af Frygt for at
 falde,

Medens han længselsfuld saae til den delige De i det
 Fjerne.

Oldingen slap nu det knagende Roer og gif langsomt til
 Stavnem,

Fangede Rebet med Nøie i Havet, hvor Soegræs det
 fastholdt;

Drog saa den mægtige Baad med Anstrængelse, tæt op til
 Landet,

Indtil han kunde faae fat i den Klippe, hvorom det var
 knyttet.

Længe arbeidede han forend Knuden, for Tusind Mar bunden,
 lod sig oplose; han kastede Rebet paa Bunden af Baaden;
 Greb saa de store, halvraadnede Marer, og strakte dem henad
 Volgen, der uvant hver Modstand, dem brusede heftigt
 imøde.

Knarkende gjennem hver Joining, bevægede Baaden sig
 langsomt

Gjennem de opbragte Bøyer, der kaade sprang heelt ind i
 Dummeth.

Snart gif det raskere fremad, thi Oldingen roede kraftigt:
 Baaden skjed stolt over Volgerne, Klippen veeg hurtig
 tilbage.

„Siig dog, begyndte nu Kno, og henvendte sit Ansigt til
Kjæmpen,

Hvad er det for et besynderligt Ildpunct, der lyser hernede,
Ei med det vanlige, stadige Skin af vort Sollys deroppe,
Men med afbrudte, skarpttegnede Straaler, der blænde mit
Øie?”

Oldingen nedlagde Marerne forsviis foran sig, thi Baaden
Lob af sig selv, som om drevet af Strømmen, i Retning
med Den;

Saac med strængt forskende Blit paa den spørgende Kno
og begyndte:

„Sandelig, eengang da Verden var ung og min Kraft ei
var gammel,

Forte jeg mangen en Verdens Beboer til Skyggernes Rige;
Men ikke nogen af hine har vovet at tale saa dristigt
Med mig, som Du, skjont en Dverg og heel uliig de
Kjæmper fra Fortid.

Du er nysgjerrig og onsker at vide, hvad det er, der lyser
Med de skarpttegnede Straaler; jeg vil Dig det sige, men
trøe mig,

Enart skal Du skue langt andere Ting, og begribe, hvorfor Du
Med Dine Brødre fra Lyset deroppe, saa lille og svag er,
Og hvorhen Modet og Kraften (Du meer har end andre
jeg troer dog)

Har sig begivet, da Svaghed og Træskhed en Plads fik hos
Eder.

Viid da, at Punctet deroppe, som sender de mægtige
Straaler,

Kun er en Demant fra K'oden, der hurtigst i Kred's gaacr
om Solen.

Uhyre er den af Størrelse og har i hundrede Sæller
Indsugget Luset af Solens, den alting oplysende Luc;
Hist er den indfattet, meddeler Skinnet, den laante af
Solen."

Saaledes talte den vældige Olding, greb Rorerne atter,
Roede til af al Kraft, saa at Baaden gif hurtig, som Spydet,
Der af den styrende Haand drevet fremad, sig skynder til
Maalet.

Nærmere kom de den truende Klippe, der havde magtigt
Sig af det fraadende Hav, som en fursende Kjæmpe i
Kobber:

Klippen var graa, og det speidende Die ei kunde opdage
Noget fremspirende Straa, eller noget, der tydede Livskraft.
Paa en fra Havet vel hundrede Albuer ophøiet Slette,
Saae man et Hus; saa alene og sorgeligt var det, som
Klippen;

Nærmere seet til, det kunde vel synes at ligne et Tempel:
Mægtige Piller, af Kampsteen opførte, stottede Taget,
Der var bedækket med Plader af Kobber; men grønne
af Ælde;

Uhyre var denne Bygning i Størrelse, med fire Hjørner;
Forrest, paa Siden, der vendte mod Havet, var Porten af
Kobber,

Hvælvet, beslagen med Nagler; men Fløiene vare tillukte.
Ikke et Bindue, ikke en Abning paa Huset at see var;
Skrigende Maager og Nærne kun slagrede stundom omkring det.

Snart stodte Baaden mod Klippen, hvori var udhugget en
 Trappe,
 Der forte steil, med to hundrede Trin op til Huset paa
 Toppen.

Oldingen steeg, skjont saa gammel, med Lethed ad Trappen,
 men Kno kun

Fulgte moisommeligt efter, thi Trinene vare for hoie.

Stonnende, næppe formaaende mere at drage sin Nande,
 Naa'de han endelig Toppen af Fjeldet, hvor Oldingen rolig
 Sad paa en Steen og betragtede Havet, der bruste hifnede.
 Nu gik det hurtigt til Porten af Kobber, beslagen med

Nagler:

Stor var dens Hvælving, som Himlens, det saae man forst,
 naar man var nærved;

Grebet paa Midten, der tjente til Laas, for at aabne dens
 Floie,

Magede langt over Kno; skjont paa Lærne, naa'de han ikke.
 Driftig den Gamle omdreiede Grebet, en pibende Tone
 Foer gjennem Hvælvingen, Klipperne gjenlode, som naar
 det tordner;

Lærende derpaa med Legemet's Tyngde sig op imod Porten,
 Aabnede han den; paa rustene Hængsler den dreiedes
 langsomt,

Stjærende Luften med hørlige Toner, som Narne om
 Nadsler.

Jnd skreed han, fulgt af den blegnende Kno, der af
 Ahnelse gyste:

Hele det mægtige Huus var en Hvalving, hvis Loft man
 knap ojnede;
 Lyset brød ind gjennem Abninger, en i hvert Hjørne af
 Loftet;
 Væggene, fugtige, grønne af Alder, udsmykkede vare
 Med de groteske Figurer fra Oldtiden, hugne i Klipper.
 Langs dem, paa Stene, smaae Fjelde i Størrelse, sadde der
 rundtom
 Skikkelser, Kjempegestalter af Mennesker; Qvinder der sadde
 Skjonne og yndige, stolte og hæslige, unge og gamle;
 Mænd, der i Kobber og Jern vare klædte, med Sværde og
 Drer;
 Andre med Harper, med smilende Munde og Krands i
 Haaret;
 Alle dog havde et Træk af Tungsiindighed, Kummer og
 Længsel;
 „Veed Du vel, mælede sagte den gamle Baadfører, og
 vendte
 Sig til den undrende Kno, hvad for Skabninger disse vel
 ere?
 Det ere Nordens de kraftige Guder, fortrængte fra Jorden;
 Her er dem anvist et Opholdssted indtil de yderste Tider:
 See kun hist oppe i Enden af Hallen paa Thronen af
 Graasteen,
 Sidder den eengang saa mægtige Odin, med Haand under
 Kinden,
 Pressende Fenris, den graadige Ulv fra Valhalla, med Foden.
 Ravenne have forladt de af Skjæbnen døbt boiede Skuldre;

Stjæret er hvidt, og det lynende Die har mistet sin Seekraft.
 Hos ham Du skuer Frue Frigge, den eengang saa yndige
 Qvinde,

Der sin dybtsørgende Husbond betragter med fugtige Blikke;
 Ved hende knæler den herlige Odun, med Æbler i Kurven;
 Hun er den eneste, der endnu trøster de sørgende Guder,
 Skjønt hendes Æbler henvisnede ere, og fyldte med Nisfe.
 See kun, derhenne paa Stenen, den vældige Stump af en
 Klippe,

Hviler Gud Thor; hvor han knuger med Harmen den
 sørgende Njølner;

Hos ham den modige Tyr sidder grublende; een Haand
 han har kun.

Der er og Heimdal med Hornet; det nedhænger rustent ved
 Eiden,

Lyder ei længer paa Bifrost, naar Sjøemperne ride til Valhal.
 Seer Du og Wegir med Ran, den hævnjerrige, ond var
 hun altid,

Frydede sig naar de druknede Søemænd omdreve paa Havet.
 Her sidder Freir med Skirnir, hans Svend, dernæst kommer
 Bragi,

Balder og Gefion, kold mod hver Ungersvend, droytigger
 Emerten.

Men, o! betragt dog den yndige Freia, hun endnu er deilig:
 Haaret er guldgult, som Himlen, naar Solen den dalende
 farver

Den med en døende Straale, der spiller paa blaalige
 Himmel;

Endnu hun græder for Odur, sin Husbond, der hende
forladt har:

O! thi den forste, den eneste sande, oprigtige Elsker,
Er dog kun Blomsterstov i eders Liv, der for Mandepust
svinder.

Loder og Hæmir, der sidde de begge; de skænke ei mere
Skjønhed og Viisdom; thi Tiden og Sergen har gnavet
saalænge,

At Loders Skjønhed er svunden, som Hæmir har tabt i
sin Viisdom.

Men see herhen, paa den sidste af alle, en Kvinde, hun
holder

Endnu en Tavle i Haanden, og gransker med forskende
Blikke;

Det er Frue Saga; hun skriver ei mere, thi Griffelet brudt er.
Glyr seer Du ogsaa, og Uller med Buen, hvis Sene er
slappet;

Sermod staaer hist: nu han ganske forglemmt har sin List og
sin Snuehed.

Saaledes talte den Gamle med stigende Varme til Kno, der
Folte sig ængstet ved Nærheden af disse Oldtidens Guder,
Der, skjont forviste fra Himmelen's Throne, forraadte der'
Guddom.

Men han betragtede Thor fremfor Alle; thi Guden ham
syntes

Hertil og stolt, som den døende Løve i Orkenens Hule,
Der endnu slikker den blodige Stump, hvor hans Klo blev
afhugget.

Mere og mere hans Tanker forvirredes, Ahnelser steg
 Om en Tilværelse, længe før denne; han troede at høre
 Syngende Kjemper, der ginge i Striden og seirende dode.
 Mange forglemte Gestalter og Ansigter viste sig for ham;
 Kjære, længst hendode Stemmer og lode, som hist over
 Graven,

Kaldte ham ved længst forglemte Benævnelser, vinked' ham
 didhen.

Drommende, sig ei bevidst, giennemtrængt af usigelig Længsel,
 Led han sig uvillig bortdrage af den end snakkende Gamle;
 Forst da de udenfor Hallen alt vare, og Oldingen atter
 Lukkede Porten af Kobber, og Ekkoet foer gjennem Klipper,
 Vaagnede Kno, som af Dromme, og tørte sig Sveden af
 Panden.

Baaden besteg de atter, og Oldingen roede ivrigt
 Altid smaatsnakkende, rosende Fortid og dadlende Nutid.
 Hurtig de fjernede dem fra den graanende Klippe i Havet,
 Ilte med flittige Mareslag henimod Den, der deilig
 Syntes at vinke dem med sine blomstrende Marker og Skove.
 Venlig sig snøede en Bugt ind i Landet, omgivet af Kratkov;
 Langs henad Kysten, saa langt itkun Diet formaade at
 trænge,

Bølgede Kornet med rypige Neeg, man opdagede ofte
 Smukt hos det guldgule Korn, de blaalige Kornblomster
 niffe.

Kno sprang i Land forst, og ilte nysgjerrig forud; men den
 Gamle

Fulgte bagefter, da han havde bunden sin Baad til en
Stubbe.

Ind de nu gik i den kjolige Skov; næsten levende var den;
Thi de utallige Starer af Emaafugle qvidrede rundt om:

Hist paa den gængende Green sad en Nattergal, klagede
lilfigt;

Her svang en Lærke sig floitende op under Trærnes Kroner;
Skovduer kurrede kjelent og Hannen hidkaldte sin Mage,

Der først med Korn i Næbet floi op til de sprættende
Unger.

Sisg'ner og Droßler og Spurve og Svaler og Størke og
Støre

Qvidrede, floitede, flagrede, klapprede, sluddrede om dem.

Svulmende Jordbær, som Pigernes Lærker, fremtittede venligt;

Deilige hesperidiske Frugter i Trærne smilte,

Gyldne, som Morgenens Rodme, de hang blandt de lysgrønne
Blade,

Medens forunderligt Demantens Straaler sig skjode igjennem.

Udenfor Skoven udbredte en Eng sig, men Sproget
forstummed,

Kan ei beskrive den Farvepragt, tallose Blomster frembode:

Blegrode Roser, saa store som Hoveder, blottende Barmen

For det henstirrende Die, der luffede skamfuld sig atter;

Uhyre Lillier, hyide, som Skummet, der dandser paa Boven,

Havede rank sig i Veiret, og ragede over dem alle;

Skjonne Murikler, Sneeklotter og Melikter vare her ogsaa.

Blomster, som Kloderne see kun hver Hundrede Mar sig
udfolde,

Spirede her af en uhyre Størrelse, spirede mange.
 Meest overraskende var det at see den høymodige Solst,
 Der, som et Piletræ stor, saae paa Solens Medbeiler med
 Dmhed.

Hist, mellem Engens de uhyre Græsstraac, fremtittede
 venligt

Nattens og Dagens Violer og Vaarens saa kjære Kjærminder.
 Duften, som disse utallige Blemster udbredte, bemestred'
 Gandske sig Sindet og Hjertet, og Tankerne næsten beruste.
 Dog meest af alting beundrede Kno de omflagrende Væs'ner,
 Der kun bestode af Ansigter, men saa usigelig smukke;
 Gyldne smaa Binger de havde og flagrede rundtom som
 Alfer,

Eller i Skumringens Time, som Guldsmedde og Sommerfugle.
 Ligesom Bierne, fløi de fra Rose til Rose paa Engen,
 Dukkede Ansigtet ned i den svulmende Fylde af Blade,
 Flagrede derfra til Naboen, for og at kjæle for hende.
 Hist og her saae man paa Sletten smaa Lovhytter; disse
 bestode

Kun af Jasminer, Sirener og Roser, de formede vare
 Alle som Templer, hvor Coilerne udgjorde Rosernes Støtte.
 Nysgjerrig ilte den undrende Kno, og den Gamle ham fulgte
 Langsomt bagefter og brummede over den heftige Ungdom.
 I en af Hytterne hvilte en Skikkelse, roelig, alvorlig;
 Skjonne og mandige vare de bydende Træk i hans Ansigt;
 Skjægget var graat, det bedækkede Brystet; hans Bryn vare
 store,

Panden var ædel og høi, og hans Jøse var uden Bedækning.

Omkring de mægtige Lemmer var malerisk slynget et Klæde;
 Etikkelsen holdt i sin Høire en Straale, der lignede Lynets,
 Og paa en kongelig Ørn hans Venstre behagelig hvilte.

„Her seer Du Jupiter” stønnede Kjempen, der endelig
 naa'de

Kno, som nysgjerrig betragtede noie den herlige Skabning.
 Jorrig fortalte nu Oldingen, varmere blev han ved hvert Ord,
 Hvo denne Jupiter var, og opregnede Brodre og Afkom;
 Derpaa gik begge fra Hytte til Hytte, og saae paa dem Alle:
 Juno, den høie mistænkende Juno, med bydende Mine,
 Sad i sit Tempel og syntes at tænke paa Jupiters Elskov,
 Kjelede for sin smukt fjedrede Fugl med de braadne Fodder,
 Sorgende, glad dog, ei mere berygtende Medbeilerinder.

Pluto de saae og Vulkan, der var halt, og Neptun med
 sin Tresfork:

Mars sad med truende Miner og Serkules holdt paa sin
 Kofle.

Venus, meer deilig end det Ideal, Phantasien sig skaber,
 Hvilede nypig paa Roser; men Amor var ikke hos hende;
 Han var slet ikke hernede, saa sagde den Gamle, han var
 end

Oppe i Berden, thi Qvinderne skjulte ham, da alle Guder
 Blev forviste fra Jorden, og droge til Den i Maanen.
 Ogsaa Diana, den kyske Gudinde, med Kogger og Bue,
 Var i sit Tempel; en Hund laae ved Siden; den hvid var
 som Eneen.

Deruæst Minerva med Landse og Hjelut, og en Ugle ved
 Foden.

Ogsaa Apoll med sin Lyre, hvis gyldne Streng var
sprungne.

Bachus laae tryk i sin Lovhytte, dannet af Vedbende-
Planter,

Sov paa et Leie af Druer, og Tigere laae rundt omkring ham.

Muserne vare forsamlede alle; men Tempel var større,

Simplere ogsaa; dog mere hoitideligt var det derinde,

End i de andre smaae Lovhytter, hvori hver Gud sad alene.

Gandske undseelig Kno sankede Diet for Gratiernes Ynde,

Der, som et Kloverblad, hvilede sammen paa Leiet af
Blomster.

Flora, som Blomsternes kjerlige Moder, i Hytten af Blomster,
Frydede sig over Bornenes blendende Stjounhed og Mængde.

Ogsaa Pomona, samt Havernes øvrige smaae Guder vare
Samlede her med de talrige Nympher, med Pan og med
Fauner;

Windene vare her; smilende Zephyr betragtede Flora.

Flodernes mange, graastjægede Guder, ærværdige Gamle,
Bædede Krufferne kun med de evig nedstrømmende Taarer.

Hist i en Lovhytte, simpel og sorgelig, sadde tre Qvinder,

Strænge, alvorlige saae de ned for sig; det Parcerne vare:

Traadene, korte og lange og grove og fine og bløde,

Spandt de ei længer; thi deres Tilværelses Traad var
afflippet.

Længe git Kno med den snaksomme Olding fra Tempel til
Tempel,

Lod sig fortælle saa mangen et Sagn om de faldne Guder.

Dog ikke folte han hiin uvilkaarlige Uresfrygts Gysen

For disse Sydens forkjælede Væsner, hvis Opholdssted ligned'
 Mere et Himmels Eden, end Fængsel for bortjagne Guder.
 Hoiere agtede han hine nordiske, himmelske Kjemper,
 Som i den sjunkene Verld, foragtede gyldne Lærker.
 Tænkende dybt over Tingenes Verel, han Oldingen fulgte,
 Der endnu altid fortællende førte ham langsom til Baaden.
 Forst da han sad i det gængende Fartoi, der iilte fra Den,
 Sukkede han dybt fra Hjertet, betragtede længe den Gamle,
 Der heel fordybet i kjere Erindringer, roede ivrigt.

„Siig mig, begyndte nu Kno, jeg har glemt reent at spørge
 derefter,

Hvo er Du egentlig, venlige Gamle! der villig har ført mig
 Over til Nerne, viist mig saameget, som Andre ei ahne?“
 Oldingen henlagde Narene korsviis for Brystet og stirred'
 Med sine matte, hendoende Mine paa Kno, der ei kunde
 Taale det forskende Blik, han slog Minene ned, og han
 gyste.

„Daare fra Lyset! saa brummede Kjempen, med skurrende
 Stemme,

Vidste Du ikke, hvo jeg var, og satte dig dristig i Baaden?
 Dengang, da hine derovre paa Den end boede i Himlen,
 Førte jeg Skyggerne, naar deres Legemer jordede vare,
 Over til evige Glæder og Mange til evige Qualer;
 I denne Baad, hvor Du sidder, for Skyggerne sadde med
 Skjalven.

Charon jeg hedder, nu kjender Du mig vel?“ Kno gyste
 ved Navnet.

Noelig og uden Forandring i Miner, den Gamle sig reiste,

Tog fra et Rum, der var skjult under Bænken, han sad
 paa, en Krukke,

Gammel, af Leer, med et Laag, som var ziret med sælsomme
 Snortler,

Sagde halvsmlende: „Drik kun, min Son! thi Du trænger
 til Styrkning;

Denne saa liflig, som kjolige Drik, vil snart bortjage
 Strækken.”

Nolende, ei ganske uden Mistanke, tog Kno imod Krukken,
 Som indtil Manden var fyldt med det klareste, reneſte
 Ferſkvand.

Alt, ſom han drak denne uvante Drik, den han ſmagte
 fortrefflig;

Mere og mere begjærlig indſugende Vandet, han ſaae ſig
 Selv i den ſpeilklare Glade, men Torſten beſtandig blev
 ſtorre.

Vandet var næſten aldeles forſvundet, da ſaae han med
 Rædsel

Nede paa Bunden af Krukken en Slange, der beed ſig i
 Halen;

Ryſtende heftigt af Afſkye, han hurtig gav Krukken tilbage,
 Satte ſig ned ſaa, thi ſovnig og ſloy var han bleven af
 Vandet.

„Hvordanne ſmagte det? ſpurgte den Gamle og henſatte
 Krukken

Altter i Nummet, tilluſkende Klappen; han ſatte ſig paa den:
 Beed Du vel, hvad Du har drukken? Det Vand var fra
 Leſhe; Du glemmer

Sikkert at sige de Smaaafolk deroppe, hvad Du har opdaget.
 Kno ikke hørte ham mere; hans Dine alt lukkede vare:
 Maanens Beboer, der aldrig før kjendte, hvad Vand var,
 ei taalte

Denne for ham stærkt berusende Drik, der fra Lethe var
 hentet.

Varende Kno fra sin Baad op i Hulen til Stedet, hvor
 Nebet

Sneet var fast om en Klippe, den Gamle ham bandt det
 om Livet,

Snakkende smaat med sig selv, som de gamle Folt syslende
 pleie:

„Hine udartede Mennesker ikke behove at vide,

hvad vi her drive i Mørket; thi Mørke det er dog mod Solen;

De ere svage og ligne ei hine henflumrede Slægter,

Dengang, da jeg end var ung, og da Generne svulmede
 kraftigt.

Dog denne Yngling var vakker; han hørte mig lærvillig tale;

Derfor jeg sørger og for ham, at atter han kommer til Lyset.

Saaledes talte den Gamle og rykkede længe i Touget,

Indtil han mærkede, at de deroppe, det halede til dem. —

Midlertid ventede Sno og den yndige Bør, og Blæ vented'

Paa at den modige Kno skulde komme tilbage fra Hulen.

Mangen en Taare fra Datterens Øie nedrulled' i Dybet;

Thi nu først folte hun rigtig, hvor dyrebar Kno var for
 hende;

Sno, selv den haarde steenhjertede Sno, endog knuste en
 Taare;

Den vilde trænge sig frem i det Die, der ei kjendte Graaden.
 Endelig saae de, at Louget bevægedes, rykkedes nedad;
 Jublende hoit op, tog Sno fat i Rebet med kraftige Hænder;
 Bæ selv tog fat, ogsaa Bla og det øvrige Hoffolk nu
 haled'.

Nærmere, nærmere skimtedes Byrden, der svæved' i Huln.
 Bæ, utaalmodig, sig boiede langt over Manden og raabte:
 „Kommer Du endelig, elskede Kno! at, Du dvælede længe;
 Næsten vi frygtede, at vi heroppe Dig saae aldrig mere.”
 Dronende raabte det atter fra Dybet: „Dig saae aldrig
 mere.”

Gysende ved denne varslende Stemme, Bæ stirrede nedad;
 Men da hun saae, at han ikke sig rørte, og Diet var lukket,
 Troede hun at han var død, og det troede de alle tilsammen.
 Grædende vreed hun de sneehvide Hænder, saa Knoklerne
 fnaged',

Favnede Kno, der i døsig Slummer laae henstrakt paa
 Stenen.

Sno ogsaa klagede; Moderen græd over Datterens Smerte.
 Hoffolket, Qvinderne hylede alle; thi Hordingen klaged'.
 Ynglingen bare, de langsomt til Slottet, i Salen ham
 lagde,

Midt paa det flisede Gulv, og afforte ham Kjortlen af
 Barktraad.

Derpaa sig nærmede Bæ med de øvrige Qvinder i Orden,
 Satte sig med dem ned hos ham, paa Gulvet, og Taarerne
 flode.

Bla og den mægtige Sno, og alt Folk, der ved Hove var
samlet,
Strede i Salen, samt Evendene, der havde Bagt omkring
Elottet.

Langsomt nu aabnede Kno sine matte, halvbrustene Dine,
Smilte med inderlig Venlighed til den dybtjørgende Qvinde,
drog saa et Sut, og henstumrede blidt i den Elskedes Arme.

Rodmende huld, som en Pige i Ungdommens Blomster vel
pleier,

Smilte den østlige Himmel, forkyndte den herlige Brudgom,
Der i sit festlige Klædebon reiste sig op fra sit Leie,
Og fra sin Glorie udsendte tallose, varmende Straaler,
Der med sit lysende Guld overdroge de kneisende Fjelde:
Hoit op de taarne sig paa det af Havet trindt ombruste
Island.

Blomsten, der spirer paa Marker og Blomsten, der spirer i
Lunde,

Baagnede, styrket af natlige Bluun og af Duggens smaae
Perler,

Der, som Smaragder, Saphirer og røde Rubiner smukt funkler,
Berle i Lyset og frembyde Diet utallige Farver.

Grønnende Skove med lovrige Kroner, gjenløde af Tusind
Smaafugles Triller, der hilste paa Dagen, og Hænerne gale.
Vølgende Kornmarker saae man saa grant fra de stejehøie Fjelde,
Rundt om i Landet, saa langt itkun Diet formaaede at
trænge.

Floittende Lærker sig svang under Stenen og dugged' i Kornet,
 Flagrende Spurve der hentede Mad til de fjerløse Unger.
 Mange smaae venlige Landsbyer saae man, med reentlige Huse;
 Kirker med hoirode Tage, hvis Taarnspire vare forgyldte.
 Hist fra den aabnede Dør af et Bondehuus, straataft, nyhmalet,
 Traadte en Pige i Morgendragt, munter og frisk som Naturen,
 Paa hendes spæde, smukt formede Skuldre, et Bæretæe hvilte,
 Og fra dets Ender to Snore hang ned; ved hver Snore var
 en Jernkrog;

Hurtig hun løstede Spandene, hvide, beslagne med Jernbaand,
 Paa disse Kroge, gif syngende bort, mens hun flettede konstigt
 Sine guldgule, vildtflagrende Lokker, saa skjonne som Freias,
 Hilsende venlig til Naboens Son, der just aabnede Porten,
 Og fra sin Faders tæt proppede Stalde og Stier drev Dvæget
 Ud paa en Eng, i hvis yppige Græs alle Jaar bleve skjulte:
 Saadan var Island; et Eden i Frugtbarhed, Skjønhed og
 Velstand.

Dog man fortalte, som Sagn fra de ældgamle Tider, at
 engang

Var det nu blomstrende Island en Ort, hvor kun Frost havde
 hjemme,

Hvor ikkun enkelte Maaneder Varme oplived' Naturen,
 Medens det øvrige Aar var en Vinter, der kuede Spiren.
 Dog ogsaa dengang var Landet bebogget, men sparsomt kun
 boede

Mennesker hist og her; der, hvor Naturen en Smule dem
 tilbød,

Bygte de Huse af Træe og opholdt deres Liv kun med Noie

Ved det fra Hvalfisken ranede Tran, hvormed Livet han led og,
 Og med den torrede Stokfisk, der haard var og knap kunde
 tygges.

Dog ogsaa havde de Edderduun og mange kostbare Huder,
 Som de udforte til fremmede Lande, for andre Producter.
 Korn blev dem sendt, ogsaa andre Artikler fra Modrenelandet,
 Dannemark, dette velsignede Land, der var frugtbart og deiligt;
 Thi fra umindelig Tid havde Drotten af Dannemark eiet
 Island og anseet hver Islænder lige med Danske og Norske:
 Ja naar en Islænder kom ned til Sjælland, han venlig
 modtoges,

Pleiedes gjæstfrit, og sendtes tilbage, beriget med Gaver;
 Ogsaa hver Dansk, der til Island ankom, blev behandlet som
 Broder.

Nu var det frugtbart; et underligt Særsyn: man paastod at
 Jorden

Harde forandret sin Stilling mod Solen; end strede de Lærde.
 Landets Indbyggere vare bekjendte fra Oldtidens Dage
 For deres Kundskab og granskende Aand, der dem syntes at være
 Alle medfodt, og de herligste Barden fremstode iblandt dem.
 Dannemarks Konger med Omhue opelskede Kunster og Lærdem;
 Thi hist paa Sjælland de flittige Islænd're samlede Alle,
 Pleiede Kundskabens stræbende Spire i Skygge af Egen,
 Der under Iovrige Krone dem tilbød et Ophold og Arne;
 Naar da det kostbare Sæd var skudt op til en Blomst uden
 Lyde,

Vare de den op til Island og plantede den mellem Klipper,
 Hvor den som sneehvide Sneeflokke spirede deilig i Sneen.

Oldtidens Konger end lærde stedse i Folkets Erindring:
 Faderen samlende Bornenes lystige Skare omkring sig,
 Maatte fortælle om Christian, Kongernes Fader, og Fredrik
 Riegod, og deres Dyder var bleven til Ordsprog i Landet.

Nu da det frugtbare Island var mægtig, en Stat blandt
 de andre,

Stod det dog under de danske Monarker, en Deel var af
 Danmark,

Bidrog betydeligt til dette Riges nuværende Storhed;

Thi mange rige og driftige Kjøbmænd alt handlede længe
 Paa det paa alle Producter saa rige Nyeholland, der nyelig
 Havde fra blodige Haandled Brittaniens Lænker afvristet.

Dgsaa med Grækenlands ældgamle Kongehuus havde de
 knyttet

Handelsforbindelser; havde et Oplag i Stædernes Dronning,
 Athen, denne Grækernes uhyre Hovedstad, Kongernes
 Ede. —

Første September i Aaret tre Tusind, to Hundred' og Tyve,
 Vare forsamlet i Keifiavig paa den nybygte Toldbod,
 Mange Slags Mennesker, Unge og Gamle og Kvinder og
 Born,

Haandrærksmænd, Kjøbmænd, Soldater, Matroser, samt
 Præster og Lærde;

Alle betragtede tause kun Havet, og syntes at vente
 Noget besynderligt, der skulde komme til Syne langt borte.
 Her stod en gammel Spitsborger med rødlig Paryk og med
 Spænder

Paa de hoihælede Skoe; med uhyre Staalknapper i Kjolen.

Dreiede Snustobaksdaasen i Haanden, og knipsende dernæst
Paa den med Fingrene, tog saa en Prise; sig rommende
vendte

Han sig til Naboen, det var en smalbenet Degn med sort
Kjole,

Yderlig ludslidt, men borstet og banket af Konen derhjemme:

„Siig mig, Herr Siegfried, hvad er det for Dumrianstreger
af Staten,

Ødsel at bortkaste Pengene, som vi dem suurt maa betale
I vore Ansigtets Sveed, til en saadan ravgal Interprise?”

Havende Dinene opad mod Himlen, gjensvarte den Sorte:

„At! ja i Ansigtets Sveed skulle Menneskets Born jo arbejde;

See kun hvorlunde de strømme herhid for at gabe paa Eoen,

Der snart skal frembære Uhyret, som vil fortære alt, hvad de

Have moisommelig skrabet tilsammen for sig og for Kirken.”

Ole, en Soemand, der nyelig var kommen fra Norge og
horte

Det, hvad den Sorte fortalte, først dreiede Skraaen i
Munden,

Vendte sig derpaa til Degnen og svarte ham, haanende
Manden:

„Du har nok Djævlens i Livet, Du Krabbe! Din Skal ogsaa
fort er;

Hvor kan Du tale om det, Du slet ikke forstaaer, Du jo kaster

Op, naar Du kommer i Baaden, der forer Dig over en

Lystpark.

Seer Du, det Skib, som vi vente, er stort, som en Bye
vel i Omfang;

Der ere ordentlig Gader deri, og i dem ere Huse;
 Ja i hvert Huus er en Brønd, hvori Ferskvand, og det er
 just prægtigt;

Thi naar man er nogle Maaneder ude paa Havet, saa bliver
 Vandet fordærvet og lugtende, hvilket kan frembringe
 Sygdom.

Dernæst kan Soen saa let ei faae Magt med den uhyre
 Bygning;

Den kan vel udholde mangan en Storm, hvor de andre
 gaar under.

Mange Slags Varer, som tredive andre Skibe ei holde,
 Kan den paa eensgang Jer bringe fra een Verdensdeel til en
 anden;

Og alle Mennesker kunne paa Jorden besøge hinanden,
 Uden ved Reisen at blive forarmede; det er jo prægtigt.
 Naar derpaa Vinteren kommer for Døren, hver fattig
 Matros kan

Faae sig en Bolig med Lysning og Varme i Skibets smaae
 Huse.

Er det ei prægtigt? Du trækker paa Flaben; ja I maae
 betale

Tiende, ikke til Kirken, til Dronningeskibet paa Soen;
 Og det er rigtigt; thi hundrede Dampmaskiner det fører;
 De maae betales og holdes vedlige, derfor har I Penge.”
 Dette han sagde, udslyttede Ekstraen og tog sig en anden.
 Degnen gik skamfuld til Siden, udleet af Unge og Gamle.—
 Pludselig gjenslød en Jubel af tusinde Stemmer, og Hurra:
 Dronningeskibet man oinede langt fra, som fulgjorte Skæpunct,

Forbud paa Stormen; det ilte ad Boven, en mægtig Kolosse.
 Hoit fra de hundrede Storstene bolgede Rogen mod Himlen;
 Herlig udbredte for Vinden sig Dannemarks Flag, det er
 blodrodt,

Hundrede Allen vel langt og Halvhundrede bredt det udfolded'
 Sig over Skibet; det snehvide Kors var saa smukt i det
 Rode.

Hundrede Vimpler med Bindene legede; hoit drog det længste
 Sig hen ad Himmels hvælvede Bue, som Regnbuen sees;
 Forrest paa Stavnen af Skibet stod opreist en Kvinde i
 Marmor,

Dannemarks Billede, tredobbelt kronet, en Lovvord ved Foden;
 Derunder stod med forgyldte og uhyre Bogstaver skrevet:
 „Dania, Septentrionis Regina,” og Dronningeskibet
 havde man derfor det kaldet; thi det var det største, man
 kjendte.

Lidt efter lidt nu formindskedes Rogen, og Skibet begyndte
 ogsaa at standse sin hurtige Fart; snart de kastede Anker.
 Tallose Baade bedækkede Søen, omkring Skibet;
 Nogle afhentede Rejsende, der horte hjemme i Byen;
 Andre henførte Bekjendte og Venner til dem, der ombord var.
 Her saae man Venner, i mange Aar adskilte, finde hinanden,
 Stumme at trykke de slyngede Hænder og bortviske Taarer;
 Handlende, der havde vigtige Ting at berette hinanden,
 Samlede hist sig i Klynger og aftalte Handelsprojecter. —
 Her steg en Fader og Moder fra Baaden gesvindt op i
 Skibet,

Jilte at omfavne Sønnen, der kom fra en Udenlandsreise;

Sosteren stod lidt i Graastand, betragtede Broderen fjerligt.
 Hefstig, affindig af Glæde, en Yngling sig svang op paa
 Dækket,

Bortstodte alle og mærkede ikke at de bleve vrede;
 Thi han opsogte sin elskede Pige: et Nar alt var sounden
 Siden hun reiste hen til Kjøbenhavn, for at hente den lille
 Modreearv, længst bestemt til en Huusholdnings første
 Indretning.

Altting var Munterhed, Glæde og Liv; thi hver ventede
 Noget.

Ikkun en Yngling af ædelt Udseende, smuk som Aldonis,
 Stod ganske ene og syntes forladt af hver levende Skabning.
 Som naar en Klippe, der hoit rager op blandt de andre
 smaae Klipper,

Rives af Stormen, den vældige, ned i de fraadende Volger;
 Dog ogsaa her med sit moedærte Hoved den rager i Veiret:
 Men den er ene, er ganske adskilt fra de forrige Benner.
 Volgerne hoppe og dandse og bruse fortrolige om den,
 Kulle forbi, og berøre den ikke, undtagen som Fjender.
 Længselfuld be'er han de rullende Volger at hilse derhjemme;
 Men de forstaae ham slet ikke, de bruse og skumme og ile.
 Saaledes stod han forladt, og slet ingen bekyrred' sig om
 ham;

Thi ingen kjendte ham: Pigerne ei engang skottede til ham.
 Een ikkun kjendte ham: det var en Pige med himmelblaat
 Dæ,

Kinder saa hvide og røde, som Eneen og Foraarets Roser;
 Haaret var guult, som det fineste Hør, og de hoirøde Læber

Lignede Tvillinge Jordbær, der vore tilsammen paa Stikken.
 Ynglingen vendte ei Dinene fra hende; hun saac ham ikke.
 Venlig hun rakte sin Haand til en Mand, der forsigtigen
 forte

Hende i Baaden og satte sig hos hende; hurtig den iulte
 Henad de fraadende Bolger; men Ynglingen stirrede efter,
 Knuste en Taare i Diet og lod sig saa sætte fra Skibet.

Hugo det var, denne Ulyffens udvalgte Yndling fra Barn alt,
 Skjont ham Naturen udrustede gavmild med herlige Evner.
 Født paa det yndige Sjælland, hans Moder før tidlig
 bortdøde

Fra den treaarige Dreng; han en Stedmoder fik, der
 behandlede

Ham som en ægte Stedmoder, og talte hver Bid ham i
 Muuden.

Sorgeligt henrandt hans Borneaar, der ellers pleie at være
 Menneskets gladeste Tid; thi hans Hjerte og Hjernen, der
 blod er,

Kan ikke længe bevare de Indtryk, som Sorgen bibringer;
 Let de udslettes, som nystraadte Spoer, medens Sneen
 end falder.

Videbegjærlig randsagede Ynglingen ældgamle Skrifter;
 Thi de længst hendøde, Oldtidens Barder, endnu ei
 forglemte,

Elskede han som beslagtede Væsner fra Barndommens
 Dromme.

Langt ud paa Natten, naar Lampen med sparsomme Olie
 brændte,

Læste han ofte og troede sig midt iblandt Fortidens Helte:
 Sectors begejstrede Mod og hans Heltedød hævede Anden,
 Medens Andromaches Klager og Taarer bedrovede Hjertet.
 I de opstigende Dunster af Lampen, han troede at oie
 Norvens omtaagede Mander fra Hoilandets snehoie Fjelde.
 Han, der hoitideligt sang om Forsoningen, Golgathas Barde,
 Vakte de slumrende Folelser dybt i det barnlige Hjerte.
 Dog fremfor Alle begejstrede ham hine nordiske Sange
 Om Valnatokke, om Arel og Valborg, om Rolf og om
 Hakon.

Men naar han hændelsesviis fik i Haanden den Bog, hvori
 grusomt
 Storhedens ængstende Fald blev behandlet som Kjøbmænds
 Fallitter,

Og hvor en kostbar Reliquie, Asken paa Santa Helena,
 Haanedes endnu i Urnen, hvis gyldne Ring var bortsmeltet,
 Samlet som glodende Aske paa Fjendernes ledige Isjer,
 Kastede han den forbittret i Krogen og stampede paa den.
 Da den opvakte og lystige Knos nu blev større, og ikke
 Wilde sig krumme for Stedmod'rens Nag, og ei vilde vige
 For sine Halvbrodre, der ham fortrængte fra Faderens
 Hjerte,

Sogte hun ofte at opægge Faderens Brede imod ham;
 Talte til ham om Nathalie, Naboens fattige Datter,
 Der var opvoren med Hugo: de elskede længe hinanden;
 Thi hun var deilig og bly, som en Rosentnop, der sig
 udfolder.

Ofte de elskende Unge tilsvore hinanden en evig

Troskab, hvordanne det gif end; thi Pigen befrygtede stedse, Alt Hugos Fader, der riig var og mægtig, ei skulde tillade ham at forbinde sig med hende, da hun var fattig og ringe. Hugo, der troede sin Pige oprigtig og uden al Falskhed, Fattede snart en Beslutning; han opsogte Faderen ene, Sagde ham ganske oprigtig, hvorledes han elskede Pigen, Og at han ene med hende engang kunde lykkelig blive; Derfor besvoer han ham, ei at modsætte sig deres Forening. Faderen, længst forberedet ved Stedmod'rens giftige Taler; Troede nu virkelig Alt, hvad hun havde fortalt ham om

Hugo:

Alt han var ganske fordærvet af nedrigt og ryggesløst Selskab, Og at han nu vilde krone sit Værk ved at føre til Altret Naboens fattige og, som hun sagde, udsvævende Datter. Hidsig og opbragt bebreidede han nu sin Son hans Opførsel, Truede ganske at gøre ham arveløs, hvis han ei afstod Fra sin Beslutning og lovede stadig Forbedring fremdeles. Hugo, dybt krænket ved Faderens Brede, ham svarte beskedent, Alt han ei vidste sig skyldig i nogen Forbrydelse, men at Han aldrig vilde forlade sin elskede Pige i Verden. Bragt til det Yderste, troende Sonnen aldeles forhærdet, Gav ham den opbragte Fader sin hele Forbandelse, svoer og Alt han ei skulde ham arve og aldrig ham komme for Die. Signende Faderen dybt i sit Hjerter, den krænkede Hugo Tilde fra Hjemmet; han vidste ret godt, hvo det havde bevirket.

Slet ikke var han for Fremtiden bange, han havde saa
mange

Herlige Kundskaber, haabede dermed at kunne ernære
 Sig og sin elskede Pige, naar de ifkun noisomme vare.
 Lifsige, huuslige Billeder malte han sig i Ideen;
 Haabede endnu at kunne forsone den blændede Fader,
 Naar han ad Aare ham saate en guuloffet Engel paa
 Knæet.

Hurtig han skyndte sig hen til Nathalie, vilde undskyldte
 Faderens Opførsel, og i den Elskedes Arme sig troste.
 Men han fandt ei Noget hjemme, kun Ane, den rystende
 Gamle,

Sagde ham ganske bedrovet, at Robert, en Kjøbmand fra
 Island,

Hadde afhentet Nathalie til en Seilads omkring Flaaden,
 Der nys ankommen fra fremmede Lande, var samlet paa
 Rheden.

Midlertid havde hun skrevet en Seddel, og havde befalet,
 Kun at levere ham den, naar han spurgte om hende der
 hjemme;

Dermed gav Ane ham Sedlen og lukkede grændende Døren.
 Læs, gennemtrængt af en frygtelig Ahnelse, aabnede Hugo
 Brevet, og læste, og læste bestandig, og stirrede paa det.

Som naar en Landmand, der vender fornøiet tilbage fra
 Staden,

Hvor han med Fordeel har affat de Varer, han selv haver
 avlet

Paa de med Gliid og med Omhue veldyrkede Marker der
 hjemme,

Bliver paa Veien af Regn og af Torden og Storm overrasket;

Snart han er hjemme, og glæder sig alt til den varmede
 Etue;

Thi det er koldt i October, især naar det stormer og regner.
 Pludselig seer han istedetfor Baaning og Stalde og Lader,
 Rygende Mure og Gnisterne fra det end brændende Korn:
 Frugterne af mange Maringers Sparsomhed gaae op i Luen;
 Konen og Børnene omringe grædende Faderen; men han
 Bliver forstenet af Skræk og seer taus paa den gnistrende
 Flamme.

Saaledes Hugo betragtede Brevet i nogle Minutter,
 Joer da i Veiret, som om han var vaagnet af Feberens
 Drømme;

Rnyttende Haanden, han slog sig for Panden og iilte til
 Stranden,

Hvor just det mægtige Dronningeskib laae til Ufreisen færdigt.
 Længe han stirrede ned i de skummende Volger, der syntes
 Mumlende, dandsende, smigrende at ville lokke ham til dem;
 Men en ufattelig Følelse holdt ham tilbage fra Springet.
 Tankeløs saae han paa dem, der ved Stranden forsamlede
 vare,

For at bestige de vuggende Baade, der skrulped mod Kysten;
 Da han Nathalie saae med den fremmede Kjobmand, der
 ofte

Gjorde den Reise; thi han havde egentlig hjemme paa
 Island.

Styndsomt bestige de Baaden, og begge saae ofte tilbage.
 Hurtig, som Lynet, en Tante igjennemfoer Hugo, han
 svang sig,

Med i en Baad, der alt fuld var af Folt, saa Matroserne
 neppe

Kunde den føre igjennem den heftige Brænding ved Landet.
 Skibet, der var saa uhyre i Omfang, tillod ham at blive
 Ganske useet af hans bortførte Brud og af hendes Bortfører.
 Nu, da de vare paa Island, han vilde de Flygtende følge,
 Hvorhen de gik, som en Skygge, men uden at mærkes af
 begge;

For, i det mindste, hvis Robert bedrog den forledede Pige,
 At kunne straffe Forføreren, vovende Livet for hende.

Derpaa han vilde med Dronningeskibet fortsætte sin Reise;
 Thi da han Fædrenehuset forlod, hvor han fødtes og bares,
 Tog han først med sig sin Modreneary, der bestod i Juveler.—
 Midlertid tabte ei Hugo af Sigte den Baad, hvori førtes
 Hele hans Haab og hans Glæde i Livet, som han havde
 mistet.

Snart saae han begge de Flygtende stige i Land og sig
 nærme

Bognene, der holdt paa Toldboden rundtomkring for at
 befordre

Reisende til de bortliggende Vertshuse inde i Byen.

Heste ei droge de hurtige Bogne, smaa Dampmaskiner
 Gattes i Gang, og et Roer var der fortil, som styrede Farten;
 Engelland skyndtes dets første Opfindelse, sagde man, dengang
 Da det endnu var saa mægtigt ved Handel og riig ved sin
 Kunstflid.

Hurtigen rullede Bognen afsted; men den eensomme Hugo
 Glendrede vilkaarlos gennem den larmende, folkrige Gade.

Alting, hver Gjenstand, hvert Menneskeansigt ham fyldte
med Kjæde;

Og mellem disse utallige Mange, han vandrede ene.

Ofte, henreven af Hjertets og Sjælens forfærdende Tomhed,
Søgte han mellem den stœiende Mængde med speidende Die,
Om han ei kunde opdage et følende Væsen, for hvem han
Kunde udtonne sin Kummer; han trængte til Trost og
til Lindring;

Men alle skode forbi ham, hver løb til sin egen Forretning:
Præget af Gjerrighed, Stolthed, Indbildskhed han saae paa
de Fleste;

Hykkelske ofte, og hoirøde Masket ham gloede imøde.

Hist sammenstimlede Folket om en Charlatan, der tilbød dem
Med sin kunstfærdige Haand at beføle de tomme Hjerner,
For at forkynde dem, hvilke Organer, de havde at frygte:
Manden, med Konen ved Haanden, sig trængte til ham,
for at høre

Om end hans Kone vel kunde faae Børn, skjønt temmelig
gammel.

Faderen bragte til Manden sin opløbne Son, for at spørge,
Om denne todsede Dreng havde Mod til at staae for en
Klinge:

Alle, der tvivlede om et Talent, lode Makkens beføle.

Her sadde Smørrere for Stafeliet, med Farver og Pensler,
Malte for ringe Betaling hver Gjak, der kun ønsked' at eie
Sit eget kjere, velpudsede Jeg, med Paryk og med Brillen.
Hist, ved et hjørne, paa offentlig Gade, blev opført af
nogle

Ufeligst spillende, jammerligt paaklædte Gjøglere Stykket:
 „Død og Opstandelse af den udmærkede Helt, Bonaparte;”
 Dernæst til Efterspil: „Miguels Forpleining i Helvedes
 Huler.”

Skareviis strømmede Folk til et Huus, der var stort og
 anseeligt;

Tankeløs fulgte og Hugo med Strømmen: han kom til
 en Sal, hvor

Mange Slags Mennesker stuede vare som Spegesild sammen;
 Alle kun gabede paa Automater, der stode paa Gulvet,
 Sadde paa Stole, paa Borde og Bænke, og sadde i Bure:
 Her vare konstige Mennesker, Hunde og Katte og Løver,
 Smaae Papegoier og store, samt alle Slags Alber og Esler;
 Om mellem disse gik Konstneren hurtig og dreiede Skruer;
 Hvergang en Skruer blev dreiet, bevægede sig Automaten,
 Frembragte hæslige Toner, enhver efter sin Efterligning:
 Skurrende Menneskestemmer snart hylede, Hundene gjø'de,
 Kattene miauede, som naar de Bryllupper holde paa Taget;
 Løverne brølede, Alberne skrege og Eslerne skrøde;
 Kragerne skrege og deriblandt quiddrede mange smaae Fugle;
 Det var som om hele Helvede havde hidsendt sit Orkester.
 Med begge Hænder for Dreene, skyndte sig Hugo at komme
 Utter paa Gaden; thi dette Spectakel bedøvede ganske.
 Endnu de skrigende Toner ham skurrede hæsligt i Dret,
 Da en besynderlig Mand, der var iført en Kjole af Fløiel,
 Standsede ham med et latterligt Buf og med høflig Tilsale:
 „Vistnok, hvis jeg tør af Herrens tætpassende Klæder det
 slutte,

Er de en Fremmed, fra Engelland sagtens, der hurtig
 opsoger
 Alt, hvad Mærkværdigt, her er udi Staden, at see eller høre;
 Derfor med dybeste Værsnygt er jeg saa dristig at bede
 Dem at besøge mit Selskab, jeg her har forsamlet omkring
 mig.

Zugo med spørgende Blikke betragtede Manden, der stedse
 Bakkede dybt ved hvert Ord, han fremstammede, fulgte
 ham derpaa

Ind i et høit Gallerie, hvor Belysningen kom ned fra oven;
 Bæggene vare behængte med mange fortræf'lige Stykker,
 Malede af hine Oldtidens store, geniefulde Mest're:
 Dannemarks Kongehuus indtog den forreste Bæg, en utrolig
 Række af herligen udforte Kunststykker; underligt var det
 Her at iagttage Modernes verlende Former og Farver.
 Hist sad en Dronning med mægtig Frisur og med Fiskebeens-
 Skjorter;

Hovisk, alvorlig hun holdt i den Hoire en uhyre Rose,
 Medens den Venstre med udbredte Bifte tilvistede Kjoling.
 Længere oppe et blomstrende Ansigt med spillende Dine,
 Smilte med huldsalig Venlighed hver en Besøuer imøde:
 Thi om den yndige Mund havde Godhed og Lune sig leiret,
 Og i de flagrende Lokker den rødlig Krone smukt funkled';
 Let var et Shawl over Armen, den blændende hvide,
 henhæftet.

Zugo betragtede dette fortryllende Billede længe;
 Ofte han Dinene lukkede, som om han vilde opfatte
 Det i sin Sjæl, for at give det Liv og en virkelig Bæren.

Kommende sig nu begyndte hiin Mand, der var pyntet
med Floiel:

„Undrende seer jeg min Herre betragter det Dronningebilled:
Saa gjore alle, der komme herhid, baade herfra og derfra;
Ja, hendes Dine jo ere ret smukke der paa Contrafiet,
Spille huldsalige, venlige; sjældent hos Dronninge-Dine;
Men jeg har læst i en Kronike, hvilket og Folket fortæller,
At ingen Maler har været istand til at træffe det Die,
Saa har det været huldsaligt og skjønt paa en underfuld
Maade;

Af de Samtidige kaldtes hun slet hen kun Dronning Maria,
Men af de Efterlevende Frederik Siegods Dagmar.

Derpaa han meget vidtloftig opregnede Kongernes Navne.
Men hvad han sagde kun forekom Hugo som tonløse Toner
Af de halvrustne, længst urørte Strengene, der snart ville
briste;

Ehi han i hiint Malerie havde opdaget Lighed med hende,
Der endnu herskede over hans Hjerte og over hans Baren;
Derfor var alting omkring ham kun Misklang med Tankernes
Stemme.

At! ifkun eengang man elsker oprigtigt; hiin Elskovens
første

Spire man kunde vel ligne ved Rosernes Knoppe, der yndigt
Folde de spæde, fragt rødmende Blade for Solen, der kysser
Bort de skarptfunklende Perler, Aurora lod falde ned paa
dem:

Pludselig tildæktes Solens Alt varmende Lue med sorte,
Uheldforkyndende Skyer, der fore Orkaner paa Ryggen;

Isnende Kulde forknytter da Knoppen, og Stormen den
knækker

Førend den rigtig faaer Tid til at aabne sit herlige Bøger;
Borte er Kraften, dens himmelske Glands, skjondt den
ganske ei segner.

Menneskets Hjerter, der saadant erfarer, kan lignes ved Uhret:
Slagene ere Secunder, af! Sukkene ere Minutter.

„Seer De“, saa talte den Gamle i Floiel, med vigtige
Miner,

„Disse, det nittende Seculums Mennesker, vidste slet ikke
Hvad der sig somner for ærbare Folk, ja for Mænd som
for Qvinder;

See dog, hvorlunde de sidde med blottede Arme og Hals,
Uden Parykker, Toupeer, ja selv uden Pidske i Nakken;
Tænk Dem, ja selv uden Pidske i Nakken, som dog er
Naturens

Skjønneste Prydelse: Have ei Hunde og Katter og Esler,
Lover og Tig're og Heste de deiligste Pidske af Verden,
Haler, forstaae mig, som selve Naturen har skjænket dem
bagtil;

Det er dog vistnok et dygtigt Berviis for Parykker og Pidske.
Da maae jeg prise de Folk hist derhenne i Krogen, de have
Ordentlig puddrede, store Parykker, uhyre Toupeer,
Og alle Qvindernes Legemer ere begravne og skjulte
Knydt i de brusende Fiskebeens-Skjorter med Pocher paa
Siden:

Det er det attende Seculums Mennesker, ligne meest vore,
Skjondt deres Dragter forskjellige ere i Former og Farver.

Kom dog, Høistarede! see hist det Billede, latterligt er det,
 At et saa smukt og ungdommeligt Mandfolk sig selv vil
 skamfere:

Sandelig man maatte revne af Latter, hvis i vore Dage
 Saadan en Fyr kom anstigende uden Paryk og med Brillen;
 Haarene ere jo klippede tæt omkring Hovedet, see kun,
 Han har paa Kroppen en Frakke, der snærper ham tæt
 omkring Livet;

Er det ei latterligt! au! o, min Mave! jeg brister af Latter.
 See nu ved Siden af ham, paa den Dame med rødtærnet
 Kjole:

Hun er en rød Tulipan ikke ulig, med oploben Stængel;
 Løiet jo snoer sig saa stramt rundt om Hosterne, sy! det
 er hæsligt;

Saa, som Naturen har formet det Legeme, seer man her
 ganske;

Uhyre Krøller, der ligge paa Panden, som Risengrøds-Pølser,
 Og, hvor uordentligt! skjæve de sidde, og Haarene løbe
 Op i en Top, ja i Toppen er fastgjort en Kam, som en
 Moggreen.

Her hænge Præster; men uden Parykker; de Folk vare gale:
 Tænk dog, en Præst uden Pidsk og Paryk! men see der en
 Matrone,

Klædt i en gullstribet Kjole, der snørt er saa tæt omkring
 Livet;

Halsen, den rynkede, gule, er blottet, og skjodesløst hænger
 Omkring de magre, indtørrede Skuldre, et Shawl, som er
 hoirodt;

Ligner hun ikke hiin Solsit, der bryster sig stolt i en Have?"
Saaledes talte den snaksomme Mand, der var pyntet med
Floiel.

Sugo ei svarte et eneste Ord; nogle Solsmynter stak han
ham i den krummede Haand og forlod saa den bukkende
Gamle.

Nede paa Gaden trak Bagten forbi med den vaiende Fahne;
Bag efter Fahnen en Kasse blev fjort paa en udmærket
Dampvogn;

Hjulene saae man slet ikke, Soldater omringede Kassen,
Styrede Roret paa Bognen, deels dreiede Skruer paa Kassen,
Der ved Berørelsen udforte yndede Marscher; man horte
Tydeligt Trompetens skingrende Toner, Hoboen og Piben,
Valdhornet og Clarinetten, samt Klaphornet og mange
Trommer.

Infanteriet bar Windbøsser efter den nye Methode;
Krudtet anvendtes ei mere til Krigen; nu brugte man altid
Dampkanoner, som skjode de sværeste Kugler med Lethed.
Bag efter dem kom et ridende Artillerie, ei paa Heste,
Men paa afrettede Tyre, der gik som de stolteste Hingster.
Hurtig den Tanke, at blive Soldat, sig bemestrede Sugo,
Døve i Krigen den larmende Tummel sin Lykkes Erindring.
Ganske opfyldt af den Tanke, han trængte sig frem gjennem
Eværmen,

Standfede først ved den aabnede Kirkedør; Bedemænd stode
her ved hver Side af Døren og indbode dem, der forbi gik
Til at indtræde i dette velsignede Huus og at skjænke
Herren en Gave, vil sige hans Tjenere, fattig' i Manden.

Hugo lod falde to Solypenge i den bredbugede Bøsse,
 Esked saa med oprigtigt Sind under Kirkens ærværdige
 Hvalving;

Ulyffens nagende Orm gnaver Lidenstabs frugtbare Spire,
 Nabner med hvassse og smertende Tand snart en Udvei fer
 Hjertets

Dybere, ædlere Følelser, rettede kun imod Himlen,
 Blandede stundom med bitterste Malurt, som Glæden
 fortærer.

Dette just folte nu Hugo, da Templet's Halvmørke ham modtog;
 Thi, som i Oldtidens Dage, opførte man Kirkerne atter
 Efter den gothiske Stiil; en hoitidelig Følelse er det,
 Saadan at staae under uhyre Hvalvinger, medens det svage
 Uvisse Lys trænger ind gjennem kunstigen malte smaae
 Ruder;

Hverdagens Liv sig da taber i Følelsens mægtige Fylde;
 Menneskets Skikkelse sees ei tydeligt; Sjælen tillader
 Smukt at udmale sig det, der i Virkeligheden ei smukt er.
 Kirkens ærværdige Tjener treen langsomt for Alteret, folded'
 Hænderne andagtsfuld, havede Rosten og talte saalunde,
 Medens hvert Die kun vogtede paa ham, og alting var stille:
 „Venner og Brodre i Troen, I vide vel alle tilfulde,
 At man med Lethed og uden den ringeste Møie forvandler
 Vinen til Vand, og den flyder saa klar og uskyldig i
 Glasset,

Stiger slet ikke til Hovedet, Sindet ei heller beruser,
 Og den tillader hver Dranker at gaae til sit Hjem uden
 Bakken:

Saaledes tale de falske Propheter og byde Jer Skaaen,

Der kun er fyldt med det muddrede Vand, hvori de have
fisket.

Brodre! jeg beder Jer, drikker det ikke, det tilføler Sjælen,
Lader kun Varme tilbage i Hjertet og slukker dets klare,
Varmende Lue, Jehova har antændt i Menneskets Indre;
Drikker da hellere Vinen, som Herren har lavet af Vandet;
Den giver Olie til Eders himmelske Lue i Manden,
Styrker og opliver Hjertet, der ellers vil fryse og standse;
Det er den rigtige Kilde, hvis Udspring vi finde histoppe,
Der hvor den evige Flamme er antændt, som lyser for
Verden.

Det er den rigtige Kilde, hvis Bolger formaae at afvætte
Synden, der klaber til Legemet, sniger sig dybt ind i Hjertet.
Det er den rigtige, Livets bestandig henriksende Kilde,
Følger dens Lob, iblandt Tornene finde I deilige Roser.
Eger da alle det Middel, hvormed I formaae at forvandle
Vandet til Viin, det er, Slovhed til Livets ophoiede
Virken;
Svagbed til Kraft og hver Tvivl til en Overbeviisning i
Troen.

Skynder Jer dog og opsætter ei saadant til Dagen i Morgen:
Livets det første fremtrængende Pust er et Suk alt til Graven.
Stræber, at I ikke ledes fra Kildens henilende Bænde,
Ikke I vide om den kan gjenfindes i Trængselsens Time:
Livet er vakkende, som Eders Bugge, dets rigtige Billed,
Dg kun bestandigt i sin Ubestandighed bliver det stedse.
Doden, den slittige Fisker, kan fange Jer for I det vente:
Hvalfisken fanger han ligesaa let, som en Sild eller Gjede.

Døden, den ivrige Spiller, slaar Regler, men opfatter
 aldrig
 Dem, han har kastet til Jorden; der ligge de, hver paa sin
 Gjærning.

Lader Jer ei heller lokke fra Kilden af deilige Frugter,
 Der Eder vinke fra Lysternes Have; et Blådværk de ere:
 Verden er fuld kun af Nelder, der brænde, en Møgdyngge er
 den,

Udenfor gylden og deilig at see til, men indenfor hærslig;
 Den er en smagfuld indrettet Boutik, hvori alle kun kjøbe
 For deres fattige Skillinger, Kapper til Narre og Daarer.
 Brodre! forlader ei heller den rislende Kilde, fordi I
 Skue langt borte en Stad, der er lystig og prægtig at see
 til;

Thi det er Verden, hvis Ringmuur og Grave er Jammer
 og Taarer.

Gaaer ei fra Kilden af Frygt for den truende Gamle med
 Leen;

Ne! dette Liv er jo kun en Arrest, som os Friheden røver.
 Gaaer ei fra Kilden fordi I see løvrige Træer derhenne;
 Det ere Syndernes frodige Stammer; Jehova tilsnitter
 Deraf de smidige Svøber, hvormed han os tugter hernede.
 Stræber da stedse at ligne i Troen de deilige Druer,
 Og ei det muddrede Vand, som de falske Profeter berede;
 Stræber at Rinderne stedse formaae at bedækkes med Rødme,
 Som de af Druerne pressede Draaber, der rødme i Glasfæt;
 Og lad ei Ansigtet dækkes med Syndernes muddrede
 Farve;

Da skulle alle, der troeligen følge de rislende Volger,
 Naac det hoiherlige Udspring, hvor Lyset er evigt og helligt.”
 Saaledes taledes Kirkens ærværdige Tjener og skjænkede
 Herrens Velsignelse til sine Brødre og Venner i Troen;
 Gik saa at hvile sig i det bag Alteret anbragte Kammer;
 Thi han var gammel og taalte ei længe at staae iblandt
 Mængden.

Men den gudsfrygtige Kone i Kofte, med rystende Hoved,
 Lukte sin Psalmebog, stak dernæst Brillerne i Futteralet,
 Vaklede saa ved sin Knortekjæp ud af den hvælvede Kirke,
 Skottende ærgerlig hen til de sladdrende Piger, der ilte
 Hurtig forbi hende; thi hun forglemte, at hun engang ung
 var.

Dgsaa forargede hende de unge lettsindige Herrer,
 Der altfor larmende fulgte de sladdrende Piger bagefter.
 Alderens Winter kan ikke erindre sig Sommerens Varme:
 Oldingen mener, at Roserne lugte ei mere saa lifligt,
 Som i hans Ungdom; dog Roserne tabte vist ikke i Beslægt,
 Men den ærværdige Olding ei nyder med Ungdommens
 Sandser.

Kirken alt tom var, kun Degnen ved Alteret puslede endnu,
 Tændte de uhyre Vokslys, og vidstede Stovet af Biblen.
 Da stod end Sugo halv skjult bag en Pille, selv vidste han
 ikke

Hvorfor han dvælede ene, da Alle dog bortgangne vare.
 Solen der dalede ned bag de sneedækte Fjelde i Vesten,
 Sendte igjennem de malede Emaaruder blodrøde Straaler;
 Magist de laante den doende Christus paa Alterets Tavle

Livets velsignede Farve, der hordøer tilligemed Livet.
 Mat itkun brændte de hvidgule Dorslys i Straalernes Lue;
 Stilheden herskede under de hellige Buer, man hørte
 Kun de forsigtige Trin af den søslende Degn omkring Altret.
 Ahnende stirrede Hugo paa Døren, der førte til Gaden;
 Pludselig aabnede den sig, og ind treen en Brud med sin
 Brudgom.
 Rosen er skjønnest, naar den med det halvaabne Bæger
 frembyder
 Sig for den brydende Haand, for at rugges ved bankende
 Hjerter:
 Saa er og Pigen, der smykket som Brud gaaer til Alteret,
 smukkest;
 Uskylds letkommende Nodme bedækker de yndige Kinder,
 Dinene slaaer hun undselig til Jorden og seer ei til Siden.
 Nærmere kom alt den yndige Brud til den Pille, hvor Hugo
 Stod; men han ligned' en Marmorstatue, der er opstilt paa
 Torvet;
 Thi han gjenkjendte Nathalie; gysende saae han det sidste
 Svage, dog trostende Haab svinde bort, som et Halvstraa
 paa Volgen,
 Naar den Skibbrudne det søger at fatte med døende
 Hænder.
 Koldt det ham risled' ad Ryggen, at græde han ikke
 formaa'de;
 Thi den Fortviølede sjelden har Taarer til Lindring for
 Smerten.

Hurtig hun ilte forbi ham ved Brudgommens Arm; kun den
 hyide
 Flagrende Kjole berorte hans Haand; men hun saae ei i
 Veiret;
 Dog, som om Ahnelsen om hans Nærværelse, greb hende,
 blegned'
 Hun ved Berørelsen; af! end et Blik havde Sugo kun
 onsket.

Oppe ved Alteret knælte Nathalie, Robert ved Siden;
 Hendes vildtflagrende Loffer belystes af Solen; en Myrthe
 Krands holdt dem sammen; en bedende Engel hun syntes
 at være.

Sugo holdt Manden tilbage, og lytted' med hele sit Væsen
 Efter Nathalies: „Ja“; hun fremstammede bævende Ordet,
 Dreiede derpaa forskædet sig om; thi hun horte fra Siden
 Et næsten kvalt, hende ængstende Suk; men hun saae ham
 dog ikke.

Vielsen var nu forbi; den lykkelige Brudgom udførte
 Bruden af Kirken; men Sugo dem fulgte mekanisk, som
 Skyggen,

Der uden virkelig Væren og Villie følger sin Marsag.
 Snart han dem tabte af Sigte, og slendrede rundt om i
 Staden,

Uden at mærke den rastløse Tummel, der herskede om ham.
 Men som det gaaer, naar man ung er og ikke har legemlig
 Smerte,

Hungeren, denne vort Legems Tyrann, snart paamindede
 Sugo,

At han ei havde det ringeste nydt siden Gaarsdagens Morgen ;
Mægtig den trængte den nagende Kummer tilbage, og drev
ham

Til at betænke sit Legemes Tilstand, og skaffe det Næring.
Over den hvælvede Port af et prægtigt Hotel stod der skreven
Med de nys lueforygdte og mægtige Bogstaver saadan :

„Restauration à vapeur des gentilshommes de la chambre.”
Ejendts han ei latterlig stemt var, han maatte dog smile
derover ;

Gik ogsaa ind, for at prøve den nye, moderne Bepiisning.
Forrest, i Stueetagen han fandt mange Menneker sammen ;
Nogle spadseerte med langsomme Skridt langs ad Bærelsets
Bægge ;

Det var for at faae Motion førend Maaltidet ; Andre alt
sadde,

Paa Tabouretter og spiste det groveste Rugbrød med Ost til,
Gnavede Kjødbeen og Flæsk, der var harsk, ogsaa Stokfisk og
Glynder,

Saa at de trette, arbejdende Kjærebeen knagede heftigt ;
Drak saa imellem lidt Godtol og Tynmælk af uhyre Kruffer,
Medens tre fire vel nærede Læger gik rundt om imellem
Dem for at paasee at Mavernes ikke fik meer end nødvendigt.
Mange med Guld og med Sølvs galoneerte Laavaier frembare
Kjødet og Osten og Brødet og Flæsken, og tilbode Sugo,
Der da hans Hunger var heftig, med Graadighed spiste af
alting,

Uden at bryde sig, om de advarende Lægers Formaning.

Efterat dette, kun Mavens beredende Maaltid, var fuldendt,

Vandrede Selskabet ind i en Sahl, i hvis Midte stod opstilt
 Mægtige Kjedler af Jern, opfyldte med skjonne Extracter.
 Af de meest udvalgte, fineste Netter, der dampede Bellugt.
 Selskabet leirede gruppeviis sig om den luftige Fode,
 Talte om Handels Affairer og om Politik; Nogle læste
 Ogsaa Aviser, imedens de ofte stak Næsen i Kjedlen.
 En af de guldgalloneerte Laquaier kom hurtig i Sahlen,
 Meldte at der var ankommen en reisende Kunstner, som
 onsked'

At torde vise det ærede Selskab sit lille Theater,
 Der var berømt som det første i sit Slags, og foreviist
 mange

Store og mindre Monarker og Fyrster i hele Europa.
 Eenstemmig onskede samtlige Herrer at see dette Særsyn;
 Og mange dadlende Stemmer og rosende domte alt forud.
 Ind skreed nu Manden; en Kjempe af Storrelse, bar han
 paa Ryggen

Hele Theatret, og Selskabet undredes saare derover;
 Thi det bestod i et Buur kun, som vrimlede af Papagoier,
 Men af de skjønneste, største, man vel havde seet for
 tilfammen.

Ind i Buret de brogede Fugle prøberede Roller;
 De declamer'de de sværeste Jamber og gesticuler'de,
 Som de meest øvede sceniske Helte paa hoiæ Cothurner.
 Derefter fulgte det øvrige Selskab; en Dreng nemlig forte,
 Fire dresserede Aber, der udgjorde Mandens Orchester.
 Aberne bare paa Ryggen Fioler og Floiter og Pauker.

Konstneren bredte et Tæppe, der grønt var, paa Gulvet og
 spille

Smaa ganske nydelig malte Couliøser i Midten; det Hele
 Gjorde en herlig Effect, og tildrog sig en stille Beundring.
 Aberne satte sig plat ned paa Gulvet, og spille med sjælden
 Færdighed flere udmærkede Stykker fra Aldridens Dage:
 Næsten man glemte at Aberne spille, saa rigtig var Takten;
 Og da nu en Papagoie med hoviske Miner fremtraadte,
 Slog med de grønne og hoirode Vinger, istedetfor Hilsen,
 Frem sagde rigtig, med tydelig Stemme en lille Prolog, der
 Tjente, at opklare Stykket, man havde i Sinde at spille,
 Troede det samtlige Selskab at være i Feernes Rige.
 Alle nysgjerrige ventede spændte paa Stykkets Udvikling,
 Og med et ængsteligt „Af” saae de Dækket at rulle i Beiret.

Fortid og Fremtid.

Romantisk Skovegn. Vilde Skipper i Baggrunden. Man hører en høi-
tidelig Symphonie; under denne komme Homer og den evige
Jøde langsomt frem.

Homer guider Diene.

Jeg sov saa sodt, hvi har du vækket mig;
Jeg var saa træt, jeg vandrede saa længe
Fra Dor til Dor, og sang for Hellas Born
Min simple Sang om gamle dode Helte.
Mit Die er saa mat, det vil alt falde til,
Som om en mægtig Byrde det betynged'.

Den evige Jøde.

Ja gamle Mand! det vel en Byrde er,
Som hviler paa de matte Dienlaage;
Det Sovnen er, hver Skabnings bedste Ven,
Der snart i fire tusind Aar dem luffed'.

Somer begejstret.

Hvad! er det sandt, hvad siger Du mig der!
Mid.

O! nu jeg kan forstaae de kjere Dromme —
I gamle Dage, da jeg vandred' om,
Jeg sad saa mangen Aftenstund alene,
Betragted' Solens skjonne, gyldne Karm,
Der ilte nedad Himlens steile Veie;
Og saae den Flamme-Port, der aabned' sig
Og modtog Gangerne og Solens Styrrer —

Gensjunken i Erindring.

Den lukker sig, de sidste Straaler gløde,
Alt Liv er slukt til næste Morgenrøde.
Da tænkte jeg, maaskee det ringe Qvad,
Jeg her har sjunget for hvert villigt Ore,
Fortælle skal de fjerne Tiders Slægt
Hvad Fortid var; men kunde Jorden tale,
Den skulde sige meget underligt
Om gamle Been, der ligge i dens Grave,
Om store Hjerter under grønne Græs!
Og, tænkte jeg, naar de Peliden skue,
I Tanken, rase rundt om Troias Muur,
Og høre Hector kjerligen at trøste
Sin bange Viv, og signe front sin Son,
Saa ville de maaske og stundom tænke
Paa Mæoniden, der af Armod sang.
Jeg i Elysium var nys indslumret,
Og dromte flere tusind Aar mig frem:

Jeg horte mange Digtere at sjunge,
 Heel lifligt klang de Toner for min Sjæl;
 Da horte jeg og hist og her at tale
 Om mine Sange, som om noget Skjont:
 Man kaldte mig, jeg vaagnet af min Slummer,
 Og det var dig, du forte mig herhid.

Den evige Jøde.

Din Drom er opfyldt, Allmagtsfader horte
 Din stille Længsel, sendte mig til dig:
 Jeg skal paa Jorden være dig en Leder,
 Du kjender ei til denne Verdens Færd:
 Sig Tidens Arel dreied' tit imedens
 Og rev i Virvlen alle Ting med sig;
 Dog gjennem denne Tidens snare Bærel
 Forsvandt ei dine Ord om Altids Færd;
 Hver Slægt beundred' dem, og du end lever
 Som kjer Erindring om den svundne Tid.

Homer

der med Forundring har seet paa ham.
 Hvo er Du, underlige Ven, som fører
 Mig fra Elysium til Liv igjen?

Den evige Jøde mørk.

Spørg ei derom, Du kan det dog ei fatte;
 Min Væren er som Cirkelns Gaadefreds:
 Mit Navn er slettet ud af Livets Liste,
 I Dodens Bog det aldrig skrevet var;
 Jeg horer ei til noget af det Skabte,

Alt, hvad er Liv, er fjernet langt fra mig;
 Hvor Foden træder, visner hver en Spire,
 Og hver Erindring er gjentaget Qual;
 Jeg vandrer om som Fremmed her paa Jorden,
 Og ingen Verden skænker mig et Hjem;
 Selv Haabet, som hver Stabning fik i Cie,
 Kan aldrig smile mig paa mine Beie.

Homer.

Heel skrækkeligt! ei Tantalus nu bor,
 Ei Trion med Hjulet mere klage!
 Men hvis har Tordneren da udvalgt dig
 Alt fore mig omkring i Livets Verden?

Den evige Jøde.

Jeg kjender alt, hvad været har og er,
 Jeg kan dig lade skue grant i Livet;
 Mig Magten gaves at fremtrylle alt,
 Selv det som kun i Phantasien leved'.
 Af Mandens Fostre lærer man jo let
 Alt kjende det, som foregaacr i Verden:
 Jeg vil da fore frem for dine Blit
 De Sceners Helte, som en Digter skabte;
 De skulle sige dig at Kjerlighed
 End skaber Guder og frembringer Djærle,
 Og at Uergjerrighed den Spore er,
 Der driver Mange frem paa Urens Bane;
 Men at og Mange ile ad den Bei,
 Der fører stor og bred til Lastens Tempel;

Dg at end Menneskernes Lidenſkab
Kan ligned ved det vrede Hav, der fraader.

Homer.

Saa har endnu ei Tiden raspet af
Med hvæſe Tand de gamle Verdens Nykker:
I mine Dage var Naturen ung,
Dg Blodet bruste heftigt i ſin Fylde;
Men nu, da mange Sekler Har forsvandt,
Jeg troede Blodet klækkeligt fortyndet.

Den evige Jøde.

Det er det ei; i hele vor Natur
Kan intet mindſkes, intet kan forsvinde.
Naturens Barn jeg her vil viſe dig,
Med ſimpel Uſkyld i det blide Hjerte,
Hvem fremmed Smerte indgav den Forſtand,
Der lærte hende en Tyran beherſke;
Den mørke Miſmod, der med Phantafie
Udtrykker ſig i Gaader over Livet,
Dg mange Tuſind Galningers Bedrift,
For Hvor concentreret i een Hjerne.

Peger hen ad Skoven.

Paſ paa! en venlig Mand ſig nærmer alt;
Fra Phantafiens Regioner hentet;
Gaae lidt til Siden, thi hun frygtsom er.

Homer.

Jeg hviler mig paa dette Klippeſtykke.

Sætter ſig affides paa et fremſpringende Klippeſtykke.

Scheherade.

Kommer; hun seer forstørret ud, de lange Haar flaae om Skuldrene.

Lovet være Allah; jeg er frie,
 En hæslig Drom mig plagede saalænge:
 Den grumme Sultan bod min Fader alt
 At dræbe mig, sit eget Barn, med Sværdet;
 Jeg bad saa bonligen at skaane mig,
 Jeg vilde meget smukt ham end fortælle;
 Men af! forgjeves, og saa tidlig døde
 Fra denne smukke Verdens mange Glæder.
 Jeg i min Faders Die Taarer saae,
 Da han det grumme, kolde Jern alt hæved;
 Da blev jeg vækket af den slemme Drom,
 Og nu, hvor er jeg? Intet her jeg kjender.

Seer sig om.

Men her er smukt; hvor Himlen dog er skøn;
 De mange Træer, hvor de ere grønne.

Gaaer omkring og betragter alting.

Og jeg kan gaae hvorhen, hvorlangt jeg vil;
 O! Frihed er vist Allahs bedste Gave,
 Jeg har den for i Dromme ikkun kjendt.

Seer den evige Jøde, bliver først lidt bange, men nærmer sig
 derpaa med Fortroellighed.

Ei sandt du vil mig Arme ei forraade,
 Du gamle Mand kan ikke gjøre det.

Den evige Jøde.

Frygt ei, mit Barn! den Frihed du har vunden,
 Kan ingen Dodelig berøve dig.

Frygt ei for mig, jeg dig ifkun vil bede
Strax at fortælle mig et Eventyr.

Schehezerade glad.

Ja, gjerne; jeg kan huske mange slige;
Jeg vil fortælle den om Mosens Død,
Hvis Du paa mine simple Ord vil høre.

Efter et Diebligs Betænkning.

„Der var engang en Knos, der Samed heed,
Han elsked' Mirza, som sit eget Hjerte:
Som Markens Blomst, som Træet, som hvert Straa
Fra Solens Lue henter Liv og Varme,
Saa var og Pigen ham en Livets Soel,
Naar hun fremtraadte, kom hans Morgenrøde;
Og hvor hun var, der var hans Tanke og,
Hver Drom kun hendes Billede fremtrylled.
Arbejdende den ganske Dag med Glid,
Den halve Løn han bragte til sin Moder,
Og for den anden halve kjøbte han
Saa mangen Gave til sin kjære Pige,
Og fandt Belønning for sin Glid, sit Savn
Naar han et Emil fra hende kunde liste.
Til Allah bad han tit i ivrig Bøn,
At skjænke ham den underfulde Gave,
At kunne sig forvandle i den Blomst,
Der prunked' lykkelig ved Mirzas Hjerte.
Han blev bønhørt, og med en Rosentnop

Han ilte hen til hendes stille Hytte.
 Snart blev han vugget ved den hvide Barm,
 Og troede sig i Paradisets Have.
 Hvor barnlig glad han folte sig i Sind,
 Han havde ikke byttet for en Krone;
 Da nærmed Abdul sig med sagte Fied,
 En Ven af Zamed fra hans Barndoms Dage;
 Ak! Mirza ham saa glad imode gif,
 Og trykte ham saa omt i sine Arme;
 Men Abdul knækked' Rosens svage Stilk,
 Den faldt til Jorden, ubemærkt af begge,
 Og visned' under Pigens grumme Fod,
 Hvor den kun Spoer af Taarer efterled."

Somer nærmer sig.

Hav Tak, mit Barn! Du har mig ret fornøiet;
 Hvo har vel lært Dig slige Eventyr?

Schehezerade.

Det har min Moder; o! hun kunde mange;
 Ved Leilighed Du skal faae høre fleer.

Den evige Jøde

figger igjennem Træerne ind i Skoven.

Kom, hist vi ville sætte os afides,
 Saa kan Du strax fortælle lidt endnu.

De leire sig i Baggrunden paa et Klippestykke. Don Quichotte
 kommer; Sancho Pansa med en stor Bølt under Armen, følger
 ham trevent.

Don Quichotte standser.

Holdt, Sancho! paa mit ridderlige Ord,
Jeg seer et deiligt Eventyr imøde;
Ei Roland saadant Eventyr bestod,
Ei selve Amadis et sligt bekjæmped:

Peger paa Scheherazade.

En Ridderfrue sidder der i Sorg,
Hun græder for sin ridderlige Herre;
Der er og Trolden med det hvide Skjæg,
Og han, den anden, er en af hans Svende;
Jeg kjender ham, det vist den samme er,
Der mig forvandlede' Kjemperne til Møller.

Sancho

gaber og rækker sig bestandig.

Na, Gud! Der' Herlighed, hvad vil De nu
Dem blande her igjen i andres Sager?
Vi faae dog aldrig anden Tak end Prygl
Og Stød og Skjeldsord til for vor Umage;
Husk dog paa Slaverne, vi gjorde frie,
Og ham, det Bæst, der stjal mit gode Æsel:
Og husk den store Hær af fede Faar,
De tog for Christne og Muhamedaner;
Hvad vandt vi alle disse Steder vel
End Stofkeprygl og Stene til i Nakkem.

Don Quichotte

uden at høre paa ham.

Hør nu, min Dreng! jeg har opdaget alt,
At Trolden har fortryllet denne Dame:

Det er min Dulcinea, som du seer
 At sidde der, og nu for mig vel græder.

Sancho.

Na, Herre Gud! hvor kan Der' Herlighed
 Nu saadant troe; jeg kjender Dulcinea:
 Hun er en Foite, lugter kun af Løg
 Og Faareost, og saadant noget andet;
 Men dette jo en fornem Dame er,
 Hun ligner mig ei mecr end Dulcinea.

Don Quichotte

gaacr løs paa den evige Jøde.

Ha, Trolld! sig frem, nu gjelder det dit Liv,
 Har Du ei Dulcinea saa forvandlet,
 Fordi hun altid blev mig tro og huld?

Den evige Jøde

bliver roelig siddende.

Nei, Ridder! jeg slet ikke kjender hende;
 Men bliv og hør hvad hun fortæller os.

Til Scheherade.

Nu, Barn! hvad svarte Oldingen med Hinden?

Don Quichotte sætter sig hos dem, og Sancho Pansa strækker
 sig i Græsset, hvor han falder i Søvn. Samlet kommer grub-
 lende frem uden at see de andre.

Samlet.

At være eller ei — heel underligt
 En Verdens Klogt det Spørgsmaal har opfastet;

Som om den Ubegribelige hist,
 Der Millioner vinker frem af Tuset,
 Bekymred' sig om Draaben i et Hav,
 Der taber sig i det uhyre Hele.
 Hvad er Tilværelsen, det Gran af Tid,
 Mod Evigheden, den uhyre Gamle? —
 Hvo siger mig, om jeg var til for nu,
 Hvo, om jeg og skal være efter dette?
 Som gennem Dodninghoveds Mienhul,
 Jeg skuer tankeløs i Evigheden,
 Og med min Phantasie, min Guist af Liv,
 Jeg finder ingen Plads, skjønt dog saa liden
 Imod det frygtelige store Alt.

Efter en Pause.

At være eller ei — som Dodens Gysen
 Den Tanke farer gennem Liv og Sjæl.

Mild.

Og dog, naar man betragter Aftenhimlen,
 Den stille Maane, Stjernens fjerne Bink,
 Det synes tit, som om ufatteligen
 Der noget skjultes bag det tatte Sloer;
 Som der en anden, bedre Verden virked',
 Og modtog Sjælen, prøvet her paa Jord.
 Og skundom synes det, som gennem Nister
 En Forudgangen figer til os ned,
 Og smiler over vore Luftcasteller,
 Som om smaae Pilde havde bygget dem.

Han seer de andre, fludser og nærmer sig lidet.

See, der en Kreds af Mennesker jo sidder;
De lytte til en deilig Piges Ord.

Somer.

Besonderligt! heel fremmede Ideer;

Til Scheherade.

Lod Manden da den stakkels Kjobmand gaae?

Ham let sætter sig ligeoverfor Scheherade og lytter med
spændt Opmærksomhed.

Palnatoke.

Kommer langsomt frem.

Jeg drømte, o! det var en deilig Drom:

Jeg stod saa høit paa Jomsborgs stolte Tinde;

Da daled' Solen ned i Havets Skjod,

Dg farved' høie Kirkespire røde;

Dg Diet ilte over Bjerg og Søe,

Som vevre Snekke gjennem Godans Bolge;

Jeg saae saa grant til Sjolunds favre Strand,

Hvor gule Ur paa fede Marker veie,

Hvor blonde Ulfom af den blonde Slægt

Med Pine blaa, som Himlens hvalte Buc,

Umgjorted' Sværdet med det gamle Mod,

For Fædres Stavn, for Kjerlighed og Arne,

Mens favre Moe, med Freias Smil i Blik,

Umspændte Helten Beltet, hun ham virked';

Dg Blikket ilte hen til Noras Kyst,

Hvor snebedækte Fjeld mod Stuen kneiser;

Hvor stolte Normand nærmer sig til Strand,

Og sender Hilsen ned til Moras Søster —
 Da saae jeg Svea og, den kolde Moe,
 Hvis Die flammer stolt, som Frigges Blikke;
 Hun rakte Haanden til Fostbroderpagt,
 Og trykte Kronen fast paa Danas Hoved —
 Hvor skjont det røde Guld i gule Haar,
 Som Dagens Lys i lette Morgenskyer;
 Men tung den var og skarp i gyldne Rand,
 En blodig Stribe tegnede den i Panden.
 Jeg saae den, vaagnede op, det var en Drom;
 Den loffede mig bort fra Valhals Glæder;
 Hvi vaagnede jeg, hvi foer jeg ikke fort
 At dromme evig om min elskte Dana;
 Da rakte Fader Odin mig sit Horn,
 Han drak mig til, jeg Hornet heelt udtømte.
 En mægtig Længsel fattede mit Bryst,
 Jeg maatte bort fra Valhals gamle Kjemper.
 De bad mig alle ret at hilse jer,
 De gamle Danmark aldrig kunne glemme.
 I Sorgens Dage og i Trængsels Tid,
 Veemodig Kummer furer deres Pande;
 Naar atter Lykken smiler til jer ned,
 Den vante Qvinde, iført Høitidsklæder,
 Da samles de i Valhals store Hal,
 Og Loftet runger af de gamle Sange.
 Men af! Erindring om den svundne Tid,
 Og Sammenligning med de konne Dage,
 Gjør Kjempen blød, optøer den stive Is,

Der lagde sig, som Pandser om hans Hjerte;
 Dog, den kan ikke røkke Kjæmpens Kraft,
 Thi Kjæmpen følger ei med Tidens Bøve,
 Der vel kan tære Kindens Noser bort;
 Men han sig hæver over Stum, som leger
 Omkring hans Lokker, og dem langsomt bleger.
 Tak, Ven! Du vasked' Pletten af mit Skjold,
 Kan Du af Fædrelandet Pletter vadske?
 Som Plet af Rust paa Jernet's haarde Kant,
 Der synes liden, ei af stor Betydning,
 Den gnaver langsomt om sig, sikkert dog,
 Til sidst den Hjertets grønne Hytte gnaver.

Med stigende Affect.

Og vaklende, som stærke Ege i Storm,
 Den styrter dog til sidst og knuser alle —
 De stærke Grene brydes, splittes alt,
 Thi Kraften blev forkjelet, da Valhalla faldt.

Efter et Dieblit at have staaet i dybe Tanker.

Mig synes at jeg hører nogen tale,
 Bekjendte Toner trænge sig herhid.

Seer sig om.

See der, ved Guderne! en venlig Scene
 Fra mine Barndoms kjære Eventyr.

Don Quichotte ivrig.

Den Mand i Kisten vil jeg strax udfordre,
 Jeg nok skal lære ham at holde Ord.

Palnatofe.

Hør, gode Venner! vil I mig tillade
At tage Deel i denne muntre Kred's?

Don Quichotte.

Det glæder mig at see endnu en Ridder;
Kom, her er Plads, vi Venner være maae.

Til Smechezerade.

Nu, skjøne Dame! Lad os hurtig høre:
Hvad frarte Fiskeren den fangne Mand?

Palnatofe sætter sig hos dem.

Corfis

kommer, malende paa en Kaffemølle.

Jeg regner efter, men det hjælper ikke,
Mit Facit dog det samme blive maae;
Fordømte Ni, et uligt Tal desuden:
Ni Maaneder, fordømte Maal af Tid!

Sætter Kaffemøllen fra sig, og spadserer op og ned.

Saa er jeg bleven paa min gamle Alder
En Hanerei, o! Satans Spillemand!
Og saa dertil de Helvedes Madamer,
Som sige, at han ligner ret sin Fa'er.
Jeg dumme Hest, at jeg endnu mig gisted',
Jeg kunde have seet det alt forud.
Og denne Løben af de Eladdresøstre,
Der plage Barselkonen med der' Snat,

Dy al' den Kaffe, som de Hæxe søbe!
 De bringe mig endnu til Bettelstav.
 Pernille mig bestandig overhænger,
 Hun Penge have vil hvert Dieblif.

Falder i Tanter.

Den Scundesløse

Kommer løbende i Slobrok med Servietten om Halsen og
 Sæbestum om Hagen.

Ja ja, nu kommer jeg; de Alle plage
 Mig arme Mand, jeg overlæstet er
 Med alle Slags Forretninger og Sorger —
 Hor, Karle! skrive J? Pernille! see
 At de og tage vare paa Arbeidet,
 De Knægte gjerne doyne mig som Fæe.
 Pernille! hor, har Hønsene alt faact
 De Østeskorper, der i Stuffen laae?
 Den Bondemand skal ogsaa expederes —
 Og nu — griber sig om Hagen — jeg ei endnu barberet er.

Staaer Corfik, der smilende betragter ham, paa Skulderen.

Kom her, min Ven! nu kan han han mig barbere,
 Men skynd sig lidt, min Tid er saare knap.

Corfik.

Jeg mærker, Naboe! J er end den samme;
 Hvor kan J for en Badskjær tage mig!
 Jeg er jo Corfik J mig sagtens tjender,
 J Nabenraae vi boe jo begge to.

Den Stundesløse befindende sig.

Ja I er Corfis, ja, god Dag! Jeg beder
At I undskylder, jeg lidt adspredt var.

Corfis

tager ham fortroelig ved Armen.

Hør, Naboe! jeg just staaer og overveier
Hvad jeg skal gjøre, jeg er Hanerei!

Den Stundesløse.

Na, hvad, Ven Corfis! Det er saare gammelt;
Trost I kun Jer, den Skade var ei stor:
Naar anden Mand forretted' Eders Gjerning,
Saa vandt I derved Tid til andre Ting.

Seer de andre.

Men hvad er det! See hvor de doyne sidde,
Jeg troer at de fortælle Eventyr.

Corfis nysgjerrig.

Jeg gider gjerne høre saadan Sladder;
Kom, lad os høre lidt paa disse Folk.

Den Stundesløse.

Men jeg har ingen Tid, jeg maae arbeide.

Corfis.

Hvad Arbeid! I dog aldrig noget gjør.

Han trækker ham hen til de andre.

Hør, godt Folk! Maae vi tage Plads hos Eder?
Vi ere begge gode Borgermænd.
Jeg gider gjerne sidde i det Grønne

Og høre Følt fortælle Eventyr;
 Engang om Naret kan jeg det kun nyde,
 Naar jeg til Kilden kjører med min Slægt.

Den evige Jøde

Ja, kom og sæt Jer, her er Plads for Mange;
 I skal faae høre underlige Ting.

Corfig.

Aa, Tat! sætter sig i Græsset.
 Aha! her er det rart at sidde.

Den Stundesløse henter Kaffeollen.

Man maac ei være ledig nogen Stund.

Sætter sig hos Corfig.

Palnatøke.

utaalmodig til Scheherade.

Nu, Aladin — hvad gjorde han med Lampen?

Nyefigen har du gjort mig, kjære Barn!

Jeg horte aldrig Nogen saa fortælle.

De rykke alle tættre om Scheherade. Gøs von Bertichingen
 kommer; hans høire Haand er borte.

Gøs kommer rast ind.

Hvi har man vækket mig til Liv igjen;

Maaskee er Fædrelandets Frihed vaagnet?

Hvis ei, saa gaaer jeg atter til min Grav,

Der er jeg Herre i min stille Bolig.

Bitter.

Hvad skal jeg her, hvor søde Emigerord

Fordærve Hjertet og omleire Thronen!
 Hvor fede Munke spotte den i Smug,
 Der bar en kjærlig Gave til Guds Kirke;
 Hvor lave Snidshed dnyger Guld paa Guld,
 Og boier slavisk Nakken under Naget.

Begeistret.

Paa Fædreborg, som Ornen paa et Fjeld,
 Jeg kun vil bygge under Frihedstræet,
 Og ei erkjende Noget over mig
 Undtagen Gud i Himlen og min Keiser.

Grunder lidt.

De Lider af Bedrag er' komne alt,
 De gjorde Gøtz til Morder og Forrædder.

Wild.

Ha! jeg en Morder, en Forrædder jeg,
 Der altid kjæmped' for den Værgeløse!

Lægger Haanden paa Panden.

O! hvad Erindring stiger i min Sjæl —
 Ha, Bennen! ogsaa kunde mig forraade!
 Elisabeth! min Biv! Du forte mig
 For sidste Gang i Solens varme Straale —
 Nu husker jeg — jeg vist har sovet længe:
 Marie, Søster! Du var ogsaa der,
 Og Sifkingen; men Georg var der ikke,
 Den brave Dreng; men hvor var han da vel?

Smertelig.

O, Georg, Georg! ja, nu jeg det husker,

Jeg sendte Dig i Døden i Din Vaar,
 Du faldt — nu vel, snart fulgte Dig Din Herre;
 Og Du var mere Inffelig end han,
 Der ei i Kampens Tummel maatte segne,
 Men i et Fængsel, paa det mugne Straa
 Henstrakt med Skjændsel, Dødens Komme vente.

Betragter sit høire Haandled.

Hvor er min Haand, min høire Haand af Jern?
 Det ahner mig, den er vist opbevaret
 I Fængslets Gjemme, hvor de vise den,
 Hvor Nutids Mænd forsøge den at løfte.

Gyser.

Mit Haandled fryser, kan ei taale Luft;
 Jeg vil den atter varme i min Bolig.

Wil gaar, seer de andre, studser.

Hvad! drømmer jeg endnu? En sælsom Kreds;
 For hvert Aarhundred' Prøver den afgiver.

Den evige Jøde.

Kom, Gøg! og sæt Dig her imellem os,
 Du tidnok kommer til den lange Hvile.

Don Quichotte.

Velkommen, Midder! Det en Glæde er,
 At sidde! saadan mellem sine Lige.

Gøg sætter sig.

Nu ja, jeg bliver her en lille Stund;
 Men det mig stikker i den tabte Høire.

Homer til Scheherade.

Jeg af Elyseum endog blev kjed,
 Men Dine Ord mig aldrig kunne kjede;
 Far derfor fort, lod Kongen dog sin Søn
 Uskyldig myrde for en Qvindes Brede?

De rykke atter tættere om Scheherade. Røver Moor
 kommer hurtigt ind.

Røver Moor.

Fordømt! nu er jeg atter kommen her
 Til denne Verden, denne Øglerede,
 Til Skabninger, der troe sig meget meer,
 End andre Dyr, ja Gud endogsaa lige,
 Fordi Tilfældet gav dem mere Sklogt.

Rafende.

De Tigere og Leopardter ere;
 Nei, endnu meer, det alt for ædelt var:
 Af en Hønne Mennesket fik Hjerte,
 En Tiger gav ham sin Nøvgjerrighed,
 Af Uglen fik han Blikket over Livet,
 En Krocødil ham laante Suk og Graad!

Foragteligt.

O! Menneske, hvi skammer Du Dig ikke
 For eget Selv, at være Menneske!
 Det vilde Dyr sin Broder sønderriver,
 Med hvem han died' af det samme Bryst;
 Men Mennesket har myrdet kold sin Fader,
 Hvis Skyld imod ham kun var Kjærlighed;

Har jaget Broderen fra Barndoms Arne,
Har røvet ham hans Fred, hans Salighed —

Fortvilet.

Ha, Rover! hører Du hvor Jorden bæver —
Krudtaarnet sprang; ha, Moor! det var Dit Bærf;
Hør Børnene, de skrige hist i Luen,
De gamle Mænd og Kvinder brænde med.

Holder Hænderne for Ansigtet; efter en Pause, mild.

Der var en Tid, den Tid jeg gjerne tænker,
Da hele Verden syntes mig saa skjon,
Da jeg ei kjendte Lastens tunge Lænker,
Da jeg for Fader, Moder had i Lon.
Da leged' jeg med Englene i Dromme,
Gud Fader selv betragtede vor Leeg;
Han skjænked' mig en lille Pisk og Tomme,
Men jeg forglemte dem, da Drommen veeg.
Da kunde jeg saa barnligen mig fryde,
Hvergang jeg Solen hist i Osten saae;
Som kjere Melodier, Minder lyde
Endnu i det fortabte Hjertes Braa.
Jeg husker grant jeg græd, da jeg fik høre,
En Rover skulde lide voldsom Død;
Nu ingen Skabning vilde Diet tøre
Naar Dodningklokken for mig Arme lod.

Seer de andre, falder tilbage.

Ha! seer jeg ret, det Mennesker jo ere,
Som sidde der, og pønsse paa Forraad!

Medens Schæzeraade fortæller, nærmer han sig lidt efter lidt; til-
sidst sætter han sig uvilkaarlig i Græsset og hører efter med spændt
Opmærksomhed.

Scheherazade

der ender sin Fortælling.

Saaledes Aladdin da blev befriet
 Fra begge Troldmænds lumskelige List;
 Og da hiin Sultan nogle Aar derefter,
 Af Livet træt, steg ned i Fædres Grav,
 Og ingen mandlig Efterfølger havde,
 Badrulbudur, Prindsessen, kom med Ret
 Til at bestige sine Fædres Throne,
 Og deelte den med Aladdin, sin Mand.
 De herskede end mange Aar tilfammen,
 Og efterlode sig en kraftig Slægt.

Palnatøke.

Tak, valre Pige! Du mig haver skjæntet
 En stille Glæde; som et Barn igjen
 Jeg her har lyttet til de underlige,
 For Barnet altfor kjære Eventyr:
 Jeg troede mig igjen i Ammestuen,
 Hvor Moder Marthe tit fortalte mig
 Om Nisser og Hælheste, og saa mange
 Fortællinger om Underjordiske;
 En kjær Erindring.

Røver Moor

springer vild iveiret.

Mig til evig Qual!

De reise sig alle og komme frem, undtagen Sancho Panza,
 der sover.

Gdgs.

Nu forst mig falder ind en sælsom Tante:
 Hvor underligt vi ere samlet her!
 Har vi dog sat og luttet ret som Pilt
 Til Eventyr, og ingen af os veed
 Hvo vel den anden af os monne være;
 Ei Nogen saae sin Nabo før end nu,
 Og saa fortroelige vi sadde sammen.

Corfis

til den Stundesløse.

Mig synes dog, jeg kjender Jer.

Den Stundesløse til Corfis.

Mig og.

Palnatøke.

Ja, I har Ret; det mig nu ogsaa undrer.

Samlet.

Et sælsom Skjæbne førte os herhid.

Don Quichotte.

Jeg selv kan heller ikke det begribe;
 Men paa min Vandring er jeg vant til sligt.

Scheherade

der har betragtet dem alle med Opmærksomhed.

Vil I som jeg, saa gjøre vi et Bytte:
 Jeg har fortalt Jer mine Eventyr,
 Til Gjengjæld skal Enhver af Eder sige,
 Hvorfra han er og hvo, hvorhen han gaaer.

Gøg.

Det er retfærdigt.

Palnatøke.

Ja, jeg vil.

Don Quichotte.

Jeg ogsaa.

Den Stundesløse.

Naar det kun ei for længe vare skal.

Schehezerade

til Homer, der hemmelig taler med den evige Jøde.

Du synes mig den ældste, kjære Fader!

Derfor jeg og begynde vil med Dig:

Hvad hedder Du, hvornaar kom Du til Verden?

Homer.

Homer, faa Nar kun efter Troias Fald.

Umindelig Forbauselse.

Samlet.

Han raser!

Don Quichotte.

Hvad!

Gøg.

Det er vist ikke mueligt!

Palnatøke.

Maaskee har Tiden sluttet hans Forstand.

Scheherade

efter, en Pause, hvori enhver udtrykker sin Forundring; til
den evige Jøde.

Dg hvo er Du, er Du da og saa gammel?

Den evige Jøde

med bortvendt Haah.

Mit Navn for Skabningen en Rædsel er:

Hals sagte.

Jeg Frelseren bespotted' og foragted'.

Stum Rædsel.

Corfis.

To galere — —

Den Stundesløse.

To bedre, jeg seer.

Göz

seer sig betænkelig om.

Der ahner mig —

Palnatoke ligeledes.

En underlig Udvikling.

Enhver seer mistænkelig paa sin Nabo.

Røver Moor

i stum Fortvivlelse, for sig selv.

Jeg hører med til de Fordomtes Tal.

Don Quichotte

truende til den evige Jøde, med Haanden paa Sværdet.

Et Lys gaaer op for mig i dette Mørke;

Var Damen ei, jeg hævned' ham paa Dig.

Schehezerade

til Don Quichotte.

Hvad hedder Du, besynderlige Ridder?

Lægger Haanden paa hans Arm.

Lad Sværdet hvile til en anden Tid.

Don Quichotte galant.

Kun De, Prindsesse, kan mit Mod betvinge,

Dg ingen anden skulde kunne det:

Mit Navn er Don Quichotte af la Mancha,

Jeg flakked' om som Ridder overalt,

Dg i det sextende Aarhundred' fødtes

Jeg til at være de Betrængtes Trost.

Palnatøke.

Besynderligt! Den Tidens Regning kjender

Jeg ikke. Secler efter jeg var til.

Göz.

Et ukjendt Navn —

Corfiz.

Et Spottenavn hos vores!

Røver Moor.

Ham Bøger gjorde gal; han raser end.

Don Quichotte

heftig til Røver Moor.

Hvad gal, hvad raser jeg! Hvis J er Ridder,

Saa bryder J en Landse flux med mig.

Røver Moor foragtelig.

Hør, stakkels Mand! læg Plaster paa Din Hjerne;
Du Menneske! jeg kun foragter Dig.
For meget Blod ved mine Fingre klæber,
Jeg vil ei ogsaa vadske dem i Dit.

Don Quichotte haantlig.

Jeg mærker vel, Du er ei nogen Ridder,
Og kun med Riddere en Ridder slaaes.

Han vender sig fra ham.

Corfiz.

til den Stundesløse.

Min Troe! han Stjeppeu ganske fuld ham maaler!

Schehezerade til Moor.

Siig, Fremmede! Hvorfra, hvad er da Du?

Røver Moor med Kulde.

Røver.

Schehezerade farer tilbage.

Røver!

Røver Moor bitter.

Ei andet; og Du gys'er?

Schehezerade.

Det mig uventet var.

Göz.

En Røver her!

Samlet.

Sig Skjæbnen altid i sig selv behager,
Den blander Klint blandt Kornets rene Frugt.

Schehezerade

der har fattet sig igien, til Palnatoke.
Hvo er Du, Ridder, i det stærke Pantser?

Palnatoke.

Jeg hedder Palnatoke, er fra Nord;
Hvor Havets Bolger rulle imod Klipper,
Der have sig ved Tysklands fede Kyst;
Der bygged' jeg en Stad, som Jomsborg kaldtes,
Hvor Helte bleve fostred' op i Strid.

Göz hjertelig.

Næf mig Din Haand, vi altsaa Landsmænd ere;
Men flere Secler ligge mellem os.
Jeg seer at vi, som Nander ere komne
Tilsammen her, en saare broget Kreds;
Jeg kjender Dig, men Du kan mig ei kjende,
Du var for jeg, jeg vandred' i Dit Spoer.
Jeg hedder Göz von Berliching, man kalder
Mig ogsaa Ridderen med Jern-Haand.

Betragter Haandledet.

Nu har jeg ingen Jernhaand, den ligger
I Fængslet, hvor jeg døde Skjændselsdod:
Min Brode var kun, at jeg Frihed elsked'
Og aldrig bøiede mig under Nag.

Røver Moor

seer paa ham med store Øine.

O! lad mig see det Sted, hvor Haanden pasjed'.

Betragter Haandledet; seer paa ham.

Og Du er Gøtz! O, ja, jeg kjender Dig —

En Gøtz jeg eengang ogsaa vilde være —

Og jeg blev Røver i min Frihedsdrøm.

Slipper ham og vender sig smertelig bort.

Scheherade

hurtig til Hamlet.

Du stille Yngling! Du maae ogsaa sige

Hvorfra Du er, og hvad man kalder Dig.

Hamlet.

Hamlet hedder jeg, i Danmark jeg fødtes.

Scheherade.

Jeg kjender ei Dit Navn og ei Dit Land.

Palnatofe.

I Danmark! saa vi ogsaa Landsmænd ere.

Hamlet.

Maaskee; men og, maaskee det er en Drøm.

Don Quichotte.

Han taler løierligt, den unge Ridder!

Corfis

til den Stundesløse.

Eia! vi store Landsmænd have her.

Schehezerade til Corfis.

Men hvo er Du, Du underlige Gamle?

Corfis.

Jeg hedder Corfis, jeg er bleven gift
Til min Ulykke paa min gamle Alder;
Jeg boer i Nabeurrae, og hvis De vil
Mig der hjemsoge, skal det mig ret glæde.

Umiindelig Latter.

Göz.

En underlig Figur!

Don Quichotte.

Jeg aldrig før
Erindrer mig at have seet hans Lige.

Den Stundesløse.

Hvis De vil ogsaa vide hvo jeg er,
Saa maae De skynde Dem, min gode Tomfruc.

Schehezerade.

Nei, Du i et og alt ham ligner jo,
Du er formodentlig hans egen Broder.

Mignon kommer; hun har den hvide Dragt paa, med
Binger paa Skuldrene og en lille Harpe i Armen.

Mignon

nikker venligt til dem alle sammen.

God Dag!

Palnaroke.

Et deiligt Barn!

Gdg.

Hvor hun er skjon!

Homer.

Ei nogen Hellas Datter var saa yndig.

Mignon.

tager Schezerade i Haanden og seer hende ventligt i Dinene.

God Dag! Jeg kjender Dig ret godt,

Til Homer.

og Dig ;

Til de andre.

Jeg Eder alle sammen ret godt kjender ;
Jeg kommen er at fore Eder hjem,
Men først jeg vil en Sang for Eder synge.

Hun præ luderer paa Harpen; de stimle alle om hende, tabte
i Beskuelsen.

Mignon synger.

Jeg veed et Land, hvor vilde Roser prange,
Hvis Torne have tabt den hvasse Braad ;
For Overfarten varer ikke bange,
Didhen J gynes i en lille Baad.

Jeg veed et Land, hvor Lilien har hjemme,
Saa hvid den findes intet andet Sted,
Undtagen stundom dybt i Hjertets Gjemme,
Naar Sædekorn fra Himlen falde ned.

Jeg veed et Land, hvor overalt man finder
 De Blomster smaae, som Alle kjende her :
 Forglemmigei de kaldes og Kjærminder,
 Hver Skabning Navnet i sit Hjerter bær.

Jeg veed et Land, hvor Natvioler spire,
 Beskeden blomstre de i stille Nat ;
 Som ydre Blomster kunne de ei zire,
 Derfor har Verdens Dine dem forladt.

Jeg veed et Land, hvor Sneens Blomster nikke
 Saa venligt ad den trætte Vandringsmand,
 De atter klare op hans mørke Blikke,
 Naar han ei Spoer af Veien finde kan.

Jeg veed et Land, af høie Fjeld omgivet,
 Kun Doden styrer svage Baad derhen ;
 Men indenfor dets Klippe findes Livet,
 Hvor de Udsilte atter sees igjen.

Derhen, derhen, kom lad os sammen ile,
 Jeg forer Eder til Elyseum.
 Den gamle, Jordens Dragt, lad den nu hvile,
 Alt Jordisk blænder kun som Havets Skum !

Hun ser paa dem, med spørgende Blik.

Ei sandt, I gaae nu alle hjem med mig ?

Somer.

En mægtig Længsel atter mig betager;
Ja, jeg Dig følger til Elysium.

Schehezerade til Mignon.

Du hulde Barn! Min Himmel jeg forlader
Og gaaer derhen, hvor Du vil føre mig.

Palnatofe

efter nogen indvortes Kamp.

Farvel, Valhalla! jeg kan ikke komme
Tilbage; Odin maae tilgive mig;
Det Land, hvor alle disse Blomster ere,
Der maae jeg hen, en Engel drager mig.

Götz.

Jeg stunder ogsaa til den lange Hvile,
Der, hvor jeg var, der var saa haardt og koldt;
Men, der, hvor slige Blomster kunne spire,
Der venter mig maaskee en evig Vaar.

Corfitz

der har smaaafjændtes med den Stundesløse.

Jo vist, kom kun; aa hør! vi gjerne ville
Og følge med derhen, hvor I nu gaae.

Den Stundesløse.

Ja men — jeg er jo endnu ei barberet,
Og Bondemanden og —

Corfitz.

Na, hvilken Snak!

Don Quichotte.

Ja, naar de Andre gaae, saa gaaer jeg ogsaa,
Maaskee jeg Rosinante finder der.

Hamlet.

Jeg længeſ ret, at komme til de Egne;
Mig ahner, at jeg finder noget kjært.

Den evige Jøde til Homer.

Farvel for evig! nu jeg Dig forlader,
Jeg har udrettet troeligen mit Hverv.

Homer.

Hvi vil Du ikke følge med os andre,
Er Du endnu ei mæt af denne Jord?

Den evige Jøde.

Imellem mig og hine Himlens Egne
Der er en Afgrund frygtelig og dyb.!

Med dyb Betydning.

Naar mine Taarer have opfyldt Svælget,
Da skal jeg vadskes reen for svare Skyld;
Men Evigheden bliver Barn af Alder
For Herren mig til sine Glæder kalder!

Han vil gaae.

Røver Moor

frygtelig, efter ham.

Bliv, tag mig med, min Skjæbne er som Din,
Jeg finder Trost maaskee i Dine Draler.

Mignon

til Røver Moor.

Nei, stakkels Mand! Kom, følg Du kun med mig,
Din Straf er endt, jeg fører Dig til Hvile.

Røver Moor pludselig forandret.

Tak, hulde Væsen! — ubegribeligt!
Jeg føler Himlens Glæde i mit Hjerter;
Som da Gud Fader saae paa barnlig Leeg,
Jeg legede med Englene i Dromme.

Den evige Jøde gaar bort.

Mignon.

Saa lad os gaae, vor Bei er ikke trang.

Hun gaar foran, de andre følge, medens hun synger.
Derhen, derhen, kom lad os sammen ile,
Jeg fører Eder til Elyseum.
Den gamle Jordens Dragt, lad den nu hvile,
Alt Jordisk blænder kun som Havets Skum.

Man seer Elyseum i Baggrunden; forskellige Grupper ligge, sidde og gaae omkring. Pantomimespil. En Flod er mellem Elyseum og Scenen. En Baad er bunden fast ved denne Side af Floden; Charon sidder deri. Sancho Panja vaagner, ræfker sig, gaber og rejser sig op; han seer sig forundret omkring.

Sancho.

Uh! hvad! hvorledes, er jeg nu da atter
 Forheret, vaagnet af en anden Drom?
 Hvor ere Troldene og hvor er Damen,
 Som Ridderen for Dulcinea tog!

River sig i Haarene.

Hør, Sancho! gaac nu hjem til Børn og Kone,
 Du bliver dog tilsidst aldeles gal.

Grædende.

Hvor ere Kongerigerne og Ven,
 Som Ridder Don Quichotte mig loved' tit;
 Nu har han nok forladt mig arme Djævel,
 Og render efter andre Eventyr.
 Men hist i Baaden sidder jo en Fisker;
 Jeg vil ham spørge, han maaskee det veed.

Til Charon.

Hør, gode Landsmand! kan han mig ei sige,
 Hvor jeg skal finde Ridder Don Quichotte?

I dette Dieblit seer man Mignon, paa den anden Side af Flo-
 den, komme med de andre; man hører en stille, høitidelig
 Musik. Pantomimespil.

Sancho

der opdager Don Quichotte paa den anden Side.

See der! der seer jeg jo min Ridder komme;
 Hør, gode Mand! mig over Floden sæt.

Charon.

Hist nede have de en Broe sig bygget,
 Gik over den, du Nutids svage Slægt.

Sancho løber bort; lidt efter seer man ham komme ind i Elysium,
 hvor han bukter comist for alle og opseger Don Quichotte.
 Charon binder sin Baad løs.

De orkesløse Tider langsomt ile,
 I trende tusind' Mar jeg vented' her;
 Jeg er saa sovnig, længes efter Hvile,
 Ei Jordens Skygger komme til mig meer.

Han seiler bort.

Stykket var endt, Papagoierne roste, men og criticerte;
Kunstneren stolt af den Virak, man stroede hans Glid og
Talenter,

Strabede sammen de Penge, ham Herrerne gavmilde gave,
Medens han af og til talte med denne og hiin blandt de
Mange;

Lod vel og Fuglene gjore de Kunster, de endnu forstode;
Bod derpaa Drengen forsigtigen pakke Theatret i Kassen;
Spærrede selv saa behændig det fjedrede Selskab i Buret;
Lakkende alle for Gavmildhed og for Talentets Burdering,
Gik han, bestandigen luttende; Drengen med Alberne fulgte.
Sildigt det var alt paa Aftenen, Lampen, der hang under
Lofret,

Oplyste mat kun de enkelte Grupper af fladdrende Gjæster,
Der endnu dvælede hist og her ved de svagt dampende
Kjedler.

Da sad end Sugo ved Vinduet i en Fordybning og trommed'
Sagte paa Ruderne, stirrende ud i det natlige Mørke.

Enkelte flygtige Toner af lystig Musik undertiden
 Trængte sig til ham fra Huset derovre, der prægtigt var
 oplyst;

Sturrende fore de gennem hans Sjæls uharmoniske Streng,
 Oplyste Hjertet med bitter Erindring om bortsvundne Glæder.
 Gjennem de røde Gardiner for Gjenboens Vinduer, saac
 han

Skjggerne ofte, som Drommens Billeder, hurtig henvæve;
 Etundom han troede at kjende Figuren, og Stræk da betog
 ham.

Pludselig blev et Gardin reven bort, ganske tydeligt saac
 han

Ind i den oplyste Sal, hvor de pnytede Gæster spadserte
 Op og ned, talte med Damerne, dansede, spille og spogte.
 Da gik en Dame forbi, og hans Blod blev til Is, thi
 han kjendte

Atter Nathalie, ah! mellem Tusinde kjendte han hende.

Altsaa i Huset derovre de feirede deres Formæling;

Zugo ei kunde udholde den Tanke, han sporede Banvid:

Da blev det pludselig lyst i hans Sjæl, som naar Solen
 igjennem:

bryder de mægtige Skyer, der true med Regn og Orkaner.
 Haabløshed, Længsel og nagende Kummer han folte vel
 endnu;

Men en ophøiet, velgjørende Følelse blanded' sig deri;

En heel unævnelig Følelse, der giver Mod til at bære

Alt, hvad af Græbseligt Skjæbnet kan tilbyde Stabningens
 Herrer.

Trost endog ligger i Tanken, at man fører hos sig den
 Rummer,

Under hvis Byrde en Anden maaskee vilde segne til Jorden;
 Dertil end kommer et trostende Haab og en ahnende Længsel
 Om noget Hoiere, noget uendeligt Bedere hidsset.

Sugo betragtede pludselig alting med lysere Farver;
 Underligviis han paa eengang forstod det ei Andre begribe;
 Ganske forandret han folte sit Indre, skjønt Hjertet end
 sørged',

Skjønt han end folte sin Lykkes Forliis og sin Elskovs
 Erindring.

Undrende stirrede han paa den støiende Mængde i Salen;
 Thi han forstod ganske grant hvad de tænkte, og kunde
 forfølge

Følelsens og hver en Lidenkabs Gang, fra dens Fødsel og
 Opkomst.

Mennesker saae han ei mere, men hæslelige Dyregestalter,
 Udtrykte Laster og Dyder i Masker fra Dyrenes Rige,
 Pyntede latterligt i de meest spraglede Dragter af Verden:
 Slangar, der opreiste snoede behændig sig om mellem
 Mængden,

Kroge saa hvislende sammen, og udstrakte Legemet atter.
 Hunde, suurmulende Mopper og lystige Pudler og tynde,
 Windige Mynder i smalle Cillotter, med vigtige Miner
 Politicerte: de affatte Konger og flette Ministre,
 Smogende Knaster og Optimum Petum af uhyre Piber.
 Æsler med store Parykker, der skjulte de mægtige Drer,
 Og med grønmalede Brillar paa Snuderne, spillede l'hombre.

Hæner med blussende Kamme og Sporer paa Hælene, gjorde
 Hanebeen for affecterte og faglende Høner, der bare
 Pocher paa Siderne, store Toupeer og maledede Vifter.
 Snorlende Gæser parlerte med snaddrende Gjøsklinger, medens
 Deres Frue Modre, de aldrende Gjøsk, vakled' flatteris
 om dem,

For at udsøge de fedeste Gjøsk til de snaddrende Børn.
 Aber af Hunkjønnet, sminkede dobbelt, med bolgende Barme,
 Kлимпrede paa de forstemte Klaverer, og hylede Sange
 Af den meest yndede Opera, medens de mandlige Aber
 Sloge med Kloerne Takten paa Ringgen af Damernes Stole.
 Her stod en Ulv i en Frakke af Floiel, med grinende Miner,
 Han converserte det frygtløse Lam, og han feiede Gulvet
 Med den fremragende Hale, og fulgte den Erakkel med
 Blikket.

Hist leged' tjelne Katte med Katernes Hjerter, de kasted'
 Dem hoit i Beiret og grebe dem atter med udstrakte Kraller,
 Medens de mere fornuftige Katte, hoit skydende Ringgen,
 Kastede skjelmste Blikke til Floden, og snege sig om den.
 Spraglede Tigere, iforte Guldstof, med Kaarder ved Siden,
 Vare galante mod Damerne, smigrede Herren i Huset.
 Enkelte Løver han saae kun, som mandige Krigere sidde,
 Stolte betragte den trubende Hob med foragtelig Mine.
 Da sprang en Kat op i Vinduet, stirrede over paa Sugo
 Med de grøntfunklende Dine, de trængte ham døbt ind i
 Sjælen.

Blikket han kunde ei bortvende fra den; snart formed' sig
 Snuden

Til en med Yndighed smilende Mund, og de grønne Dine
 Blinkede blaalige Skjonne, som Himmels Ajur om Natten,
 Naar en forgaaende Klode, som Stjernesud, svinder for
 Diet.

Det var Nathalie, blændet af Taarer hun stirred' i Natten;
 Zugo erkjendte i Lanternes Gang hendes Kummer og Anger.
 Da kom og Robert til Vinduet, slyngede Armen om hende,
 Hvidskede sagte, kun Zugo fornam det med blodende Hjerte:
 Elskede! kom, lad os ile umærkede bort af dem alle,
 Hen til den Bolig, jeg kjerlig har indrettet; den skal
 modtage

Dig, som en Dronning; thi rigelig har jeg den smykket
 med alt, hvad

Mennesket itkun kan ønske til Hjertets Tilfredshed og Glæde.
 Smilende sødt gjennem Taarer, ham svarte Nathalie
 venligt:

Ja, lad os skynde os bort fra den stœiende Mængde; den
 ængster

Underlig mig, og de dæmrende Minder fremstige i Sjælen.
 Zugo nu saae dem forsigtigen fjerne sig; snart var de ude
 Af den høithvælvede Huusdør, til Fods gik de ene ad Gaden,
 Itkun den flagrende Kjole for Vinden han længe saa skinne
 Gjennem det natlige Mørke; thi Maanen var skjult mellem
 Skyer.

Da blev han greben af navnløs Fortvivlelse, heftig han
 styrted'

Bort fra de opjagne Gæster, der stirrede maallose paa ham.
 Uden at standse han løb gjennem Gaden, den flagrende Kjole

Skimtede han end langt borte, og styrtede aandeløs efter.
 Græsseligt skingrede Strig gennem Lusten, og Klirren af
 Kaarder
 Horte han, blandet med truende Stemmer, hist nede ved
 Stranden.

Hurtig han foer efter Lyden, og tusinde Tanker sig krydsed'
 I den forvirrede Hjerne; da fremtraadte Maanen af Skyen,
 Halvt den oplyste en gyselig Scene foran ham, ved Havet:
 Robert med rasende Tapperhed værgede sig imod trende
 Mordere; nær han alt var ved at segne for Slagenes
 Mængde;

Enkelte Skridt kun derfra vare andre Banditer ifærd med
 Voldsomt at frarøve Bruden de kostbare Smykker om Halsen;
 Bedende laae hun paa Knæ, med de foldede Hænder
 udstrakte;

Men de begjærlige Noverer svarte med grusomme Eder.
 Sugo ifkun et Secund noget tvivlraadig, veiede Faren;
 Da fik den ædlere Følelse Magt over Lidenskabs blinde
 Lyst til en Hævn, der er sød i Udøvelsen, bitter bagefter.
 Raff rev han Kaarden fra Eiden, og styrtede løs paa de
 trende

Mordere, Mattens udkaarne Sønner, og stødte den Ene
 Kaarden i Livet; det traf ham som Lynet, ei vidste han
 hvorfra;

Baklende først, saa han styrted' til Jorden og laliede sagte.
 Robert ved denne uventede Hjælp folte Kræfterne vore,
 Vældig han hug til sin værste Modstander, og fløvede
 Panden;

Med en Forbandelse paa den alt blaanende Læbe han døde;
 Hurtig forlode de andre Banditer Nathalie, ilte
 Deres betrængte Staldbrodre til Hjælp, men de kom dog
 for silde,

Ehi og den tredie laae alt henstrakt paa den dugvaade
 Grønsværd.

Ei de modstode de øvede Fægteres Lynsnare Klinger,
 Vege først lidet, men flygtede derpaa; en eneste vendte
 Sig i Fortvivlelse om, og han stødte med Kraft efter Robert;
 Zugo, der saae det, sig kastede Kaarden imøde; den traf
 ham

Dybt under Hjertet, han sank med et Suk, for sin Lykkes
 Forstyrrer.

Roberts høitsvungne Klinge foer dybt ind i Morderens Hjerne.
 Nu var al Fare forsvunden; men Zugo med Hovedet hvilte
 I den tililte Nathalies Skjød, og omhyggelig Robert
 Sogte at stille det strømmende Blod med sit afrevne Linned.
 Bruden strog sagte, med sneehvide Haand, de forvirrede
 Loffer

Fra hans smukt hvælvede Pande, og saae med Deeltagelsens
 Omhed

Ham i det blege, end mandige Ansigt; hun gjenkjendte Zugo:
 Greben med Nædsel af dette forfærdende Diebligs Bished,
 Skreeg hun med toneløs Stemme: „Min Zugo! i Døden
 først atter!”

Langsomt nu aabnede Zugo de døende Dine, og saae med
 Underlig Omhed paa hende; han tog hendes Haand, derpaa
 Roberts,

Foied dem sammen med sidste Anstrængelse, hvidskende
 sagte:

„Jeg Eder tilgiver, for at og Gud kan tilgive mig hisset;
 Tænker imellem paa mig; jeg omsvæver Dig, Elskede,
 altid!“

Endnu et Suk, og hans Mand svang sig op til de evige
 Glæder,

Fulgt af den sørgende Bruds og af Brudgommens Anger
 og Sukke.

Maanens klarsjunktende 'Die sig skjulte bag graadsvangre
 Skyer,

Medens de opbragte Bolger høit sproitede Skum imod
 Himlen.

Alting er tyst,
Smilende Engel har Livet bortkøst;
Op han sig svinger
Med gyldne Vinger.
Maanen er bleg,
Blegner ved Udaad og morderisk Leeg;
Hjertet maae gysse,
Stjernerne lyse.
Begge to gaae
Op under Himmels Hvalving saa blaa;
Smaastjerner skinne,
Veien de finde.
Det er fuldbragt,
Lidelsens Veie er tilbagelagt;
Nu kommer Glæden
I Evigheden.
Maanen Du seer,
Der var Du eengang, men kommer ei meer,

Den tornebestrøete
 Vei, hvor Du blodte.
 Jorden nu svandt
 Bag Dig i Laage; dens Sorg og dens Taut
 Bar Du taalmodig,
 Gik fra den blodig.
 Hør Glædes Suf!
 Engle paa Skyer, som Morgendug,
 Dig alt berede
 Himmelen's Glæde.
 Himlen er stor,
 Alle de Gode og Udvalgte boer
 Hos deres Fader,
 Ei ham forlader.
 Det bliver lyst;
 Himmelske Harper og Saliges Røst
 Tone imøde,
 Stjernerne gløde.
 Maane og Sol .
 Skinne kun matte, som Nordlys ved Pol.
 Engle, som synge
 I Skyer gynge.
 Alfader der
 Throner i Lyset og Synderne bær
 I sine Hænder,
 Altting han kjender.
 Mander og smaae
 Engle med sølverne Binger paa,

I mange Rader
Staae hos Alfader.
I Stjernekrands
Junkler en Demant, ei rødmer dens Glæde;
Den er afvættet,
Ei blodig plettet.
Som Barn Du blev
For blegnende Død Dig fra Livet bortrev;
Gaf nu til Glæden
I Evigheden.

